

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại Pháp hội
miền Tây Mỹ quốc

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội miền Tây Mỹ quốc	1
Phần Hỏi - Đáp	38

Giảng Pháp tại Pháp hội miền Tây Mỹ quốc

Lý Hồng Chí

Los Angeles, ngày 22 tháng 02 năm 1999

Chào tất cả! (*Vỗ tay*)

Lần này vốn là muốn mở một buổi chia sẻ tâm đắc [thể hội] địa phương tại khu vực miền Tây, mục đích là để học viên khu vực miền Tây có thể tu luyện tốt hơn, có một môi trường tu luyện tốt hơn, cũng chính là mục đích này. Bởi vì nó mang tính khu vực, chủ yếu là giải quyết vấn đề tại chỗ họ, cho nên không nói cho nhiều người hơn biết, cũng không truyền tin tới các nơi trên thế giới. Nguyên nhân chủ yếu hơn là tôi muốn để cho mọi người có một môi trường ổn định, yên tâm mà tu luyện, không chịu bất kỳ can nhiễu nào. Hiện nay có rất nhiều học hội và trạm phụ đạo tại các khu vực, cho nên cũng có nhiều hoạt động. Nếu mỗi khi tôi đến một địa phương nào, mọi người đều đuổi theo, vậy thì chư vị sẽ không có thời gian tu luyện, chư vị sẽ không có môi trường tu luyện ổn định này, sẽ không có lợi cho việc tu luyện của chư vị, cho nên tôi không hy vọng có nhiều người hơn nữa chạy khắp nơi. Đương nhiên mọi người cũng đều biết ý này, nhưng mà chính là muốn gặp Sư phụ, tâm tình này thì tôi hiểu, kỳ thực nếu chư vị tu tốt thì gặp tôi sẽ càng dễ dàng hơn.

Dẫu sao thì mọi người đã đến rồi, chúng ta hãy yên tâm lắng nghe, xem học viên khu Bờ Tây trong khoảng thời gian tu luyện này đã đề cao và thu hoạch được

những gì. Từ những bài phát biểu và các bài tâm đắc thể hội của họ có thể nhìn thấy được thiếu sót của bản thân, có thể khiến chúng ta đề cao hơn trong tu luyện. Mọi người cũng đều tổng kết bản thân lại một chút, tìm chỗ thiếu sót, thúc đẩy lẫn nhau một chút. Đây chính là mục đích căn bản của Pháp hội của chúng ta. Nếu Pháp hội của chúng ta không thể khởi được tác dụng này, vậy thì không được mở, cũng bằng như không, sẽ mất đi ý nghĩa của nó. Tất cả mọi hình thức tu luyện của Đại Pháp, tất cả những gì mà tôi làm, đều là vì để mọi người có thể nhanh chóng đề cao lên. Nếu không phải như vậy, không đạt được mục đích này, thì tôi sẽ không làm những việc ấy. Đương nhiên trong hình thức tu luyện hiện nay của chư vị, ngoài việc luyện công ra, còn có hình thức hồng Pháp. Đây là thứ tôi lưu lại từ khi tôi truyền Pháp năm đó cho tới tận hôm nay, cũng vô cùng trọng yếu, xác thực là có thể khởi được tác dụng rất tốt, cho nên Pháp hội của chư vị tại các khu vực vẫn phải mở. Nhưng tôi nghĩ các khu vực tốt nhất vẫn là mở các Pháp hội mang tính khu vực và quy mô nhỏ, [như thế] sẽ tốt hơn. Nếu Pháp hội lớn tôi nghĩ mỗi năm làm một hai lần cũng được rồi, không cần làm quá thường xuyên, không cần chạy theo hình thức, [phải] giúp mọi người đề cao một cách thực sự và vững chắc, có thể khởi được tác dụng thì như vậy mới được.

Mọi người biết rằng Pháp này, tôi đã giảng rất cao, thông qua cuốn “Chuyển Pháp Luân” này mọi người lý giải Pháp khá dễ dàng. Pháp mà tôi giảng sau này, nếu như chư vị không đọc “Chuyển Pháp Luân”, mà trực tiếp đọc [các bài] giảng Pháp tại các nơi, thì cũng có thể lý giải, nhưng Nó không thể chỉ đạo tu luyện một cách

liền mạch. Bởi vì Pháp là viên dung mà, toàn bộ Pháp là xuyên suốt với nhau, chư vị đọc thể nào Nó cũng đều có thể giải thích được. Đọc xuôi, đọc ngược, đọc từ giữa, bất luận là áp dụng biện pháp gì, đọc bộ Pháp này như thế nào, thì Nó cũng đều có thể quán thông với nhau, đều có thể giải thích cho nhau, đều có thể khởi một loại tác dụng liên đới với nhau, đây chính là nhân tố viên dung bất phá của Đại Pháp. Vậy thì Pháp mà tôi giảng tại các khu vực khác, trên thực tế đều là nhắm vào các khu vực khác nhau, những tình huống khác nhau mà giảng. Đặc biệt là tôi tại Mỹ quốc hoặc một vài quốc gia châu Âu, về kết cấu của vũ trụ thì có giảng nhiều hơn một chút, đương nhiên những điều này cũng không tách khỏi tu luyện của chư vị. Mục đích tu luyện của mọi người là gì? Vậy sau khi chư vị viên mãn đương nhiên không nằm trong không gian này, nó tất nhiên sẽ liên quan tới không gian khác, liên quan tới kết cấu của vũ trụ, cho nên tôi giảng những thứ này. Nhưng nhắm vào học viên các khu vực khác nhau, tình huống khác nhau, tôi đều có một cách giảng Pháp ở những góc độ khác nhau theo phương thức khác nhau, đây chính là đặc điểm khi tôi giảng Pháp.

Bởi vì mỗi người đều có thứ mà họ chấp trước vào, mỗi một người đều cảm thấy trong xã hội người thường có một chân lý mà mình đã nhận thức được, họ sẽ bám lấy thứ này để duy trì cuộc sống của họ. Kỳ thực tôi bảo cho mọi người, trong người thường dù cho chư vị ngộ được [nguyên] lý gì, thì theo cách nhìn của những sinh mệnh có tầng thứ cao hơn nhân loại mà nói thì đều là sai, bởi vì toàn bộ xã hội nhân loại đều phản đảo lại. Cho nên vì để phá trừ chương ngại này của chư vị,

chính là quan niệm mà chư vị hình thành mà đã cản trở chư vị đắc Pháp một cách nghiêm trọng, thì tôi sẽ dùng những bài giảng Pháp khác nhau tại những khu vực khác nhau nhằm vào những người khác nhau, để phá trừ chướng ngại trong đầu não chư vị, chướng ngại đắc Pháp. Có rất nhiều người từ Trung Quốc tới Mỹ quốc đều là những người rất có thành tựu, đều là phần tử trí thức cao cấp, rất nhiều người đều có học vị, nhận thức của họ đối với khoa học hiện đại, đều cảm thấy khá rõ ràng. Nhưng về thực chất điều mà chư vị cho rằng đã hiểu rõ ràng, bản thân nó đã là một chướng ngại. Bởi vì khoa học này tôi đã từng nói qua nhiều lần, bản thân nó không hề khoa học. Nó chỉ là thứ người ngoài hành tinh cưỡng ép cấp cho con người, đã xuyên suốt toàn xã hội, xuyên suốt mọi phương diện của nó. Vậy thì chư vị ở trong đó, chư vị tất nhiên không thể phân [biệt] ra được nó là chuyện gì. Vậy thì tôi vì sao lại kết hợp với khoa học hiện đại mà giảng Pháp? Là bởi vì khoa học đã cải biến quan niệm và hành vi của con người. Sự thay đổi trong điều kiện sinh tồn của nhân loại, đã khiến hành vi của con người cũng phát sinh biến đổi, mọi văn hóa của nhân loại cũng đều đã phát sinh biến đổi. Ngoài văn hóa bên ngoài khoa học ra, bao gồm văn hóa các dân tộc, thì con người ngày nay đều không hiểu nữa. Dùng phương thức khoa học hiện đại để giảng tình huống của vũ trụ này, mới có thể khiến người hiện đại hiểu được, biết được nguyên nhân căn bản thật sự của vật chất trong vũ trụ, nguyên nhân căn bản của sinh mệnh, nguyên nhân căn bản của vũ trụ là gì. Như vậy sẽ phá trừ cái gọi là chân lý mà chư vị cho rằng chư vị đắc được trong người thường, phá trừ thứ này sẽ giúp ích

cho chư vị đắc Pháp – chân lý chân chính. Chư vị phát hiện ra nó {khoa học} hoàn toàn không phải là chân lý gì cả, như vậy chư vị sẽ dễ dàng đắc Pháp. Cho nên đây cũng là một trong những đặc điểm khi tôi giảng Pháp này nhằm vào những người khác nhau, những tình huống khác nhau, những khu vực khác nhau, kết hợp quan niệm biến dị của con người hiện đại mà giảng Pháp. Đương nhiên chúng ta có rất nhiều người, đặc biệt là những người thuộc tầng lớp trí thức khá cao, đã nuôi dưỡng thành một thói quen, quan niệm thích khám phá đối với tri thức đối với khoa học suốt một thời gian lâu. Hễ tiếp xúc với những thứ này họ liền muốn khám phá, muốn tìm hiểu. Họ đã dưỡng thành sự truy cầu tri thức, thêm vào tác dụng của tâm lý không thỏa mãn của con người, họ sẽ cứ muốn tìm hiểu. Kỳ thực vũ trụ này dùng tư tưởng của con người, dùng quan niệm của con người, dùng trình độ hiện có của con người, hoặc là trình độ trong tương lai, chư vị cũng vĩnh viễn không thể thăm dò được vũ trụ rất cuộc là gì, hoàn toàn không thể thăm dò được. Bởi vì tư duy của con người, ngôn ngữ của con người chỉ có thể hình dung những sự tình trong một phạm vi nhất định. Vượt ra ngoài phạm vi này, thì nhân loại sẽ không có ngôn ngữ đó để có thể hình dung được nó. Mà không chỉ là không có ngôn ngữ để có thể hình dung nó, tức là chư vị không có từ vựng như vậy, từ vựng hiện nay đã hoàn toàn không phù hợp với nó được rồi, chư vị làm thế nào cũng đều không thể hình dung nổi, đây chính là nguyên nhân đôi khi tôi giảng Pháp cho mọi người cũng không dễ mà giảng [ra được].

Thêm nữa là tư duy của con người có một trình tự như vậy, nhưng bộ trình tự này đều không còn thích hợp nữa, chur vị hoàn toàn không thể nói rõ về vũ trụ. Rất nhiều khi bao gồm cả lúc học viên đang đọc Pháp, đều có thể lĩnh hội trong tâm nhưng lại không thể biểu đạt thành lời. Tất cả các học viên đều có cảm giác này, có thể lĩnh ngộ nó, nhưng biểu đạt lại không rõ ràng. Chính là Nó không phải là chủng tư duy đó của người thường và cũng không phải là điều mà ngôn ngữ của người thường có thể nói rõ ràng được. Nhưng tôi vẫn cố gắng hết mức dùng ngôn ngữ của con người để giảng Nó, cố gắng khiến mọi người minh bạch. Lần trước khi tôi giảng Pháp cho mọi người tại Geneva, tôi đã cảm thấy rất khó khăn rồi, tôi cảm thấy về phía tôi đã không nói được rõ ràng.

Gần đây tôi xuất bản sáu cuốn sách, chính là Giảng Pháp tại Singapore, Geneva, Frankfurt, Pháp hội Bắc Mỹ lần đầu vào năm ngoái và Giảng Pháp tại Pháp hội các phụ đạo viên tại Trường Xuân, còn có một tập gồm các bài bốn câu mà tôi viết cho các học viên, gọi là thơ cũng được, chính là cuốn sách như vậy. Tổng cộng là sáu cuốn, đều đã xuất bản. Mục đích là gì? Chính là những thứ mà tôi giảng ở các nơi chỉ thích hợp nghe trong tình huống đó. Mang nó vào hoàn cảnh khác mà nghe, bởi vì Pháp mà, cũng có thể khởi tác dụng, nhưng không có tính nhắm thẳng, còn dễ khiến những người nghe Pháp không hệ thống sẽ lý giải lệch. Cứ như vậy, vì để bù đắp chỗ thiếu sót này, tôi đã chỉnh lý lại Nó, giờ đã xuất bản rồi. Vậy thì sau khi chur vị hể có được sách, thì các băng ghi hình truyền ra các nơi mọi người phải tiêu hủy nó đi. Mọi người biết rằng băng ghi hình này có

một đặc điểm lớn nhất, khi chur vị nghe tôi giải đáp câu hỏi cho mọi người, thông thường giải đáp không khớp với câu hỏi. Vì sao lại như vậy? Chính là vì thời gian của chúng ta rất hữu hạn, câu hỏi mà một số người nêu ra tôi chỉ cần đọc tờ câu hỏi, là mọi người liền minh bạch rồi, cho nên, tôi mượn chủ đề này để giảng những vấn đề khác. Nếu băng ghi hình mà giải đáp không khớp với câu hỏi này, mang ra bên ngoài mà nghe, mọi người sẽ không lý giải được. Những vấn đề này chúng tôi đều cần giải quyết, cho nên đã xuất bản mấy cuốn sách này. Vừa rồi ý mà tôi giảng, chính là nói tôi nhắm thẳng vào tình huống của các khu vực khác nhau mà giảng những sự tình của các khu vực khác nhau.

Lần trước tôi ở Trung Quốc, chính là một khoảng thời gian trước trước khi phải tới Mỹ quốc, tôi bảo với họ rằng, tôi nói gọi giáo sư đại học và các học viên làm nghiên cứu khoa học trong giới khoa học kỹ thuật Bắc Kinh, còn có một bộ phận những người phụ trách Đại Pháp triệu tập lại, tôi sẽ giảng chi tiết cho họ về phương diện khoa học. Kết quả là việc muốn làm đã không thể làm một cách viên mãn như vậy, rất nhiều học viên khác đã tới, câu hỏi nêu ra và nội dung tôi muốn giảng không có tính nhắm thẳng, cho nên không dễ giảng. Tôi không phản đối mọi người muốn nghe Pháp hay gặp tôi một chút, nhưng các địa khu khác nhau có tình huống của các địa khu khác nhau. Hôm nay tôi cũng không muốn giảng nhiều, bởi vì dù sao cũng là Pháp hội mà, cho nên mọi người cần phát biểu [chia sẻ]. Ngày mai tôi sẽ giải đáp câu hỏi cho mọi người.

Bởi vì mọi người ngồi tại đây, tiện đây tôi cũng nói cho mọi người vài vấn đề.

Trước tiên giảng một chút về vấn đề hồng Pháp. Chư vị quả thực đã nỗ lực rất nhiều, nhưng có một vấn đề, mọi người phát hiện thấy một thời kỳ gần đây, học viên mới tới khá ít. Vì sao lại xuất hiện tình huống này? Bởi vì lúc đầu toàn bộ sự tình này đã được an bài vô cùng hệ thống. Nhưng mà an bài này là không được tôi thừa nhận, bởi vì đó là thế lực cũ trong vũ trụ đã an bài tình huống mà tôi không biết và không đồng ý, chỉ có thể giảng khái quát như vậy. Bởi vì chính Pháp mà, [điều được] chính là thứ gì đây? [Điều được] chính ấy là tất cả những thứ cũ đã lệch khỏi Pháp. Những thứ bất chính trong quá khứ đã hình thành một thế lực, đã hình thành một hệ thống, thứ này [một cách] từ trên xuống dưới khởi tác dụng phụ diện. Vậy thì trong quá trình tôi truyền Pháp muốn nhiều người hơn đắc Pháp, bởi vì thế lực cũ đã chia sự việc này ra thành từng bước, chúng cho rằng số người trong chuyện này đã đủ rồi, cho nên liền khống chế chắc lại. Bởi vì lúc đó tôi ấn định là 200 triệu người nghe Pháp, kết quả những thế lực ác [và] cũ này đã hạn chế trong 100 triệu người, cho nên mọi người trong khi thúc đẩy việc hồng Pháp tiến lên có chút khó khăn. Nhưng mà, cũng không phải nói là những người sau này không thể đắc Pháp nữa, con người sau này cũng lần lượt lần lượt nhận thức được, đang đắc Pháp. Việc chư vị cần làm thì chư vị cứ làm, mặc dù như vậy chư vị cũng không cần nhất quyết phải kéo ai vào đắc Pháp. Tu luyện là tự nguyện, không tu thì tùy họ, không được bởi vì sự can thiệp của thế lực cũ mà cải biến thứ gì của chúng ta. Chư vị có thể mang Pháp này bảo cho những người không hiểu mà hiểu được, những người không biết thì được biết, điều đó

cũng được tính là đã tận tâm rồi, chính là như vậy. Ý tôi vừa giảng chính là bảo cho mọi người rằng nó có một nhân tố tồn tại, đã tạo nên tình trạng này. Nhưng mọi người không được hiểu sai lời tôi nói, ồ, dường như lại minh bạch ra thứ gì rồi, chư vị lại đoạn chương thủ nghĩa ôm giữ quan niệm và tâm chấp trước của mình mà giảng, thế thì không được, hãy bình thường một chút. Tôi chỉ là bảo cho chư vị rằng nó là tình huống như vậy.

Hơn nữa hôm nay tôi làm việc này là đã kết nối chư vị với Pháp, tu luyện của chư vị vì sao lại nhanh như vậy? Trong đây có rất nhiều rất nhiều nhân tố, đây là một nguyên nhân trọng yếu. Khi tôi đang truyền Pháp này, trong suốt [thời gian] Chính Pháp, tại các tầng thứ khác nhau đều có các sinh mệnh nghe Pháp, người tu luyện tại thế gian tại tầng thứ thấp nhất nghe Pháp chính là chư vị, cho nên chư vị là có kết nối với Đại Pháp này. Mặc dù [người] nghe Pháp tại tầng thấp nhất là chư vị, nhưng chư vị cũng không phải tương lai sẽ vĩnh viễn ở tại tầng thứ thấp nhất. Nếu chư vị viên mãn, sẽ tới những cảnh giới khác nhau, những tầng thứ khác nhau, toàn bộ đều xuyên suốt cả lại. Tương lai khi chuyện này kết thúc, vậy thì những người tới tu luyện tiếp nữa, sẽ không có quan hệ với sự việc Chính Pháp hôm nay, họ sẽ tiến nhập vào tu luyện bình thường.

Hôm nay tôi truyền Đại Pháp này của vũ trụ cũng là cấp cho con người một lần cơ hội lớn nhất, bởi vì dùng một Pháp lớn nhường này để tu luyện, trong quá khứ đương nhiên là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Cho nên chư vị vào lúc này có thể đắc Pháp, có thể nghe được tôi đích thân giảng Pháp cho chư vị, hơn nữa còn

kết nối với sự việc Chính Pháp này, lúc này chư vị còn chưa nghĩ được ý nghĩa của việc này vĩ đại như thế nào! Đôi khi học viên không thể tinh tấn, [ấy] là không có trách nhiệm với chính mình! Dù sao cũng là con người mà, còn có tư tưởng của con người tồn tại, cũng không ý thức được những điều này, cũng chỉ có thể như vậy thôi. Trên thực tế, không thể biểu đạt bằng lời, tương lai chư vị sẽ biết chư vị may mắn như thế nào! (*Võ tay*)

Ngoài ra, mọi người trong quá trình tu luyện đều biết được môi trường này của chúng ta là cực kỳ tốt, tại điểm luyện công mọi người có thể mở rộng nội tâm nói hết những lời muốn nói, điều này trong bất kỳ một nơi nào trong xã hội nhân loại đều không thể [có]. Cho nên mỗi một học viên đều có thể cảm nhận được, chỉ cần tới điểm luyện công của Đại Pháp sẽ cảm thấy như bước vào một nơi tịnh thổ, bước vào một nơi thần thánh nhất. Mọi người đều cùng nhau bạn quan tâm tôi, tôi quan tâm bạn, điều đó trong bất kỳ môi trường nào của nhân loại cũng đều không thể tìm thấy. Vì sao có thể như vậy được? Chính là vì mỗi một đệ tử Đại Pháp đều đang tu luyện bản thân. Xuất hiện vấn đề, xuất hiện mâu thuẫn mọi người đều xét lại nguyên nhân của bản thân, có phải do bản thân làm không tốt tạo thành không. Mọi người đều biết làm như vậy, nhưng cá biệt cũng có người không thể kiên trì học Pháp vẫn chưa làm được vậy. Vậy thì nói tới vấn đề cá biệt này cũng cần giảng một chút, đương nhiên trong các hoàn cảnh tôi đã nhiều lần giảng cho mọi người, khi gặp phải mâu thuẫn đều cần phải hướng nội tìm. Nhưng có một số người khi gặp phải mâu thuẫn họ vẫn không thể hướng nội tìm. Có người có thể nhận thức được, có người ngay

cả nghĩ cũng không muốn nghĩ, thậm chí hoàn toàn quên mất bản thân mình là một người tu luyện, tôi nói điều này làm rất là không đạt. Dù cho giữa chư vị và học viên, trong môi trường công tác của chư vị, trong bất kể tình huống nào trong xã hội người thường, giữa học viên với học viên, hoặc là giữa học viên và phụ đạo viên có mâu thuẫn gì, chư vị đều không nghĩ đến việc tìm nguyên nhân của bản thân mình.

Tôi thường nói với mọi người một tình huống như thế này, chính là khi hai người phát sinh mâu thuẫn, đôi bên tự tìm nguyên nhân xem: Chỗ tôi có vấn đề gì? Bản thân hãy thử tìm xem bản thân mình có vấn đề gì. Nếu người thứ ba nhìn thấy mâu thuẫn giữa hai người họ, thì tôi nói rằng người thứ ba cũng đều không phải là ngẫu nhiên để chư vị nhìn thấy, ngay cả chư vị cũng cần phải nghĩ xem: Vì sao để tôi nhìn thấy mâu thuẫn giữa họ? Có phải bản thân tôi còn có chỗ thiếu sót không? Như vậy mới được. Nhưng một khi chư vị gặp phải mâu thuẫn thì đều đẩy ra ngoài, tìm nhược điểm, khuyết điểm của người khác, chư vị chính là làm không đúng. Chư vị sẽ khiến công tác Đại Pháp chịu tổn thất, chư vị sẽ khiến Đại Pháp phải chịu tổn thất. Chư vị không nghĩ tới rằng chư vị đều đang dùng Đại Pháp, dùng công tác Đại Pháp để lấp kín thiếu sót của bản thân, che giấu chấp trước của bản thân mình. Khi chư vị cảm thấy người khác làm không tốt, khi trong tâm chư vị không vượt qua được, thì chư vị hãy nghĩ thử xem, vì sao trong tâm tôi lại không vượt qua được? Họ có thực sự có vấn đề không? Hay là trong tâm bản thân tôi có vấn đề? Phải nghĩ cho kỹ. Giả như thực sự mình không có vấn đề gì, xác thực họ làm có vấn đề, vậy thì

chư vị hãy thiện ý mà nói với họ, vậy sẽ không có mâu thuẫn, đảm bảo là như vậy. Nếu đối phương không lý giải được, thì đó là vấn đề cá nhân của họ, chư vị đã nói thì đã nói rồi.

Không có mâu thuẫn thì không có đề cao. Có người cảm thấy môi trường này rất bình hòa, mọi người tu cảm thấy rất tốt. Kỳ thực tôi bảo cho chư vị rằng, nó lại không hề tốt. Tôi sẽ phải tạo ra một vài mâu thuẫn cho chư vị, chư vị không có [mâu thuẫn] cũng không được, bởi vì trong mâu thuẫn chư vị mới có thể hiển lộ cái tâm đó ra để bản thân chư vị nhìn thấy, cũng là để người khác nhìn thấy nó, sau đó trừ bỏ [nó] đi. Vậy thì nếu không có mâu thuẫn này thì không thể trừ bỏ cái tâm người thường kia của chư vị. Cho nên nhất thiết phải chú ý, dù chư vị trong bất kể hoàn cảnh nào, đặc biệt là chư vị tu luyện trong người thường, tất nhiên là trong mâu thuẫn, tất nhiên là trong can nhiễu về tâm tính mới có thể đề cao tâm tính. Trong mỗi lần giảng Pháp tôi đều nhắc tới vấn đề này. Lúc đó chư vị ngồi tại đây nghe Pháp đều rất minh bạch, nhưng hễ ra khỏi cửa thì lại không được nữa, lại quên đi mất.

Qua giai đoạn gần đây, đặc biệt là một hai năm nay, mức độ đề cao của học viên hết sức lớn, lý giải về Pháp càng ngày càng thành thực, điều này hết sức tốt. Sau khi Đại Pháp truyền ra, bởi vì con đường tu luyện mà tôi dẫn chư vị bước đi là chính nhất, dù là từ phương thức truyền Pháp, hoặc là hình thức lưu truyền trong xã hội, cho đến tất cả mọi thứ mà tôi dạy cho mọi người thực thi, đều là bước đi con đường chính nhất. Bởi vì chúng ta chính, vậy thì tất cả những thứ bất chính đều có thể có cách nghĩ về chúng ta, tất cả những thứ bất

chính đều hiển lộ ra trước Đại Pháp, cho nên họ tất nhiên sẽ khởi tác dụng phụ diện với Đại Pháp, ngược lại lại nói Đại Pháp như thế này như thế kia, điều đó là khẳng định.

Nhưng giảng ngược lại, nếu không có nhân tố phụ diện, Đại Pháp này cứ truyền ra một cách bình bình ổn, thì tôi nói với mọi người đó chính là thứ giống như mức độ đạo đức của nhân loại hiện nay, nhân loại hiện nay không chỉ trích nó một chút nào. Chính là vì chúng ta bước đi chính phi thường, tất cả những thứ bất chính sẽ có thể hiển lộ ra, thì mới có thể trừ bỏ những thứ bất chính của chư vị và điều chỉnh lại tất cả những thứ bất chính trong xã hội người thường. Những sự tình trong xã hội đương nhiên không phải là chư vị đi làm, những thứ bất hảo hiển lộ ra thì bản thân người thường họ sẽ nhìn thấy. Con người vẫn còn có thiện tâm, còn có bản tính thiện lương, con người nhìn thấy thiếu sót và sai lầm, bản thân nhân loại cũng sẽ biết làm như thế nào, tất nhiên sẽ khởi tác dụng chính lại nhân tâm trong xã hội người thường. Chư vị trong khi tu luyện, chủ yếu là đặt công phu nhiều hơn nhằm vào phương diện bản thân tinh tấn như thế nào, không được để mắt tới xã hội người thường như thế nào, không được để mắt tới chư vị muốn làm gì cho xã hội, chư vị không có nhiệm vụ ấy, tôi cũng không bảo mọi người làm như vậy. Chư vị là người tu luyện, làm thế nào để đề cao tâm tính của mình mới là cái gốc của tu luyện.

Mọi người biết hiện nay có 100 triệu người đang học, đang tu Đại Pháp. Số người này với tác dụng khởi được của tự thân nó thì cũng đã khiến xã hội phát sinh một loại biến đổi [làm] chính lại nhân tâm, nó tất nhiên

sẽ là như vậy. Chẳng qua điều này không phải là điều tôi muốn làm, đặc biệt là trong quá trình Đại Pháp đang lưu truyền có ma nạn của Nó, có người thường chỉ trích Đại Pháp, mọi người đối với những vấn đề này như thế nào? Các học viên không dùng những hành động bạo lực giống như người thường, hoặc là áp dụng những gì như anh đối xử với tôi thế nào, thì tôi cũng sẽ đối xử với anh thế nấy của con người, thậm chí còn vượt xa điều đó. Mọi người không làm như vậy, mọi người đều dùng thiện tâm mà đối đãi với hết thảy, như vậy cũng là một nhân tố khiến Đại Pháp phát triển lành mạnh. Đương nhiên tất cả mọi ma nạn mà mọi người gặp phải cũng là để kiến lập uy đức cho chư vị và Đại Pháp.

Mọi người cũng đã thấy rồi, nhiều người như vậy sẽ viên mãn trong tương lai, sẽ tu luyện viên mãn. Thần trên trời sẽ hỏi, nói rằng ông viên mãn như thế nào? Ông tu lên như thế nào? Ông dùng Pháp gì mà tu lên? Đương nhiên mọi người biết rằng tiểu đạo kia không thể độ nhân, phương pháp thông thường cũng không thể độ được Thần xuất khỏi tam giới. Có Pháp lớn nhường nào, cao nhường nào mới có thể độ được Thần lớn nhường nấy, mới có thể độ được người có tầng thứ cao nhường nấy. Tương lai khi mọi người thấy chư vị làm thế nào mà lên được bên trên, hãy nhìn là thấy không hổ thẹn vì chiếu theo Đại Pháp mà tu lên. Uy đức mà bản thân Đại Pháp này kiến lập cũng là điều rất quan trọng. Một người trong số chư vị làm được tốt, thì đó là vấn đề tu luyện của cá nhân chư vị; người tại một địa khu làm được tốt, thì đó là học viên tại địa khu này của chư vị làm được tốt; nếu trên toàn thế giới hoặc toàn bộ tất cả các nơi có đệ tử Đại Pháp

mọi người chúng ta đều làm được hết sức tốt, vậy thì không phải là vấn đề của một địa khu của từng người nữa, mà là toàn bộ Đại Pháp làm được tốt, là Đại Pháp bước đi được chính.

Dưới đây tôi giảng tiếp một vấn đề. Đương nhiên tại Mỹ quốc có học viên như thế này, nhưng rất ít, tại Trung Quốc Đại lục có khá nhiều. Có một số trước kia là cư sỹ của Phật giáo, rất hứng thú với Phật giáo, hoặc rất hứng thú với các tôn giáo khác. Họ thông qua công năng hoặc qua người khác giảng, có người nhìn thấy được hoặc trong xã hội lưu truyền đều biết rằng Đại Pháp có thể độ nhân, hiện nay duy nhất chỉ có Đại Pháp là có thể cứu vớt con người. Họ cũng đã biết, cũng đã minh bạch tình huống xuất hiện trong tôn giáo, họ cũng biết tôn giáo hoàn toàn đã không thể độ được con người nữa. Bởi vì Thần cũng không quản nữa, bất kể cuốn kinh sách nào cũng không còn nội hàm đằng sau nó, tức là đã mất đi tác dụng độ nhân thật sự của nó. Vậy thì những người này sau khi minh bạch những điều này thì cũng đã tới học Đại Pháp, nhưng họ hoàn toàn không buông bỏ những thứ vốn có của họ và chấp trước vào tôn giáo đó. Họ ôm giữ thứ vốn có mà muốn mượn dùng Đại Pháp lợi dụng Đại Pháp để đạt được mục đích của họ, cái tâm này vô cùng bất hảo. Đương nhiên có một số người hữu ý làm như vậy, làm như vậy một cách vô cùng rõ ràng [tỉnh táo], tôi nhất loạt đều bài trừ họ ra, tuyệt đối sẽ không cho họ đắc được bất kể thứ gì. Bởi vì họ đang lợi dụng Đại Pháp, bản thân điều này đối với con người mà nói là một cái tâm vô cùng bất hảo, vô cùng bất hảo. Nếu là vô ý, bề mặt con người không minh bạch lắm, mơ mơ hồ hồ, người như vậy tôi

sẽ cố gắng điều chỉnh họ lại, để họ hiểu rõ vấn đề này. Hôm nay tôi giảng ra là để họ biết được rằng: Điều đó là tuyệt đối không được phép.

Mọi người biết rằng, điều tôi truyền là Pháp của vũ trụ, bất kỳ một pháp môn nào, bất kỳ một gia nào cũng đều được bao hàm trong vũ trụ này, cũng đều được hàm chứa trong Pháp này. Mỗi một tầng sinh mệnh đều là Đại Pháp vũ trụ khai sáng cho, mỗi một thế giới trong vũ trụ, mỗi một thế giới của Thần, thế giới của Phật, mỗi một tầng vũ trụ, mỗi một tầng thiên thể đều là Đại Pháp này khai sáng cho. Ông chẳng phải hàm chứa tất cả hay sao? Trong Đại Pháp có rất nhiều người trong quá khứ là chúng sinh nơi cửa Phật, có rất nhiều sinh mệnh là Đạo, có rất nhiều người là Thần của chúng người phương Tây, là sinh mệnh trong thế giới của họ, còn có những điều chư vị không biết, rất nhiều rất nhiều những sinh mệnh trong thế giới của các Thần khác nhau mà nhân loại không biết [họ] tới để đấng Pháp. Đại Pháp vì sao có thể khiến họ quay trở về? Nguyên nhân mà tôi thực sự có thể khiến họ quay trở về là vì điều tôi giảng là Đại Pháp căn bản của vũ trụ. Hơn nữa bất kỳ Pháp của thế giới nào cũng đều là Lý mà bản thân họ chứng ngộ được trong các tầng thứ khác nhau của vũ trụ, đều không thể so sánh với Đại Pháp.

Vì sao tôi không bảo chư vị luyện những thứ khác [mà] chỉ được tu Đại Pháp? Bởi vì Đại Pháp đã kết hợp những tình huống tại các tầng thứ khác nhau và tình huống của các sinh mệnh khác nhau, là biện pháp duy nhất khiến chư vị có thể thực sự quay trở về. Vừa không cải biến tất cả mọi thứ tiên thiên của chư vị, đồng thời

lại có thể độ chư vị quay trở về. Mọi người biết rằng, trong các học viên có rất nhiều người tự mình đã nhìn thấy bản thân họ là Đạo, cũng có người nhìn thấy bản thân mình là hình tượng một vị Thần phương Tây, còn có hình tượng Phật gia, đều đang tu luyện trong Đại Pháp, hơn nữa tôi lại không khiến cho bất kể thứ gì của họ bị mất đi hay hỗn loạn. Trước kia dù họ tu môn nào, tôi cũng đều có thể độ họ quay trở về, đây là biện pháp duy nhất. Chỉ có Pháp của vũ trụ mới có thể làm được, đây là sự khác biệt lớn nhất giữa Đại Pháp và bất kể môn pháp tu hay tôn giáo nào trong quá khứ.

Trên thực tế con người đều không biết rằng, có rất nhiều người đều đang giảng nào là tín Phật, nào là tín Thần, kỳ thực chư vị không phải là người trong thế giới của Thần đó, họ hoàn toàn sẽ không độ chư vị. Trước kia tôi đã từng giảng một câu, tôi nói Cơ Đốc giáo cũng vậy, Thiên Chúa giáo cũng vậy, trong thế giới của họ không có người phương Đông, đây là chân lý tuyệt đối, là [điều] con người không hiểu. Còn tôn giáo phương Tây là thuận theo quân viễn chinh mà tới, bản thân [việc] đến đã là không tốt. Bởi vì Giê-su và Giê-hô-va trước kia đều đã giảng không cho phép đệ tử của họ truyền về hướng Đông, chính là không được làm loạn nhân chủng, bọn họ không hiểu những điều này. Trước kia tôi đã giảng, tôi nói Giê-su có rất nhiều hình tượng vĩ đại mà các vị không dùng, lại đi dùng hình tượng Ông bị đóng đinh trên thập tự giá làm biểu tượng. Điều này dường như chẳng phải là người ta hận tới mức muốn Giê-su vĩnh viễn bị đóng đinh trên thập tự giá sao?! Con người vẫn còn cảm thấy mình đang làm việc tốt, kỳ thực sự việc mà con người muốn làm, sự việc mà

con người đã làm lại không nhất định là việc tốt. Vì sao Thần vẫn còn quản con người? Là vì con người vẫn còn một cái tâm tín Thần, con người ở trong mê con người biết được điều gì?!

Đại Pháp có thể khiến tất cả các sinh mệnh quay trở về nơi sinh ra họ, đây là điều tôi tuyệt đối có thể làm được. Trong thực tiễn Chính Pháp dù cho sinh mệnh tầng thứ cao bao nhiêu cũng đều đã làm được. Biết bao nhiêu đệ tử của tôi mấy năm nay những người tu luyện xong đã khá nhiều, [số người] viên mãn và cận kề viên mãn khá nhiều. Bởi vì chính thể sự việc này chưa kết thúc, cho nên đều ức chế họ. Họ có thể biết tất cả, nhìn thấy tất cả, nhưng thần thông, pháp lực của họ lại không để họ thi triển ra, bởi vì trái đất này không thể chịu nổi. Đương nhiên học viên cũng đều lần lượt minh bạch những sự việc này, thông qua chia sẻ, giao lưu với nhau, có rất nhiều sự việc cũng đã càng ngày càng rõ ràng. Cho nên tôi giảng những vấn đề này cho mọi người, chính là nói, chư vị không thuộc về nhân chủng đó, chư vị không phải là người trong thế giới của họ [thì] họ cũng sẽ không tiếp nhận chư vị.

Phật Thích Ca Mâu Ni giảng Phật Như Lai [nhiều] như số cát sông Hằng. Khi sinh mệnh tại các thế giới khác nhau trở nên bất hảo, thì đều rớt xuống dưới. Rớt vào đâu? Đều rớt vào trung tâm của vũ trụ, nó chính là nơi thấp nhất. Chỗ trung tâm nhất đó chính là trái đất này của chúng ta, nó chính là một hoàn cảnh đặc thù. Đều rơi xuống đây, vậy thì chính là rớt xuống rồi. Bởi vì Phật từ bi mà, muốn cứu vớt những sinh mệnh trong thế giới của mình bị rớt xuống, cho nên họ sẽ không buông. Vậy thì trên thực chất [sinh mệnh] mà

chúng thần muốn cứu đều là người trong thế giới của bản thân họ, họ hoàn toàn không thể động chạm đến sinh mệnh của thế giới khác. Vì sao? Bởi vì tất cả những nhân tố cấu thành sinh mệnh này đều là nhân tố trong thế giới của họ, những nhân tố này của chư vị sau khi trừ bỏ đi thì sinh mệnh này sẽ tản mất. Không một ai có thể tùy tiện động vào. Trước kia người ta đều nào là tín Phật, bái Phật, bái lạy Thần đó, kỳ thực họ chỉ là một loại chính niệm tín Thần mà thôi, vị Phật đó hoàn toàn không cách nào quản họ, muốn quản họ cũng không thể quản được. Đương nhiên những vị Thần như Thích Ca Mâu Ni, Giê-su hạ xuống độ nhân, họ là thuộc về một tình huống đặc thù, vậy đương nhiên sẽ phải dính mắc vào rất nhiều vấn đề, ở đây chúng ta không giảng. Chính là nói rằng Đại Pháp có thể khởi được tác dụng như vậy. Những người mà trong nơi sâu thẳm tâm linh mình vẫn chưa buông bỏ thứ vốn có của họ, hôm nay tôi giảng ra chính là cấp cho họ cơ hội, [nếu] vẫn tiếp tục không buông thì sẽ không còn cơ hội này nữa. Đại Pháp là nghiêm túc, tu luyện là nghiêm túc.

Dưới đây tôi sẽ tiếp tục giảng cho chư vị một vấn đề, chính là một chuyện mà học viên trong khi tu luyện vẫn luôn không thể nói được rõ ràng, chính là “Trời”. Khoa học hiện nay nói rằng, phi thuyền vũ trụ bay ra không gian bên ngoài, đã bay tới rất nhiều hành tinh, không thấy có người, không thấy có thế giới của Thần, cũng không nhìn thấy trạng thái là các [tầng] trời khác nhau của tam giới như người ta nói. Cho nên người hiện đại bèn dùng cái lý luận ấy để lật đổ tôn giáo, lật đổ những truyền thuyết cổ xưa trước kia, phủ định thứ bản chất nhất của con người. Kỳ thực “Trời” mà Thần

nói đến và “Trời” mà con người nhìn thấy hoàn toàn không phải là cùng một khái niệm. Tôi thường giảng, chính là phân tử cấu thành nên mọi thứ trong không gian vật chất này của con người, mà vật chất vi quan là nguyên nhân cấu thành nên phân tử, mà tầng tầng vật chất vi quan hơn cũng là nguyên nhân căn bản cấu thành nên tầng tầng các lớp tử các tầng thứ khác nhau. Thần là ở tại thế giới cực kỳ vi quan, nhưng lại là thế giới cực kỳ rộng lớn, không gian rộng lớn. Mỗi lần tôi giảng về thế giới vi quan cho mọi người, [thì] không gian cấu thành tại vi quan đó là [nơi] Thần ở. Mọi người thử nghĩ xem, [về] Thần, hôm đó tôi đã giảng, hết thấy nào là không khí này, vật chất này, đất này, đá này, sắt thép này trong không gian con người này, hết thấy mọi thứ trong không gian này của chư vị, bao gồm thân thể chư vị cũng đều là do phân tử tổ thành. Mà phân tử là vật chất thô tháo nhất, bề mặt nhất, dơ bẩn nhất trong vũ trụ này. Chính là phân tử này, trong mắt Thần thì mọi phân tử đều được cho là đất, được cho là bùn trong vũ trụ, đây vẫn là nhận thức của tầng Như Lai ấy. Cho nên trong quá khứ nói rằng Giê-hô-va hay Nữ Oa dùng bùn đất tạo nên con người là thật đó. Bởi vì thịt của chư vị đều là phân tử, trong mắt của Thần thì đều là bùn, đều là đất, đều là một thứ thô tháo. Vậy thì mọi người thử nghĩ xem, phi thuyền vũ trụ của chư vị có bay cao đến đâu, thì chư vị có bay khỏi cảnh giới phân tử này không? Chẳng hạn máy bay bay trên bầu trời, chư vị từ châu Á tới châu Mỹ, chư vị cảm thấy bay thật là cao thật là xa, kỳ thực chư vị chỉ bất quá là đang đi trong đám phân tử này, chỉ là đang đi trên đất, đó hoàn toàn không phải là Trời, trong mắt của Thần mà nhìn,

chẳng qua chỉ là xa gần về khoảng cách trong cùng một vật chất đồng đẳng mà thôi. Còn không gian do thế giới vi quan tổ [hợp] thành mới là Trời thật sự mà Thần nói tới. Vật chất càng vi tế, càng vi quan, thì bề mặt nó cấu thành cũng càng tinh hoa tinh tế.

Mọi vật chất đều có tồn tại năng lượng, bao gồm phân tử cũng có năng lượng. Chỉ là thân thể người và mọi thứ xung quanh đều do phân tử tổ hợp thành, máy móc chur vị dùng để đo lường năng lượng đó đều do phân tử tổ hợp thành, cho nên chur vị sẽ không thể đo được năng lượng của phân tử. Vậy thì vật chất càng về vi quan thì năng lượng của nó càng lớn, tính phóng xạ càng lớn, càng ở vi quan thì càng lớn, đây chính là vì sao năng lượng của Thần, hình thức tồn tại của họ là như vậy. Vậy thì tôi nói rõ thêm một chút cho mọi người rằng, người trái đất nhìn Mặt trăng, Mặt trời, sao Kim, sao Hỏa, bao gồm cả hệ Ngân Hà, ngoài không gian cho đến những thiên thể xa xôi v.v. mà chur vị cho là Trời. Nhưng chur vị từ trên sao Hỏa mà nhìn Trái Đất xem, chur vị nói xem nó chẳng phải là đang ở trên Trời ư? Cũng là ở trên Trời mà. Đây là đả khai nhận thức về phương thức tư duy của người thường.

Nhưng nếu nhận thức tại tầng sâu hơn thì sao, mọi người thử nghĩ xem Trời là gì? Chur vị chỉ cần tiến nhập vào không gian vi quan thì đó chính là Trời. Tôi lấy một ví dụ đơn giản nhất, kể một câu chuyện. Trong quá khứ có một người tu Đạo đi trên đường, vừa đi vừa uống rượu, đột nhiên nhìn thấy một người, người này chính là người có thể tu Đạo mà mình cần tìm, ông liền muốn độ người này, muốn thu nạp làm đồ đệ. Ông hỏi người này: “Có muốn đi theo ta tu đạo không?” Người

này ngộ tính và căn cơ rất tốt, liền nói: “Tôi muốn đi.” “Người có dám tới đây với ta không?” Anh ta nói: “Tôi dám!” “Ta đi đâu người cũng đều dám đi theo chứ?” “Dám.” “Được, vậy hãy đi theo ta!” Ông nói rồi liền để cái bình rượu kích cỡ bằng bàn tay trên mặt đất, mở nắp ra, ngay lập tức nhảy vào trong bình rượu. Anh ta vừa nhìn thấy sư phụ nhảy vào trong, cũng học theo sư phụ nhảy một cái, cũng vào trong bình rượu. Những người xem náo nhiệt đều tới nằm bò nhìn vào trong miệng bình, ái chà, vừa nhìn thì thấy bên trong là một thế giới rộng lớn, lớn phi thường. Một bình rượu nhỏ như vậy, dùng tư duy của con người mà nghĩ thì một người to như vậy làm sao có thể nhảy vào trong đây? Bởi vì khi chư vị mà tiến nhập vào không gian đó, thì mọi trạng thái của thân thể chư vị đều cần phù hợp với trạng thái của không gian đó chư vị mới có thể tiến nhập vào. Khi xuyên qua gián cách về không gian, thân thể tất nhiên sẽ tiến nhập vào trạng thái đó. Bởi vì lượng tử của vật chất càng vi quan thì diện của tầng thứ của nó càng lớn. Trong những tầng thứ của lượng tử vi quan đó, hình thức biểu hiện của bình rượu không phải là trạng thái mà con người nhìn thấy được, tất cả các lượng tử đều liên thông [với nhau]. Kích thước lớn nhỏ mà con người nhìn thấy chỉ là một hình thức biểu hiện trong thời không do lượng tử đồng nhất cấu thành. Vậy thì cũng tức là nói bề mặt của cái bình rượu này là do phân tử cấu thành, chư vị thấy nó chính là hình dạng như vậy, nhưng ở vi quan thì cái bình rượu đó không phải dáng vẻ này, nó và vũ trụ ở cảnh giới đó câu thông với nhau. Ý tôi nói [chư vị] có hiểu không? (*Võ tay*) Tôi chính là nói cái ý đó. Đây chính là điều mà con người

không thể lý giải được, trong khái niệm của con người thì lý giải không nổi.

Vậy thì nói đến việc có người đã lên Trời rồi, tôi nói cho mọi người, chư vị đột nhiên chui vào trong một hòn đá, thì có phải là lên Trời không? Chư vị chui vào bên trong cái bề mặt do vật chất hình thành của hòn đá này, thế thì không được. Chư vị đã chui vào trong cánh giới của lạp tử vi quan mà cấu thành lạp tử phân tử của nó, thì có phải là lên Trời không? Bản thân chư vị thu nhỏ lại vào tầng vi quan của thân thể của chư vị, thì có phải chư vị lên Trời không? Chư vị chui vào trong lạp tử vi quan của lạp tử bề mặt trong bất kể tầng không gian nào, tức là vào trong [nơi mà] nhỏ hơn cả tầng lạp tử đó, thì chư vị chính là đã lên Trời rồi. Chẳng qua là tầng Trời khác nhau, mức độ vi quan khác nhau. Sau khi tới vi quan, chư vị nhìn thấy là đã chui vào trong hòn đá, chư vị nhìn thấy là đã tiến nhập vào trong thân thể rồi, tiến nhập vào trong một thứ nào đó rồi, trên thực tế là chư vị là tiến nhập vào vũ trụ rộng lớn liên đới với không gian đó. Cũng chính là nói, đây không phải là phương thức tư duy của con người. Tôi thường giảng rằng, Đông Nam Tây Bắc trên dưới trong ngoài mà con người nhận thức là không tồn tại trong vũ trụ, không phải là khái niệm tư duy đó của con người. Tôi giảng như vậy mọi người đã minh bạch ra: Ồ, dùng tư duy của con người mà nghĩ thì hoàn toàn không phải là chuyện như vậy. Khoa học hiện nay cực kỳ nông cạn, nó không nhìn thấy cũng không thể nhận thức được Trời thực sự, là vì nó chỉ bò lết trong không gian vật chất hiện hữu, [mà] đang giới hạn chính nó. Còn khoa học mà người ngoài hành tinh cưỡng ép cấp cho con người

cũng giới hạn tại đây, người ngoài hành tinh cũng là sinh mệnh của không gian này, nó cũng không thể nhận thức được chân tướng của vũ trụ.

Con người không tin vào Thần, đó không phải là một vấn đề đơn giản, đó là con người đang hủy hoại đạo đức của con người. [Khi] con người tin vào nghiệp lực luân báo, tin rằng làm việc tốt được báo [ứng] tốt, làm việc xấu sẽ chịu báo [ứng] xấu, ác báo, con người làm việc gì cũng đều có Thần dõi theo, [thì] con người không dám làm việc xấu; người ta biết rằng làm việc tốt sẽ tích đức, tương lai sẽ có phúc báo, hơn nữa điều này là vô cùng xác thực. Con người không còn tin vào những điều này nữa, khoa học hiện nay không tin những điều này, nó cho rằng là làm mê tín, đây chính là vắc cây gây khoa học đánh vào chính niệm của con người, chẳng phải là đánh vào thứ bản chất nhất của con người hay sao? Khi đạo đức, chính tín, chính niệm của con người đều bị đánh không còn gì nữa, thì con người sẽ không kiêng dè gì cả mà làm tất cả những gì họ muốn làm, vì để đạt được mục đích của họ có thể không từ thủ đoạn nào. Đây chính là một trong những nguyên nhân căn bản làm bại hoại xã hội nhân loại. Xã hội phương Tây dường như là họ đang tin vào Thần, nhưng họ hoàn toàn không thực sự tin vào Thần, điều họ thực sự tin là khoa học. Thần cũng không giống như họ tưởng tượng, dường như là sinh mệnh mang theo cảm tình của con người. Vừa rồi tôi đã điều chỉnh lại một khái niệm then chốt cho mọi người: Chính là nhận thức về Trời, Thần, và Trời mà con người nhận thức được nó không phải chuyện giống nhau.

Rất nhiều người trong quá trình tu luyện đôi khi nhìn thấy bản thân dường như đã tiến nhập vào thân thể của mình, trong thân thể giống như một bầu trời rộng lớn, bản thân mình vận chuyển trong bầu trời, đi trong thiên thể. Từng cánh cửa từng cánh cửa được mở ra, bản thân mình xông về phía trước, nhìn kỹ lại, tu tưởng lại khuếch đại thêm một bước mà nhìn, ồ, hóa ra là huyết mạch của thân thể mình đang mở ra. Mọi người thử nghĩ xem, khi chúng ta tu luyện, từ vi quan nhất mà cải biến thân thể của chư vị. Từ vi quan nhất là gì? Thân thể khác của chư vị chẳng phải là ở trên Trời, ở trong cảnh giới đó rồi? Chẳng qua là con người rơi vào trong cõi người thường, chư vị thuận theo tất cả những thứ đó mà rớt vào người thường rồi, thậm chí bộ phận vi quan nhất kia cũng đã rơi vào trong người thường rồi. Nhưng nếu chư vị tu trở về, thì tất cả những thứ ấy đều quy chính lại cho chư vị, thì sẽ xuất hiện trạng thái như vậy. Trong lịch sử có rất nhiều người tu luyện, đã nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng họ không thể nói [rõ] ra được. Đôi khi người trong Phật giáo giảng Phật tại tâm trung; Đạo gia giảng thân thể người là một tiểu vũ trụ, như thế này như thế khác, chính là họ cũng đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Khi tôi giảng về khoa học, tôi nói rằng khoa học cũng đang khởi tác dụng không tốt, nó không chỉ làm ô nhiễm môi trường nhân loại, phá hoại tổ chức [thân] thể người, mà người ngoài hành tinh nó cuối cùng còn muốn thay thế con người. Những thứ của nó đã xuyên suốt trong mọi lĩnh vực của xã hội nhân loại, nhân loại cũng không thể thoát khỏi khoa học, tất cả đều là nó tạo ra. Vậy thì đệ tử Đại Pháp chúng ta dù làm công

tác gì, chư vị chỉ lo mà làm, làm tốt công tác của chư vị, như vậy là được rồi. Còn như nói về tất cả những điều này, thì không cần quản. Tôi không phải nói là đi phản đối cái khoa học này, cũng không phải là dạy mọi người làm thế nào bài trừ nó, không phải là ý tứ này, tôi là nói cho chư vị biết khoa học nó là thứ gì. Nhận thức của khoa học về rất nhiều thứ quá nông cạn, ngay cả nhận thức về sự vật không gian hiện hữu cũng thiếu sót, bởi vì nó không nhận thức được sự tồn tại của Thần, cho nên nó đã hạn cuộc sự phát triển của nó. Ví dụ như chư vị nói khoa học gia hiện nay đều đang giảng ô nhiễm công nghiệp của nhân loại rất nghiêm trọng, ví dụ như nó nói những thứ như khí CFC đó có trong chất làm đông lạnh, nó có thể khiến tầng khí ozon bị phá hoại, nói rằng Nam Cực xuất hiện việc tầng ozon bị phá hoại, xuất hiện một lỗ hổng. Kỳ thực là, nó không nhận thức được tác dụng của Thần, cho nên nó liền nói rằng tầng ozon bị phá hoại rồi xuất hiện một lỗ hổng. Xác thực là ô nhiễm do công nghiệp hiện đại mang lại đã khiến không khí của nhân loại đã ô nhiễm tới mức không thể chịu được.

Nhưng về vi quan vô số thứ hữu hình, vô hình trong vũ trụ rộng lớn đều là Thần, trong vi quan mà con người không thể nhìn thấy được. Không khí là do tạp tử phân tử tổ hợp thành, còn tạp tử phân tử lại là do tạp tử vi quan hơn tổ hợp thành, chính trong không khí này, tầng tầng tầng tầng vô số hướng về vi quan, không biết có bao nhiêu tầng, đều là Thần. Họ đã nhìn thấy môi trường của con người đã trở thành như thế này, liền mở một ô cửa sổ, mở một cánh cửa, thả khí thải trong trái đất ra ngoài, là Thần làm như vậy, cố ý thả

ra ngoài, sau đó lại đóng lại. Nếu Thần không bảo hộ con người, thì con người không thể sinh tồn. Con người không những không tin vào Thần mà còn dám bất kính với Thần. Vậy thì chúng ta lấy một ví dụ đơn giản nhất. Mọi người biết rằng nơi công nghiệp gây ra ô nhiễm nghiêm trọng nhất là nơi đông người nhất – những thành phố lớn. Vì sao trên bầu trời của nó không có một lỗ hổng tầng ozon? Là Thần thấy rằng mở tại khu vực Nam Cực sẽ an toàn cho nhân loại. Lẽ ra nơi nào có nhiều khí thải, thì lẽ ra trên bầu trời của nó sẽ có một lỗ hổng, vậy vì sao không phải là như thế? Nó hoàn toàn không phải là chuyện như con người tưởng tượng như vậy. Trên cao nguyên Thanh Tạng của Trung Quốc cũng có, đều là tại nơi ít người mà xuất hiện một cái lỗ. Cũng không chỉ là tầng ozon mà chúng ta nhìn thấy được, bởi vì chủng nhân tố vật chất vi quan có trong vật chất là hết sức nhiều, đều cần phải mở một con đường để thả nó ra ngoài. Đương nhiên đó là Thần làm cho con người.

Sự ô nhiễm nơi nhân loại còn gây ra vấn đề nghiêm trọng hơn nữa. Mọi người biết rằng nước ngọt trên thế giới hiện nay, hầu như không còn thuần khiết nữa. Dù là nước ngầm hay nước trên mặt đất, dù cho con người lọc, làm sạch nước này như thế nào, cũng đều không đạt đến độ thuần tịnh thực sự của nước nữa. Hơn nữa con người sử dụng lặp đi lặp lại khiến nước càng ngày càng ô nhiễm, bởi vì nước của nhân loại nó là tuần hoàn, nước ngọt là vật chất tuần hoàn. Nước ngọt sẽ không lẫn với nước biển, bởi vì nó không phải cùng một loại vật chất. Bất kỳ vật chất nào, bất kỳ thứ gì cũng đều có tồn tại sinh mệnh. Chư vị thấy bề mặt nó

là nước, nhưng tại bên kia nó là có sinh mệnh. Khi đất đai, nước, không khí v.v. bị ô nhiễm ngày càng nghiêm trọng, thì tổn hại cho nhân loại cũng càng ngày càng lớn. Sự phát triển của xã hội nhân loại ngày nay là sự phát triển lặp lại của xã hội nhân loại lần trước, lần trước là vì lần này mà làm thí nghiệm. Cứ tiếp tục phát triển như thế này, con người đều sẽ thành dị dạng, khí thải nước thải công nghiệp sẽ khiến cho con người đều thành dị dạng, hình dáng xấu ác vô cùng, người không ra người quỷ không ra quỷ, tiếp tục phát triển sẽ là như vậy, ngoài ra còn có những hành vi tội ác của con người do nhân tố bại hoại về đạo đức mang đến.

Giảng tới đây nhân tiện tôi nói tiếp một vấn đề. Mọi người biết rằng khoa học hiện nay là người ngoài hành tinh mang lại cho con người. Khi cuộc cách mạng công nghiệp phương Tây bắt đầu thì nó đã tiến vào. Nó bắt đầu từ số học, hóa học, bắt đầu từ tri thức nông cạn thời kỳ sớm nhất, xuyên suốt đến cơ khí hiện đại, cuối cùng phát triển đến máy tính ngày nay. Tiếp tục phát triển tiếp, mục đích cuối cùng của nó là muốn thay thế con người. Thay thế như thế nào đây? Tôi đã nói, trong thân thể của nhân loại hiện nay, hầu như ai ai cũng đều có một lớp thân thể do người ngoài hành tinh tạo thành. Vì sao vậy? Bởi vì khoa học mà nó nhồi nhét cho chư vị đã cấu thành một tư tưởng [gây] biến dị nhân loại trong tư tưởng của chư vị. Văn minh thời kỳ nào của nhân loại đi nữa cũng không có [kiểu] người như vậy. Có tư tưởng này rồi thì mới có thân thể này. Mọi người biết rằng, từng tế bào trong thân thể chư vị đều là chư vị, đại não của chư vị liên hệ với đại não bên trong từng tế bào. Vậy thì tư duy trong vô số tế bào của

thân thể chư vị toàn là tư tưởng của người biến dị, cả thân thể toàn là như vậy. Thần không coi con người là người nữa còn có một nguyên nhân như vậy trong đó, con người đã không phải là người nữa, Thần còn độ nó để làm gì?

Mọi người biết rằng con người chết đi họ sẽ không thực sự chết. Lớp vỏ ngoài của tầng lạp tử phân tử lớn nhất tuột đi, nhưng bộ phận thân thể tổ thành từ những lạp tử vi quan dưới phân tử đó không chết đi, nó chỉ rời đi, cũng giống như con người cởi bỏ một bộ y phục vậy, nó không hề thực sự chết đi. Nhưng cái người trong không gian này lại tiêu mất đi, bởi vì thân thể phải hỏa táng mà, hoặc dùng đất mà chôn, thân thể rốt cuộc sẽ phải thối rữa phải giải thể. Trong không gian này nó không còn nữa, chính là một tầng lạp tử tiêu mất đi. Vậy thì cái văn hóa ngoài hành tinh mà tôi vừa nói đó, nó dùng tư tưởng bản thân con người để tạo ra một cách vô ý thức một tầng thân thể mà chúng cần. Vậy thì cuối cùng nó làm thế nào để thay thế con người? Mọi người biết rằng, vỏ ngoài bề mặt nhất này của con người nó còn phải tìm cách để thay thế, chính là cách “nhân bản” mà nhân loại ngày nay muốn áp dụng. Thần đang coi sóc con người, nếu Thần không coi sóc con người, thì sẽ không rót vào cho con người nhân tố của sinh mệnh.

Chính là nói con người chư vị sống trên thế gian không phải là vì chư vị có cái nhục thân này, không phải là mẹ chư vị cấp cho chư vị nhục thân rồi thì chư vị có thể sống được, [mà] là vì chư vị có nguyên thần của chư vị và tất cả những [nguyên] thần khác của chư vị mới có thể khiến chư vị sống, vậy thì vì sao con

người chết đi rồi đặt tại đó, cũng là thân thể ấy [sao] nó không sống nữa? Chính là vì tất cả nguyên nhân đều đã rời đi. Chính là nói người này sinh ra nếu không cấp cho họ [nguyên] nhân, thì không cho họ đầu thai, họ sinh ra thì vẫn là chết. Vậy làm thế nào? Người ngoài hành tinh sẽ tiến vào, đây chính là biện pháp cuối cùng mà nó sẽ thay thế con người, đây chính là nhân bản người. Chính con người đang bị người ngoài hành tinh lợi dụng mà tự hủy diệt chính mình, chính họ lại không biết, còn đang duy hộ cái khoa học hủy diệt nhân loại này. Tương lai xảy ra nhân bản người, sau khi một lô lớn ra đời, đều là người ngoài hành tinh đầu thai vào thân thể người, về sau con người cũng sẽ không còn nữa. Đương nhiên rồi, hôm nay tôi có thể giảng ra, thì những vấn đề này cũng đều đang được giải quyết rồi, thậm chí rất nhiều chuyện đã giải quyết xong rồi, hôm nay tôi giảng ra là để nói cho nhân loại biết về một vài chân tướng của [quá trình] phát triển tới hiện nay.

Cấu thành của trái đất này cũng không giống như nhân loại tưởng tượng như vậy, lý thuyết về vụ nổ lớn gì đó đã hình thành tinh cầu, hoàn toàn không phải là như vậy. Vậy thì hình thành như thế nào? Hiện nay nhận thức của khoa học này đối với cơ sở của vật chất, nhận thức đối với cơ sở của sinh mệnh, nhận thức về vũ trụ đều là sai. Thần đã tạo ra trái đất này. Tạo ra như thế nào? Mọi người đều biết, trái đất này đã lập đi lập lại rất nhiều lần. Trong các tôn giáo đều từng nhắc tới vấn đề kiếp nạn, nếu trên chính bản thân trái đất này xảy ra kiếp nạn, nhân loại này đã không còn tốt nữa thì sẽ hủy đi, hủy đi trên trái đất này, đó là đại kiếp. Còn có kiếp [nạn] lớn hơn thế, chính là toàn bộ trái

đất này là không cần tới nữa. Bởi vì con người trong lục đạo luân hồi chuyển sinh là có mang theo nghiệp lực, việc xấu làm càng nhiều thì nghiệp lực càng lớn, họ chuyển sinh thành thực vật, thì thực vật đó đều bị che phủ bởi nghiệp lực. Con mắt người không nhìn thấy, nghiệp lực tồn tại trong không gian thấp hơn tầng phân tử lớn nhất. Vậy thì con người chuyển sinh thành thực vật, vật chất, động vật, trong luân hồi thậm chí đều có thể chuyển sinh thành đất, đá, khắp nơi đều có nghiệp lực. Vậy thì trái đất đó là thứ gì? Nhìn thì chính là một quả nghiệp lực. Ý nghĩa quả táo thối mà tôi giảng đó chính là đạo lý này. Nói rằng một thứ thối nát như vậy, trong vũ trụ thánh khiết thì còn cần nó làm gì nữa đây? Không cần nữa! Vậy có thể thực sự không cần tới nữa.

Phật từ bi với con người là chỉ Phật ở gần trái đất, họ giảng từ bi. Thần tại tầng thứ cực cao: Từ bi là gì? Họ phát hiện từ bi cũng đều là chấp trước. Nói họ có từ bi hay không từ bi? Họ cũng từ bi. Nhưng cảnh giới từ bi của họ, khái niệm là không giống, chính như điều tôi giảng, đến tư duy cũng không giống. Từ bi của họ là với chúng sinh gần họ nhất, họ coi những Thần rất thấp cũng giống như người thường. Còn như nói con người được tính là gì đây? Còn không bằng cả sinh vật, vi khuẩn. Con người đi trên đường dẫm chết vi khuẩn, ai cho rằng đó là sát sinh chứ? Đúng vậy không? Thứ không còn tốt nữa, giống như một đồng phân, giống như một cục phân, vứt bỏ [nó] đi. Vậy thì có khái niệm gì là từ bi và không từ bi nữa? Hoàn toàn là không có. Bản thân con người cảm thấy bản thân mình tài giỏi, trong mắt của Thần cao hơn thì chẳng là gì. Nhận thức về phương thức tồn tại của những sinh mệnh khác nhau

trong các cảnh giới, vũ trụ rộng lớn sai khác quá lớn. Khi tôi giảng cho chư vị cảnh giới lớn như vậy, cao như vậy, chư vị thử nghĩ lại một chút xem, tầng thứ vũ trụ lớn như vậy mà vẫn chỉ là một hạt bụi trong thiên thể mênh mông, vậy thì trái đất tính là gì đây, con người tính là gì đây, phải vậy không? Chính là con người thấy bản thân mình tài giỏi, cảm thấy rất vĩ đại. Trái đất này đã nhiều lần thay mới, chính là tình huống như vậy.

Trong lịch sử của vũ trụ khổng lồ, trái đất này đã nhiều lần được thay thế. Nhưng thay thế như thế nào? Bởi vì bề mặt nhất của trái đất là do tầng vật chất này cấu thành, là do vật chất được tổ thành từ phân tử của không gian này cấu thành, vậy thì phải dùng vật chất của không gian này để tạo. Những thiên thể khác nhau trong không gian này của vũ trụ đều có sự canh tân, đều có trạng thái tân trần đại tạ. Bụi bặm hoặc tàn tích sau khi một thiên thể nhất định giải thể, vị Thần khổng lồ trong vũ trụ sẽ thu thập lại những thứ này và phân thành từng loại, sau đó tạo ra trái đất mới. Cho nên các khoa học gia hiện nay nghiên cứu lịch sử, nghiên cứu địa lý, nói rằng chủng vật chất nào đó ở trên trái đất đã sản sinh được bao lâu thời gian, trái đất có lịch sử dài bao lâu, loại phương thức ấy hoàn toàn không thể tra ra được. Bởi vì có vật chất trước khi tạo thành trái đất đã là một tảng đá rất lớn, chính là một khối thiên thể rất lớn, mang tới đây, trước khi tạo thành trái đất, thì nó đã tồn tại, cho nên chư vị hoàn toàn không thể nghiên cứu ra được trái đất này có lịch sử dài bao lâu. Rất nhiều sự tình giảng ra, nghe có vẻ như chuyện thần thoại. Tôi đang giảng Pháp cho người tu luyện của tôi, mọi người có thể tiếp thu. Bởi vì Pháp không phải là

giảng cho người thường, không phải giảng cho xã hội nhân loại.

Vừa rồi giảng về nước có nói tới biển, kỳ thực biển đó là gì? Khái niệm biển và nước hoàn toàn là khác nhau. Chỉ có nước ngọt mới là nước, còn nước biển, con người gọi nó là nước, kỳ thực nó là một loại vật chất khác. Nước là nhân tố sáng tạo ra sinh mệnh. Mọi người đều biết, trái đất trong vũ trụ, trong một tầng thứ rất nhỏ mà nhìn thì nó giống như một hạt bụi. Vị thần to lớn như vậy, thể tích của Ông là khá lớn. Nếu như ông rơi một giọt lệ thì sẽ khiến trái đất bị nhấn chìm mất. Kỳ thực nước biển đó chính là một giọt nước mắt của Thần. Tôi giảng như vậy, nghe thì cảm thấy dường như là chuyện thần thoại. Chư vị thử đi hóa nghiệm hóa nghiệm thành phần của nước biển đó và nước mắt của con người xem có giống nhau không? Hơn nữa còn giống hệt nhau. Nếu nước mắt của chư vị có thể phóng to đến thể tích của nước biển, chư vị nhìn xem bên trong có sinh vật gì? Nói không chừng trong đó cũng có con cá heo. Nghe thì dường như có vẻ giống với chuyện đùa, kỳ thực đó là chân thực. Mọi vật chất trên mặt đất và khởi nguyên của nhân loại tôi đều có thể nói rõ, vì không liên quan tới tu luyện của chư vị, nên tôi cũng không muốn giảng. Kỳ thực mọi thứ trên trái đất đều có khởi nguồn của nó.

Mọi người có biết [đất] hoàng thổ che phủ trên bề mặt trái đất là thứ gì không? Kỳ thực chính là phân của sinh mệnh ở tầng cao hơn không gian người thường. Cho nên trong quá khứ Thần chẳng phải đã giảng rồi sao, con người ở trong thế giới dơ bẩn, chính là ý nghĩa này. Bởi vì sinh mệnh tại cao tầng, vật chất của họ là

thuần tịnh, cho nên phân của họ với con người mà nói là sạch sẽ. Thứ thấp hơn nhân loại thì con người mới cảm thấy dơ bẩn, cho nên nó là thứ cao hơn nhân loại thì con người sẽ cảm thấy nó sạch sẽ. Nhưng cao hơn không gian của nhân loại thì cũng không có thành phần dinh dưỡng, bởi vì không bẩn thì không có dinh dưỡng, cho nên thứ trồng bằng [đất] hoang thổ thì không dễ sinh trưởng được. Đất đen là vì có thực vật thối rữa lẫn ở trong đó, thì có thể mọc ra các thứ. Thực vật thối rữa biến đất vàng trở thành đất đen, có dinh dưỡng, có những thứ hữu cơ ở trong đó, nhân loại lợi dụng nó để trồng trọt. Thứ cao hơn con người, đối với thực vật mà nói thì nó không có dinh dưỡng.

Kỳ thực có rất nhiều loại đá và đất là giống nhau. Giãng một cách thông thường, [khi] tạo trái đất mà nén thật chặt thì nó chính là đá, lỏng thì nó là đất. Nhưng không hoàn toàn như vậy. Đất đỏ và đá đỏ kỳ thực nó là máu của sinh mệnh khổng lồ. Những người chúng ta ngồi đây có không ít người làm vật lý, làm hóa học, chư vị không tin thì chư vị hãy đi làm hóa nghiệm, chư vị hãy đi nghiên cứu, thành phần chứa bên trong nó và máu đảm bảo là giống nhau, chỉ là máu đông kết thời gian lâu. Trong đất đỏ có rất nhiều thành phần của sắt, máu của con người cũng như vậy. Vậy thì tôi nói với mọi người rằng, trong vũ trụ máu màu đỏ thông thường đều là máu của sinh mệnh chính. Máu của ma là màu trắng, cho nên đá vôi kỳ thực nó là máu của ma. Đương nhiên nó là vật chất tử vong, trong không gian này đã không khởi tác dụng nữa, bị nổ hủy đi, tiêu hủy đi rồi trở thành những thứ đá, cát, đất, cho nên nó không còn ma tính. Vậy thì con người dùng để quét

tường này, làm thuốc nhuộm này, vậy thì đều không hề gì.

Khoa học gia hiện nay biết rằng than là do thực vật khổng lồ tạo thành, đây là điều mà khoa học hiện nay có thể biết được. Làm gì có nhiều thực vật như vậy biến thành nhiều than như vậy chứ? Đây là điều mà họ không biết được. Khoa học gia hiện nay biết được dầu mỏ là do tàn dư của thân thể sinh vật cấu thành, điều này họ biết. Nhưng làm gì có nhiều tàn dư như vậy biến thành nhiều dầu mỏ như vậy? Điều này họ không biết, trăm mối không lời giải đáp. Cho nên hiện nay có người muốn lật đổ cái lý luận đó, nói rằng tàn dư của động vật làm gì có nhiều thế? Đâu có nhiều sinh vật như vậy? Dầu mỏ này quả thực quá nhiều. Kỳ thực, trong những năm tháng đằng đẵng của vũ trụ khổng lồ sinh mệnh là theo từng kỳ từng kỳ. Hơn nữa khi tạo ra trái đất này, còn đặc biệt có ý đem thứ này trong vũ trụ mang vào trong trái đất mới, tương lai dùng làm năng lượng. Cho nên nó mới nhiều như vậy, nó không phải là sinh mệnh của thời kỳ này. Ngay cả sinh mệnh trên trái đất cũng theo từng kỳ từng kỳ, không phải là một thời kỳ. Khoa học hiện nay nghiên cứu nó không thể tách khỏi lịch sử hiện hữu, mà nhận thức của khoa học về lịch sử hiện hữu cũng có rất nhiều điều sai sót. Nó cho rằng từ thời đại đồ đá cho tới nhân loại hiện nay [nếu] giết chết toàn bộ động vật cũng không có nhiều dầu mỏ như vậy?! Còn có rất nhiều nào là than, nào là thực vật, nó không phải là một kỳ, nó không phải sinh mệnh của một thời kỳ. Đương nhiên còn có rất nhiều rất nhiều, giáng ra thì quá nhiều.

Còn có những thứ như kim cương, còn có vàng này, bạc này, v.v. Đương nhiên còn có một số nguyên tố kim loại là nhân tố tất yếu cấu thành vũ trụ trong các tầng thứ khác nhau, những thứ này với thành phần cấu thành trái đất mà tôi giảng cũng còn có sự khác biệt. Nhưng vàng và bạc nó không phải là nguyên tố kim loại trong vũ trụ. Vàng, mọi người biết Phật thể đó là vàng, phàm là Thần đạt đến cảnh giới của Như Lai này thì thân thể đều là vàng. Cũng chính là nói, vàng đó chính là tàn dư của thân thể các sinh mệnh chính khổng lồ. Trong khi vũ trụ to lớn đang giải thể, thì tất cả đều sẽ nát vụn trong giây phút. Tôi cũng từng giảng rằng vàng có những tầng thứ khác nhau, tạp tử lớn nhỏ khác nhau, trước kia tôi đã giảng vấn đề này. Còn bạc, chính là tàn dư của thân thể các sinh mệnh thấp hơn tầng thứ Phật, là tầng thứ Bồ Tát.

Rất nhiều người biết được kim cương có một loại năng lực, những thứ tà rất sợ kim cương, chính là những thứ phụ [diện] có năng lượng rất nhỏ sợ kim cương, bởi vì kim cương sẽ hút năng lượng của nó. Cho nên có người giảng: Nói rằng kim cương có thể trừ tà. Trừ tà thì không nhất định, nhưng kim cương là năng lượng bị nổ vụn, chính là thứ giống như công. Đương nhiên nó đã tử vong, không còn khởi tác dụng nữa. Nhưng rốt cuộc thì nó là thứ như vậy, cho nên nó có sức mạnh.

[Với] những điều tôi giảng này chư vị không được khởi bất kỳ tâm chấp trước nào, về nhà lại đi mua kim cương. Điều tôi nói là Pháp, thứ gì trong không gian này cũng đều không mang theo được, đồng thời không có tác dụng với người tu luyện. Vì sao bị nổ đi mất? Chính như điều tôi giảng, mặc dù nó là vàng, nó không

phải là vàng thuần, nên mới bị nổ đi mất. Công này vì sao nổ đi mất? Nó đã bắt thuần rồi. Trên bề mặt chư vị nhìn thấy nó rất thuần, [nhưng] tại vi quan, cực vi quan mà quan sát thì nó đã bắt thuần rồi. Hôm nay tôi không giảng nhiều nữa, dưới đây sẽ lắng nghe học viên phát biểu.

Ngày mai mọi người có thể đưa tờ câu hỏi, sau đó tôi sẽ giải đáp câu hỏi cho mọi người. Nhưng mà, những học viên mới nhập môn tốt nhất chư vị đừng đưa tờ câu hỏi, bởi vì thời gian rất quý giá, nhiều người như vậy đều nêu ra câu hỏi thì không thể giải đáp nổi. Rất nhiều người chúng ta ngồi đây đều là những người đã bước vào một tầng thứ nhất định trong tu luyện, cho nên câu hỏi mà họ nêu ra sẽ rất quan trọng đối với việc họ tu luyện đề cao, là mục đích Pháp hội lần này của chúng ta. Còn câu hỏi mà học viên mới nhập môn nêu ra thì chư vị đừng hỏi tôi, chư vị hỏi học viên cũ, hỏi người bên cạnh là [họ] sẽ giải đáp cho chư vị, cho nên chư vị không được chiếm dụng thời gian này, đó là một vấn đề, còn nữa, những sự tình không liên quan tới tu luyện cố gắng ít nêu ra, những vấn đề như khám phá tri thức v.v. Chư vị chớ thấy điều vừa rồi tôi giảng cho chư vị, đó không phải là để làm phong phú gì cho tri thức của chư vị, [mà] là có liên quan tới tu luyện của chư vị. Được rồi, tôi chỉ giảng bấy nhiêu thôi. (Vỗ tay) Dưới đây mọi người yên tâm ngồi xuống nghe phát biểu của học viên. Tôi cũng không đi, tôi cũng ở lại nghe, nhưng chư vị không được tìm tôi, chư vị sẽ không thể tìm được tôi. (Vỗ tay)

Chào mọi người! Hôm qua khi bắt đầu [Pháp] hội tôi gặp mặt mọi người đã nói về một số vấn đề. Tôi đã

giảng [Pháp] hội lần này chủ yếu sẽ là hội giao lưu tâm đắc tại địa khu miền Tây Mỹ quốc, hoàn toàn không muốn mở hội nghị quy mô lớn toàn nước Mỹ hoặc với nhiều người hơn, bởi vì tự thân họ còn có một số vấn đề cần giải quyết, với mục đích như vậy tôi đã tới đây. Căn cứ vào tình huống hôm qua mà xét, còn có học viên từ những quốc gia khác tới, có thể là học viên tại địa khu khác và một vài học viên mới ở chỗ này, hoặc một số người có chút hứng thú nhưng không phải là học viên hôm nay cũng đã tới đây, mọi người có lẽ đều muốn lý giải Đại Pháp. Dẫu sao thì mọi người cũng đã tới rồi, vậy thì tôi sẽ giải đáp một số vấn đề cho mọi người, cũng là giảng Pháp trong Pháp hội. Dưới đây sẽ giải đáp câu hỏi cho mọi người. (*Vỗ tay*)

Đệ tử: Sư phụ nói, nếu người tu luyện trong nơi sâu thẳm nội tâm vẫn ôm giữ lợi ích bản chất nhất của mình thì đó là giả tu.

Sư phụ: Tôi nói cho mọi người biết rằng, tu luyện là phải tu tâm của con người, đó là chân tu. Ví như, hiện nay có pháp luật, còn có một số yêu cầu và chế ước đối với con người, đều không thể cải biến được con người. Ví như có thể cải biến, có thể chế ước chư vị trên bề mặt, trên bề mặt có thể chư vị không phạm sai lầm, có thể làm tốt một chút, nhưng về thực chất thì, trong tình huống không nhìn thấy, trong tình huống lợi ích của chư vị bị uy hiếp, chư vị vẫn đi làm những việc bất hảo, bởi vì tâm của chư vị hoàn toàn không cải biến. Vậy thì cũng chính là nói, tu luyện ắt phải là thật sự cải biến nhân tâm. Chư vị muốn đạt đến cảnh giới cao, đạt đến cảnh giới đó của Thần, thì chư vị ắt phải đạt được cảnh giới tư tưởng đó của Thần. Nếu chỉ cải

biến bề mặt của chư vị mà bản chất của chư vị không nhúc nhích gì, thì đó là giả. Đến một lúc nhất định, đến thời khắc then chốt, nó vẫn sẽ phản ánh ra, cho nên không cái biến nhân tâm, thì chỉ là một kiểu che đậy giả tướng. Ất phải phát sinh biến hóa về bản chất mới có thể thật sự cải biến chính mình. Cũng chính là nói, chư vị tu luyện cần phải có trách nhiệm với bản thân mình, chư vị cần thật sự cải biến bản thân, từ nơi sâu thẳm tâm linh của chư vị buông bỏ những thứ bất hảo mà chư vị chấp trước, đó mới là thật sự buông bỏ. Trên bề mặt chư vị làm rất đường hoàng, nhưng trong nơi sâu thẳm tâm linh của mình chư vị vẫn bảo thủ, vẫn cố thủ những thứ mình không buông bỏ, điều đó tuyệt đối không được. Mọi người biết rằng, Đạo, Phật, Thần họ có thể vì chúng sinh, vì lợi ích của vũ trụ mà vứt bỏ sinh mệnh của họ, điều gì cũng có thể buông bỏ, hơn nữa còn thản nhiên bất động. Vậy thì nếu đưa chư vị lên vị trí đó, liệu chư vị có thể đạt đến điểm đó không? Không đạt được. Đương nhiên, tôi nói Phật, Đạo đó sẽ không thực sự gặp phải sự tình như vậy, nhưng [họ] có cảnh giới như vậy. Ất phải thật sự cải biến bản thân, thì mới đạt đến cảnh giới ấy.

Trong tôn giáo quá khứ có rất nhiều người nói rằng, chỉ cần chư vị tin vào tôn giáo, thì chư vị có thể lên trời, tới thiên quốc; chỉ cần chư vị tin vào tôn giáo thì chư vị có thể thành Phật. Tôi nói đó gọi là lừa người. Cái gì gọi là thành Phật? Cái gì gọi là tới thiên quốc? Mỗi một tầng thứ đều có yêu cầu khác nhau đối với sinh mệnh. Cũng giống như chư vị đi học vậy, chư vị học lớp một, chư vị phải có trình độ của lớp một, chư vị học lớp hai phải có trình độ lớp hai, tới trung học thì phải có trình

độ trung học. Chư vị cứ mãi cầm cuốn sách giáo khoa tiểu học, tại trình độ lớp một kia chư vị lên học đại học, thì chư vị vẫn là một học sinh tiểu học, cho nên chư vị cũng không thể vào đại học, chính là ý nghĩa này. Đây là giảng trên bề mặt. Điều chúng ta giảng là từ nơi sâu thẳm tâm linh thật sự đạt được tiêu chuẩn đó thì mới có thể tới thiên quốc, chư vị mới có thể viên mãn. Có người tin tôn giáo, khi cầu nguyện thì rất thành khẩn: Con đã làm sai rồi Nhưng mà, hể ra khỏi cửa họ vẫn phạm lỗi y như vậy, sự cầu nguyện của họ không có tác dụng, tâm của họ không hề thật sự cải biến. Họ cho rằng tôi tin rồi, tôi đã cầu nguyện rồi thì tôi có thể tới thiên quốc, chư vị vĩnh viễn cầu nguyện, vĩnh viễn là trình độ ấy, thì chư vị vĩnh viễn cũng không thể tới được thiên quốc. Giê-su giảng “Con tin ta thì có thể tới thiên quốc”, không phải bảo rằng các vị tới chỗ ta cầu nguyện, trong tâm các vị tin tưởng ta, đi theo một hình thức như vậy là có thể lên thiên quốc, không phải vậy. Qua mỗi lần cầu nguyện chư vị không phạm lại lỗi như vậy nữa, chư vị làm càng ngày càng tốt, càng ngày chư vị càng tiếp cận với yêu cầu của thiên quốc của Giê-su, thì chư vị mới có thể đạt được tiêu chuẩn của thiên quốc, như thế mới gọi là thực sự tin. Nếu không thì, Giê-su giảng nhiều lời như vậy để làm gì? Mục đích chẳng phải là bảo chư vị chiếu theo điều Ông giảng mà làm, làm tốt hơn hay sao? Tôi nói chính là ý này. Tôn giáo hiện nay, bao gồm Phật giáo kia cũng vậy, mọi người đều không tu ở nội tâm, đều chỉ chạy theo hình thức, đó đều là giả. Vấn đề này chỉ giảng bấy nhiêu thôi.

Đệ tử: Sau khi nguyên thần của con người ly thể trong bao lâu không trở về thì mới tạo thành nhục thân tử vong?

Sư phụ: Nguyên thần của con người ly thể trong thời gian bao lâu không quay trở về, điều này cũng không có [đáp án] chính xác. Chỉ nói như thế này nhé, trong ý niệm của chư vị nói rằng: Tôi chính là không muốn trở về. Hễ ý niệm này của chư vị xuất ra, thì nhục thân đó có thể sẽ chết đi, bởi vì chư vị không muốn trở về mà. Nhưng sự việc này không có trong Đại Pháp, ngoại trừ những người vừa tu Đại Pháp vừa tu thứ khác, không thể đạt được chuyên nhất, không thể chân chính đạt được bất nhị pháp môn, vậy thì họ sẽ có mỗi nguy hiểm ấy. Còn đối với những người không chân tu, chân đặt trên hai chiếc thuyền, thì trong tình huống này họ khó có thể nói là sẽ xuất hiện vấn đề gì.

Đệ tử: Khi con lần đầu tiên đọc Giảng Pháp tại New York [phần] nói về Phật Thích Ca Mâu Ni, đã không kiềm chế được mà khóc nức lên đau đớn, trong tâm gọi Sư phụ, bản thân cũng không minh bạch là vì sao.

Sư phụ: Là nguyên nhân về duyên. Ngoài ra tôi cần nói một vấn đề, có rất nhiều người chúng ta thông qua học Đại Pháp, đã biết rất sâu sắc rằng tất cả mọi tôn giáo trên thế giới đều không thể độ nhân được nữa, một là tiêu chuẩn không được nữa rồi, hai là vì Thần không quản con người nữa. Nguyên nhân Thần không quản con người nữa thì có nhiều loại. Một là tư tưởng của con người hiện đại là tư tưởng của con người biến dị do người ngoài hành tinh tạo nên, trong lịch sử xưa nay chưa hề có con người như ngày nay. Lịch sử thì lặp lại, đã nhiều lần xuất hiện nhân loại các thời kỳ

khác nhau. Nhưng mà mỗi một lần nhân loại đều chưa từng có kiểu người như ngày nay. Giê-su, Phật, Thần đã từng giảng, tới khi con người gặp nạn sẽ tới đón con người, trở lại cứu độ chúng sinh. Nhưng mà, trong mắt họ những người này đều đã không phải là người nữa, thì họ cũng không đón chực vị nữa, người họ đón là những người có thể làm người. Đương nhiên, đây là giảng khái quát, còn có rất nhiều rất nhiều phương diện tạo thành con người biến dị, Thần không coi họ là người, đây chính là điều nguy hiểm nhất.

Những người làm chính khách trong tôn giáo kiểm soát tiền [thì] chúng ta đừng bình luận họ là gì. Tôi chỉ nói rằng trong tôn giáo vẫn còn có người có tâm muốn tu, vậy thì có một bộ phận người rất chú trọng chuyện tu luyện. Họ biết Đại Pháp này của chúng ta, hoặc các vị Thần khác trong một trạng thái nhất định đã chỉ điểm cho họ, nói rằng chỉ có Pháp Luân Đại Pháp kia mới có thể độ con quay trở về, có rất nhiều người đã nhận được tín tức như vậy, minh bạch ra chuyện như vậy, như vậy họ cũng tới học Pháp Luân Đại Pháp. Nhưng họ lại ôm chết cứng không buông những thứ cố hữu vốn có của họ. Mục đích của họ là cố thủ những thứ vốn có của họ, mượn Đại Pháp của tôi khiến họ quay trở về nữa. Tôi nói hoàn toàn là điều không thể được, là gạt mình dối người. Chực vị không buông bỏ những thứ vốn có của chực vị, thì chực vị hoàn toàn không thể đắc độ, chực vị chỉ có thể là lừa gạt bản thân mình thôi.

Mọi người đều biết, trong không gian khác, trong thời gian đó nhìn thời gian trong không gian này của con người thì chậm vô cùng. Trong tư tưởng chực vị nghĩ bất cứ vấn đề gì, thì trong không gian đó mà nhìn

chư vị thì đều là một quá trình rất chậm chạp, chư vị mong muốn điều gì, ngay khi chư vị còn chưa nghĩ ra thì đã biết chư vị muốn gì, chư vị muốn làm gì, [đều] nhìn thấy hết sức rõ ràng. Con người cảm thấy trong tư tưởng mình nghĩ thứ gì thì người khác không biết, cũng chỉ có thể lừa gạt người thường, nhưng lại không thể lừa gạt Thần. Vậy cũng chính là nói, chư vị mà không có trách nhiệm với chính mình [dùng] tư tưởng thuần tịnh mà đối đãi với vấn đề nghiêm túc như vậy, thì chư vị cũng không thể đắc độ, chư vị sẽ không thể quay trở về. Trong Đại Pháp của tôi có rất nhiều người trước kia là đệ tử của Thích Ca Mâu Ni, cũng có đệ tử của các Phật môn khác, cũng có đệ tử trong các tôn giáo khác. Hơn nữa trong số những học viên chúng ta ngồi đây, xem chư vị là người da trắng, hoặc chư vị là người da vàng, hoặc chư vị là chủng tộc khác, [nhưng] chư vị lại không nhất định thực sự là chủng tộc đó, cũng chính là nói, chư vị không nhất định là tới từ thiên quốc nào. Chư vị chuyển sinh đến dân tộc nào, [nhưng] dân tộc đó không phải là bộ mặt vốn có của chư vị, không thể xét trên bề mặt, hơn nữa người ta trong khi chuyển sinh thì dân tộc nào cũng đều có thể đã từng chuyển sinh. Nhưng mà, tôi đều có thể khiến chư vị viên mãn quay trở về vị trí sở tại thật sự nguyên lai của chư vị.

Tôi cũng không phải đều độ chư vị tới thế giới Pháp Luân, là vì tôi đứng ở cơ điểm của Phật Pháp mà giảng Pháp của vũ trụ, giảng một Pháp lớn thế này. Bất kỳ một pháp môn hay một loại tu luyện nào trong vũ trụ, hình thức tu luyện được lưu lại ở mặt đất đều là Thần trên trời tại các tầng thứ khác nhau lưu lại (đây là chỉ phương pháp tu luyện thật sự do Thần lưu cấp cho con

người). Vậy thì những vị Thần độ nhân ở các tầng thứ khác nhau này cũng là sinh mệnh tại các tầng thứ khác nhau trong vũ trụ, đối với tôi mà xét thì đều là chúng sinh tại các tầng thứ khác nhau của vũ trụ. Vậy thì, Đại Pháp của vũ trụ này Ông đã khai sáng cho chúng sinh tại các tầng thứ khác nhau môi trường sinh tồn của họ và tiêu chuẩn sinh tồn trong cảnh giới đó của họ. Chính là một Pháp lớn như thế này, hết thấy các sinh mệnh đều bao hàm ở bên trong, cho nên tôi mới có thể giải quyết vấn đề của chư vị, dùng Đại Pháp này độ chư vị trở về, chư vị là môn nào cũng đều có thể làm được. Trong lịch sử hình thức tu luyện của bất kỳ tôn giáo nào, của bất kỳ pháp môn nào cũng không thể làm được, là vì họ chỉ tu luyện những thứ trong môn của mình, không thể can thiệp tới thứ của những pháp môn khác, là vì từ trong Đại Pháp này của vũ trụ bản thân họ đã chứng ngộ ra những thứ ở tầng đó. Còn điều tôi truyền hôm nay là Đại Pháp của vũ trụ, điều này khác với pháp tu mà con người từng biết tới trước kia. Nhưng mà, nếu chư vị không tôn trọng Đại Pháp, chư vị còn cố thủ những thứ gì đó, vậy thì điều này lại là vấn đề nghiêm túc.

Đệ tử: Tầng thứ của vũ trụ và tầng thứ tu luyện có phải là một không?

Sư phụ: Vừa rồi tôi vừa giảng Đại Pháp khai sáng cho các sinh mệnh tại các tầng thứ khác nhau trong vũ trụ những hoàn cảnh sinh tồn khác nhau, cũng chính là nói trong các hoàn cảnh sinh tồn khác nhau có những yêu cầu, tiêu chuẩn khác nhau của Đại Pháp đối với họ. Cho nên nói trong tu luyện, chư vị muốn tới các tầng thứ khác nhau thì cũng phải phù hợp với yêu cầu của Đại Pháp tại các tầng thứ khác nhau. Vậy thì sự đề cao

trong tu luyện, sự đề cao về cảnh giới này, không ngừng thăng hoa, chính là đột phá về tầng thứ, cũng chính là đột phá về tầng thứ vũ trụ. Hôm nay trong tu luyện chư vị đạt được tiêu chuẩn của tầng trời thứ nhất, vài ngày sau chư vị tu luyện đạt được tiêu chuẩn của tầng trời thứ hai, đây chính là tầng thứ vũ trụ [và] cũng là đột phá tầng thứ tu luyện. Chư vị tiếp tục tu, đột phá tam giới bước ra ngoài tam giới, vậy sẽ không nhập lục đạo [luân hồi]. Tiếp tục tu lên trên thì sẽ tiến nhập vào phạm vi thiên thể lớn hơn. Càng tu lên trên, thì tiêu chuẩn tầng thứ tu luyện càng cao, hoặc trạng thái biểu hiện ra sẽ nhiều hơn một chút.

Đệ tử: Hết thấy mọi thứ trong quá khứ đã không tồn tại một cách lặp lại, vậy hết thấy những thứ ấy sẽ vẫn tồn tại trong ký ức của chúng sinh hay đã lưu lại bài học sâu sắc?

Sư phụ: Vấn đề chư vị nêu ra đây đã rất lớn rồi. Có người có thể biết, có người sẽ không biết. Vì sao tôi truyền Đại Pháp của vũ trụ? Là vì sinh mệnh tại tất cả các tầng thứ khác nhau của vũ trụ đều đã lệch rời khỏi Đại Pháp, [thế] mới chính Pháp. Vậy thì vũ trụ sẽ quay trở về trạng thái tốt nhất của nó. Mọi người đều biết có rất nhiều nhà tiên tri giáng vào năm nào năm nào đó sẽ có đại kiếp nạn. Người ta chỉ biết rằng có kiếp nạn, [nhưng] vì sao lại xuất hiện đây? Là vì nhân loại đã bại hoại tới mức độ này rồi. Mọi người biết trong xã hội hiện nay nào là xã hội đen, nào là đồng tính luyến ái, nào là hút hít ma túy, nào là giải phóng tình dục, nào là loạn tình dục, quả thực là loạn bát nháo. Những người làm loại chuyện này không giống với con người, những người không làm loại chuyện này cũng bị ô nhiễm tới

mức mù mịt không ra con người, đều bị ngâm trong cái thùng thuốc nhuộm lớn này, vô hình trung quan niệm của chư vị đều đang phù hợp, đều đang phụ họa theo, ngày càng xa rời con người. Vậy thì sự bại hoại của con người như thế xuất hiện, nó cũng không phải là ngẫu nhiên. Vì sao Thần không quản nữa? Vì sao họ lại khiến nó bại hoại tới mức độ này? Là vì những sinh mệnh tại các tầng thứ khác nhau đều đã lệch rời khỏi Pháp căn bản của vũ trụ. Trong một tầng lệch rời rồi, các tầng khác nhau có thể nhìn thấy sự lệch lạc của nó. Một sinh mệnh không còn tốt nữa có thể đánh hạ họ xuống, rơi rớt xuống. Nếu toàn bộ vũ trụ đều xảy ra sự lệch lạc trong những năm tháng đằng đằng, vậy thì sinh mệnh trong đó sẽ không nhìn thấy sự bại hoại của nó, cũng giống như nhân loại không biết rằng nhân loại hôm nay đã bại hoại tới mức độ này. Chỉ có những người tu luyện Đại Pháp chúng ta trong tầng thứ nhất định quay đầu nhìn lại, rất đáng sợ, nhân loại đã thành như ngày nay rồi.

Nếu đưa hết thảy những thứ này trở về trạng thái tốt nhất nguyên thủy, không để kiếp nạn trong vũ trụ xuất hiện, cũng tức là không để kiếp nạn của nhân loại xuất hiện. Hiện nay đã đang trong biến hóa rồi. Nhân loại có rất nhiều người đã trở nên tốt rồi, hiện nay có 100 triệu người đang tu Đại Pháp, từng người đều đang yêu cầu bản thân làm một người tốt, người tốt hơn nữa, vậy thì con người trên thế giới này sẽ có nhiều người hơn làm như vậy, nhân tâm đang hướng lên, đạo đức đang hồi thăng, thì kiếp nạn đó có xuất hiện không? Nó tuyệt đối sẽ không xuất hiện! Không có hiện tượng tự nhiên, tất cả đều đã có an bài, cái gọi là “ngẫu nhiên”

là không tồn tại. Chỉ là con người không tin Thần, đem những thứ không hiểu giải được lại nói thành tự nhiên, những thứ không giải thích nổi nói là tự nhiên. Hoàn toàn là không có “tự nhiên”, tầng tầng đều có Thần quản. Nhưng mà khi tiêu chuẩn của tầng tầng sinh mệnh đều đã sai lệch đi, thì sẽ giống như người ta bắn súng vậy, khi chụm vị đang ngắm chuẩn mà hơi lệch đi một chút, thì viên đạn đó bay ra sẽ không biết bay tới đâu. Cũng chính là nói, phía trên lệch đi một chút, thì Pháp này xuống phía dưới sẽ lệch tới mức không biết là lệch tới lớn thế nào. Biểu hiện tại nhân loại, chính là mức độ bại hoại của nhân loại ngày nay. Vậy thì cần phải khôi phục nó trở về trạng thái nguyên thủy.

Khi làm việc này, có người có thể tới từ những tầng thứ khác nhau, khi họ quay trở về sẽ phát hiện ra môi trường không gian sinh tồn ban đầu của họ đã không còn như vậy nữa. Chư vị biết rằng về đại thể là nó vẫn là hình thức trước kia, vẫn là thế giới đó, nhưng nó đã hoàn toàn trở nên tốt đẹp hơn cả lúc chư vị sinh ra tại đó. Bởi vì có rất nhiều chúng sinh là do sau khi chúng sinh lệch khỏi Pháp qua tháng năm đặng đặng mới được sinh ra, cho nên họ cũng không biết vũ trụ thuở ban đầu là như thế nào.

Còn nói về lưu lại bài học sâu sắc, đối với những Giác Giả viên mãn thì không có bài học nào đáng nói, một khi chư vị tu tới cảnh giới cao kia thì đều là tốt đẹp. Nhưng mà, sẽ biết rằng trong vũ trụ đã từng phát sinh sự việc, chỉ có vậy thôi. Tương lai thì nhân loại làm thế nào, có rất nhiều người sẽ tu luyện, mục đích tu luyện là vì viên mãn. Nếu như rất nhiều đệ tử chư vị đều viên mãn, vậy thì những người không tốt còn

sót lại, có còn có thể đắc Pháp không, thế thì những người này vẫn tiếp tục bại hoại thì làm thế nào? Tuyệt đối không thể để họ tiếp tục hư nát như vậy! Trong vũ trụ tuyệt đối không cho phép có một cục phân đặt ở đó để chúng sinh, để những sinh mệnh cao cấp ngủ, cho nên cần phải xử lý đi. Đương nhiên, tôi lại không phải là giảng về kiếp nạn, loại kiếp nạn giống như người ta trước kia vẫn nói là điều không tồn tại. Tôi nói với chư vị rằng: Loại kiếp nạn như người ta nói vào năm nào đó đã không còn tồn tại nữa. Rất nhiều các nhà tiên tri cũng đã biết vào năm nào đó khi nếu có một chuyện gì đó xuất hiện, thì dự ngôn của họ đã không còn chuẩn nữa. Chính là vì hôm nay có Đại Pháp đang truyền, có nhiều người như vậy nhân tâm đang hướng lên. Nếu nó thực sự xuất hiện vấn đề này, vậy thì những người tốt này phải làm thế nào? Chính là vấn đề này. Nhưng những người có thể lưu lại, tiến nhập vào kỷ nguyên tiếp theo, sẽ ghi nhớ bài học [giáo huấn] sâu sắc đó vào thời khắc cuối cùng.

Đệ tử: Chúng con có rất nhiều người làm khoa học, đối đãi với vấn đề này như thế nào?

Sư phụ: Có rất nhiều người học Đại Pháp là phần tử trí thức cao cấp, cũng chính là nói, có rất nhiều người được khoa học tạo thành. Kỳ thực hiện nay tất cả mọi người chỉ cần chư vị đã từng đi học, thì chư vị chính là được khoa học tạo thành. Bởi vì khoa học này đã xuyên suốt mọi phương diện trong xã hội nhân loại, tất cả mọi thứ mà chư vị dùng, tất cả mọi thứ [mà chư vị] tiếp xúc, tất cả những gì mà mắt chư vị nhìn thấy được, hoàn toàn đều là khoa học này tạo ra. Cho nên chư vị không thể thoát khỏi, vậy thì cũng không tồn tại vấn đề vừa

rồi chư vị nêu ra. Vì xã hội nhân loại đã là như vậy, chư vị chỉ làm tốt công tác của chư vị là được rồi. Còn về tu luyện, điều đó và công việc là hai chuyện khác nhau. Nhưng cảnh giới trong tu luyện của chư vị, trạng thái tu luyện của chư vị, sẽ thể hiện vào trong công tác, sẽ làm được rất tốt, đặt chư vị ở đâu thì cũng đều là một người tốt. Có rất nhiều người làm công tác khoa học, sau khi tới học Đại Pháp họ phát hiện đây mới là chân lý thật sự, hơn nữa những điều mà khoa học hiện nay của nhân loại hoàn toàn không thể sánh với Đại Pháp. Những đệ tử Đại Pháp ngồi đây, tình huống vũ trụ và chân lý mà chư vị biết đã vượt rất xa khỏi khoa học của nhân loại hiện nay, đến đỉnh điểm nhất cũng không thể sánh kịp chư vị. Người thường vĩnh viễn sẽ không được phép biết những thứ cao hơn nhân loại, họ vĩnh viễn cũng không thể thăm dò được tình huống của vũ trụ mà tôi giảng ra cho chư vị. Dù cho chư vị làm công tác gì, thì chư vị đều có thể tu Đại Pháp. Dần dần khi lý giải đối với Pháp của chư vị ngày càng sâu sắc, thì tư tưởng của bản thân chư vị tự nhiên sẽ phát sinh chuyển biến, bởi vì đứng trước chân lý thì con người đều sẽ tin. Nhưng có một vấn đề cần nói rõ, bất kỳ người nào cũng đều không thể mang theo chấp trước của người thường mà viên mãn, đối với khoa học cũng như vậy, chư vị có thể mang theo những tâm người thường khác nhau mà nhập môn, nhưng trong tu luyện thì đều phải vứt bỏ.

Đệ tử: Cá tính của người thường có phải chỉ là biểu hiện của một đời này? Có bao nhiêu thành phần có quan hệ với cảnh giới khi Pháp tạo ra sinh mệnh?

Sư phụ: Nếu sinh mệnh của một con người là tới từ tầng thứ cao, vậy thì họ sẽ mang theo đặc tính của tầng thứ cao của họ rất mạnh mẽ, điểm này thì người thường rất khó phát giác ra được. Vậy thì tuyệt đại đa số mọi thứ mà chư vị làm chư vị thực hiện đều là người thường, đều là biểu hiện của một đời này, trong một đời này nhận thức của chư vị đối với vật chất, đối với thế giới khách quan tạo thành phương thức hành vi, thái độ cho đến phương pháp tư tưởng của chư vị. Nhưng một cách âm ỉ thứ tiên thiên vốn có của chư vị thì chỉ trong một tình huống rất thiện mới có thể biểu hiện ra. Khi chư vị rất chấp trước vào những sự tình của người thường, khi tức giận, khi suy nghĩ những thứ không đúng đắn, thì một chút cũng sẽ không hiển lộ xuất lai.

Còn nói về bộ phận đạt tiêu chuẩn trong tu luyện đó thì trước khi chư vị viên mãn rất khó biểu hiện nhiều hơn trong người thường.

Đệ tử: Phật ngoài sự từ bi hồng đại, còn phải có năng lực độ nhân, chúng năng lực ấy cũng sẽ thể hiện trong quá trình tu luyện?

Sư phụ: Mọi người chúng ta học Pháp, quả thực cần buông bỏ những chấp trước này. Một vị Thần, chỉ cần vượt khỏi sinh mệnh của xã hội nhân loại, thì dù cho là sinh mệnh thấp tầng trong tam giới, cũng đều có năng lực thao túng con người. Tất cả các vị Phật, Bồ Tát ngoài tam giới đều có thể độ nhân, bởi vì họ là Thần mà, họ sẽ có năng lực như thế, cũng giống như một số hành vi của con người là bẩm sinh, họ là Thần thì họ sẽ có năng lực ấy. Điều này không phải giống như là có thể hiện gì đó trong quá trình tu luyện như chư vị tưởng tượng.

Trong tâm chư vị không được nghĩ mãi về những thứ này, tôi tu thành rồi sẽ độ ai này, độ người nhà chúng tôi này, độ bạn bè thân quyến của tôi này, độ chúng sinh này, tôi nói đó đều là suy nghĩ viển vông, đó là chấp trước, [là] chướng ngại mạnh mẽ, sẽ khiến chư vị tu không thành. Buông xuống mọi quan niệm, buông xuống mọi chấp trước, thì chư vị mới không có bất kỳ trở ngại nào trên con đường tu luyện mà có thể tiến về phía trước.

Có người trong tôn giáo đã phát thệ, nói rằng sau khi tôi tu thành tôi sẽ tới độ nhân, kỳ thực đó là tâm hiển thị của họ, một loại biểu hiện của người thường với các chủng tâm lý phức tạp trong người thường, hoàn toàn không biết được trạng thái của Phật là gì. Chư vị có cái tâm này thì chư vị đều sẽ tu không thành, bởi vì chư vị chấp trước vào độ nhân. Phật độ nhân hay không độ nhân nó là một loại trạng thái tự nhiên. Mọi người biết rằng hàng trăm nghìn năm nay có bao nhiêu Phật tới độ nhân đây? Phương Tây xuất hiện Giê-su, phương Đông xuất hiện Thích Ca Mâu Ni, vì sao thời gian lâu như vậy mới có hai người như vậy xuống đây? Là vì vị Phật nào muốn hạ thế độ nhân thì sẽ ắt phải được chúng Thần khắp bầu trời đồng ý thì mới có thể hạ xuống. Bởi vì vấn đề mà họ đối mặt, tiếp xúc tới, sẽ mang tính phổ biến, sẽ động chạm tới những Phật khác, Thần khác, thậm chí sự việc của Đạo, rất phức tạp, không phải như con người tưởng tượng như thế. Đầu não hể nóng lên, tâm chấp trước hể nổi lên, chư vị nói tôi cũng muốn độ nhân, nó là nhân tâm, là tâm hiển thị, là chấp trước không bỏ đang khởi tác dụng.

Đệ tử: Con cảm thấy Pháp lý ngộ được trong “Chuyển Pháp Luân” không nhiều như [Pháp lý] ngộ trong giảng Pháp của Thầy.

Sư phụ: “Chuyển Pháp Luân” là một bộ Đại Pháp, thiên cơ một cách có hệ thống mà có thể khiến con người viên mãn. Còn Pháp tôi giảng, ngoài video giảng Pháp tại Tế Nam, giảng Pháp tại Đại Liên và giảng Pháp tại Quảng Châu mà tôi phát hành công khai mà tương tự với “Chuyển Pháp Luân” ra, thì giảng Pháp tại các nơi chỉ là giảng đơn nhất, nhắm vào những cảnh giới khác nhau hoặc vào những tình huống của các học viên tại những địa khu khác nhau mà giảng, chứ không mang tính phổ biến. Rất nhiều người ôm giữ tâm chấp trước, muốn đắc cái này, muốn cầu cái kia, dường như chỉ như vậy mới có thể tu một cách thỏa thích. Đều là chấp trước. Chư vị không tu một cách vững chắc, thì chư vị là đang lãng phí thời gian của mình. Nếu không phải an bài trong lịch sử lần truyền Đại Pháp này, vậy thì mọi người thử nghĩ xem sự phát triển của nhân loại nó còn có an bài nào khác không? Chư vị đừng đem bản thân mình ra làm trò đùa, cơ duyên hễ mất thì....., nếu hôm nay Đại Pháp này của tôi không thể độ được chư vị, thì không ai được độ chư vị nữa, cũng độ không nổi chư vị.

Chư vị còn không biết rằng, năm đó khi tôi truyền ra Đại Pháp này, điều tôi lo lắng nhất là gì? Bởi vì học thuyết của nhân loại quá nhiều, con người không tin tưởng kể cả những gì mà tôn giáo giảng. Có bao nhiêu người thực sự tin Giê-su, tín Phật? Rất nhiều người trong tôn giáo điều họ duy hộ là [tôn] giáo, chứ không phải thật sự mong muốn tu luyện. Cái tâm thần thánh

đó đối với Giê-su (gồm cả Phật) có còn chăng? Có bao nhiêu người có thể tu đây? Phải đọc sách thôi! Bởi vì năm đó tôi đã suy nghĩ tới vấn đề này. Tôi đối mặt với rất nhiều người, tương lai không thể nào với mỗi người tôi đều đích thân trực tiếp chỉ đạo chư vị tu như thế nào, chu toàn mọi phương diện.

Vậy thì để chư vị có thể tu luyện, có thể viên mãn, chịu trách nhiệm với chư vị, tôi đã lưu lại cuốn “Chuyển Pháp Luân” cho mọi người. Thông qua “Chuyển Pháp Luân” là có thể khiến chư vị viên mãn. Tôi đem những thứ chư vị đáng được đặc đều ép nhập vào trong bộ Pháp này rồi. Cho nên chư vị đọc bộ Pháp này sẽ khiến chư vị cảm thấy được sự biến hóa của thân thể, chư vị sẽ cảm giác được, ngộ được Pháp lý của các tầng khác nhau, chư vị sẽ đề cao trong Đại Pháp. Bộ Pháp này quả thực quá trân quý, dù cho đích thân tôi giảng Pháp hay chư vị cho rằng điều giảng ra cụ thể hơn nữa, thì tôi cũng đều là đang giảng những điều trong “Chuyển Pháp Luân”. Tất cả những điều trong “Chuyển Pháp Luân” lại được “Luận Ngữ” bao hàm.

Đệ tử: Có thể để Phật Học hội tổ chức một vài đệ đệ dịch sách giảng Pháp tại hải ngoại của Thầy không?

Sư phụ: Điều này hết sức tốt, có thể được. Còn về việc tổ chức học viên, chỉ có thể nói rằng mọi người cần có nhiệt tình như vậy để làm. Chúng ta những người có năng lực như thế đều có thể đi làm. Nhưng phải nói rõ ràng với người phụ trách tại địa phương của chư vị, liên lạc cho tốt, điều này cũng sẽ tiện cho hội nghiên cứu liên hệ, thẩm tra với chư vị.

Đệ tử: Trong phần giới thiệu giản lược về Đại Pháp có lời của Thầy, những tờ giới thiệu giản lược này sẽ bị vứt đi, làm như vậy có tốt hay không?

Sư phụ: Làm sự việc này bên ngoài Trung Quốc, hiện giờ tôi chỉ có thể nói rằng cho phép chư vị làm, có thể làm như vậy. Trong nước Trung Quốc thì không được phép. Bởi vì Đại Pháp hầu như ai ai cũng đều biết, không cần chư vị phải làm chuyện như vậy nữa, tu hay không là vấn đề cá nhân của họ. Vậy thì rất nhiều địa khu nước ngoài, người ta còn chưa hiểu, chưa biết về Đại Pháp, cho nên tôi mới cho phép chư vị làm như vậy. Còn về những lời của tôi ở trên đó, nếu không có nhân tố đằng sau, nội hàm đằng sau nó, thì chỉ là giấy trắng mực đen, sẽ không khởi tác dụng. Điểm này mọi người cũng yên tâm. Nhưng bản thân chư vị phải biết trân quý Đại Pháp, phải trân quý từng chữ một. Bản thân chư vị phải biết đối đãi nghiêm túc với những điều này.

Đệ tử: Có học viên muốn lợi dụng hôn nhân của mình để khiến người ta học Pháp, Pháp thân của Thầy sẽ an bài như thế nào?

Sư phụ: Sự tình này tôi phải nói cho mọi người rằng, không được trộn lẫn cuộc sống của chư vị và tu luyện lại với nhau, cũng không được trộn lẫn công tác của chư vị và tu luyện với nhau. Tu luyện là điều nghiêm túc phi thường, Đại Pháp nghiêm túc phi thường, không phải là nhất quyết yêu cầu ai phải đắc, họ không đắc thì thôi. Đương nhiên, tâm của học viên thì tốt: Tôi hy sinh hôn nhân đại sự của tôi để cho bạn đắc Pháp. Tôi thấy cái tâm này là hết sức tốt. Nhưng tôi nghĩ rằng, chư vị cũng không nhất định cứ phải làm như vậy. Bởi vì Pháp là nghiêm túc, cái giá mà chư vị

trả cho họ đối với họ mà nói là hữu cầu vào đấng Pháp, họ đấng được điều đó thì họ mới học Pháp, đối với họ mà nói thì điều này không được, ngay từ đầu họ đã không đạt tiêu chuẩn rồi. Không phải nói là Đại Pháp cứ phải cho họ đấng. Có người nói, Pháp này của Thầy nên giảng như thế này, Phật độ nhân vì sao không độ như thế kia? Chư vị cho rằng Phật ăn no rồi cứ nhất thiết phải độ chư vị sao? Phật là từ bi với con người, nhưng họ là Thần vĩ đại! Còn từ bi cũng tuyệt không phải kiểu từ bi nhân cách hóa mà con người tưởng tượng. Còn từ bi mà con người nói, và tưởng tượng ra trong quan niệm thì chỉ là một loại thiện. Phật là thiện, điều này là khẳng định. Nhưng kiểu từ bi đó là một loại thể hiện của sức mạnh của Phật Pháp vĩ đại. Dù cho chư vị bất hảo đến đâu, những thứ xấu tệ đến đâu, những thứ giống như sắt thép thì trước uy lực từ bi của Phật Pháp đều sẽ bị tan chảy. Cho nên ma hề gặp là sợ hãi, nó thực sự hoảng hồn, nó sẽ bị biến đi mất, sẽ tiêu biến mất, tuyệt đối không giống như con người tưởng tượng.

Đệ tử: Sự mỹ hảo của cảnh giới Chân, Thiện thì dễ dàng thể nghiệm được trước tiên, nhưng trong Nhẫn chỉ có thống khổ phải không?

Sư phụ: Đây là lý giải của tư tưởng người thường của chư vị. Cũng giống như đạo lý mà tôi đã giảng kia, khi chư vị vì chấp trước vào một chuyện nào đó mà không đạt được mục đích, dùng dùng giận giữ, nhưng chư vị ngại mất mặt, ngại mất thể diện chư vị lại không dám phát tác ra. Thì tôi nói rằng đó là cái Nhẫn của người thường, hoàn toàn không phải là cái Nhẫn của người tu luyện, chư vị hoàn toàn đã lý giải sai rồi. Nhẫn của chúng ta hoàn toàn là không có chấp trước, hoàn

toàn là không sinh ra tức giận, thứ mà mọi người cần chính là kiểu Nhẫn này, đó mới là Nhẫn đạt tiêu chuẩn. Trước những thứ này chư vị hoàn toàn không động tâm, người khác nhìn thấy là chư vị có thể nhẫn, kỳ thực hoàn toàn là tâm cũng chẳng hề động, đây mới là nhẫn của người tu luyện.

Có người nói ngay khi mới bắt đầu đắc Pháp, vừa đọc “Chuyển Pháp Luân” xong, ồ, Chân, Thiện này mình có thể làm được. Kỳ thực Chân, Thiện chư vị cũng chưa làm được, chư vị chỉ là dùng tiêu chuẩn đã bại hoại của con người mà đo lường bản thân chư vị. Chư vị thực sự bước vào tu luyện, chư vị sẽ phát hiện chư vị kém quá xa rồi. Hơn nữa ngay cả trong tu luyện khi không ngừng đề cao tầng thứ của mình, chư vị sẽ phát hiện nhận thức của chư vị về Chân, Thiện, Nhẫn tại các tầng thứ khác nhau trước kia đều không đủ cao. Khi tầng thứ tu luyện của chư vị ngày càng cao, thì Chân, Thiện, Nhẫn tại các tầng thứ khác nhau đều sẽ có những thể hiện khác nhau, những yêu cầu khác nhau và những trạng thái khác nhau, đó chính là cảnh giới, đó chính là quả vị. Nhẫn có thể mang tới cảnh giới mỹ hảo, chỉ có thể lý giải như vậy. Khi chư vị làm một việc mà không đạt được mục đích, chư vị dùi sừng bò, chư vị ăn không ngon, ngủ không yên, thì quả thực chư vị chính là bị con người khống chế tình cảm, bị người khác dẫn động mà sống, chư vị sống thật mệt mà không tỉnh ngộ, chư vị vì người khác mà sống. Giả như khi chư vị thực sự có thể lùi lại một bước, chư vị vứt bỏ nó, núi xanh còn đó, sợ chi không có củi đốt, mặc dù đây là lời của người thường, nhưng chư vị có thể lùi một bước chư vị sẽ phát hiện biển rộng trời cao, chư vị bút ra rồi vứt bỏ

nó, lập tức cảnh giới thay đổi rồi. Trong trạng thái này toàn thân chư vị nhẹ nhàng, đó là Nhẫn. Mà tôi yêu cầu chư vị học Pháp cho nhiều, đạt tới cảnh giới còn cao hơn như vậy.

Đệ tử: Ranh giới giữa người tu luyện và người thường đôi khi không thể phân rõ.

Sư phụ: Điều này không cần tôi nói nhiều với chư vị, chỉ cần khi chư vị tu luyện tinh tấn không ngừng, thì điều gì chư vị cũng minh bạch. Chư vị đang tu luyện, chư vị không thể ngay lập tức đều trừ bỏ đi tất cả các tâm. Chính là câu tôi giảng kia, cảnh giới trong tu luyện sẽ thể hiện tại mọi hoàn cảnh. Chư vị trong công tác, trong cuộc sống, trong gia đình, ngoài xã hội, người ta đều sẽ nói chư vị là một người tốt. Vì sao? Là trạng thái tu luyện của chư vị sẽ thể hiện trong hết thảy cuộc sống của chư vị, không phải là hữu ý mà làm gì đó, hữu ý mà làm đó đều là cưỡng ép. Nhưng chúng ta là một người tu luyện, thì nên ước thúc bản thân, bảo trì một loại tâm thái tường hòa. Làm bất cứ việc gì cũng đều đối đãi bằng thiện tâm, đây chính là điều chúng ta nên làm, đó không thể nói là chấp trước. Đây là biện pháp mà chúng ta dùng để ức chế ma tính, đạt đến tiêu chuẩn của thiện, đạt được yêu cầu tiêu chuẩn trong khi không ngừng đề cao cảnh giới, đó không phải là chấp trước.

Đệ tử: Từ lý tính mà nhận thức Pháp, có thể trực tiếp trừ bỏ quan niệm của người thường, như vậy tu sẽ nhanh.

Sư phụ: Chính là khi chư vị nhận thức Pháp, đều có một giai đoạn nhận thức vào thời kỳ đầu như vậy. Rất nhiều người đọc cuốn “Chuyển Pháp Luân” rồi đều nói là tốt, thật là tốt. Tốt như thế nào? Nếu chư vị thực sự

hỏi họ, [họ] vẫn không thể nói rõ, vậy thì đó chính là một loại nhận thức cảm tính, cảm thấy tốt. Nói tốt cuộc thì tốt chỗ nào? Chư vị tiến vào thực tu, chư vị mới phát hiện ra Nó thật sự tốt, đây là thăng lên tới nhận thức một cách lý trí. Vậy thì nếu trong cuộc sống chúng ta mọi hành vi của chư vị đều có thể đạt được tiêu chuẩn của một người tu luyện, lý giải về Pháp cũng không dùng tư tưởng, quan niệm của con người mà nhận thức, chư vị chính là đang rất lý trí mà dùng lý tính để nhận thức Đại Pháp, có trách nhiệm với chính mình.

Đệ tử: Có thể dùng những điều trong tu luyện để hoàn trả những điều trong người thường không?

Sư phụ: Không được, tôi không có bảo chư vị làm như vậy. Bởi vì thứ trong tu luyện là vô giá, Sư phụ làm vì để chư vị viên mãn chư vị lại không trân quý như vậy. Đó không chỉ là chư vị tu [ra], trong đó còn có [những điều] Sư phụ vì chư vị mà gánh chịu, vì chư vị mà làm. Nghĩ cũng không được nghĩ như vậy, không có cái đạo lý ấy.

Đệ tử: Đệ tử bán khai ngộ có phải có thể nhìn thấy Pháp lý tại không gian khác?

Sư phụ: Điều này thì đừng thăm dò nữa. Chúng ta có lô lớn học viên, đặc biệt là những người đắc Pháp nhanh, một lô lớn học viên thời kỳ đầu đã tiến nhập vào trạng thái này, điều gì họ cũng biết, điều gì cũng nhìn thấy, điều gì cũng có thể lý giải. Nhưng trong tầng thứ của họ thì không thể phát biểu thành lời, cho nên họ cũng không nói, không nói gì, nhưng điều gì họ cũng biết. Duy có một điểm chính là thần thông của họ, năng lực của họ là không thể vận dụng, là vì chư vị đều đang

tu luyện, họ mà đều vận dụng thần thông thì trái đất cũng không thể chịu được. Người như vậy rất nhiều.

Đệ tử: Có người có tín tâm rất lớn vào tu luyện Phật Pháp, thế là không muốn dùng phương thức của người thường để giải quyết một số vấn đề thường nhật.

Sư phụ: Tôi nói cho mọi người biết rằng, chúng ta trong tu luyện sẽ có một trạng thái như thế này, có người nói: Một khi tôi đắc Pháp rồi là tôi không muốn làm điều này nữa, không muốn làm điều kia nữa, công việc cũng không muốn làm nữa, chuyện làm ăn cũng không làm nữa. Tôi nói với chư vị rằng, về biểu hiện thì có vẻ như chư vị đặt Pháp lên vị trí trọng yếu hàng đầu, [coi] tu luyện là “duy có việc này lớn”. Nhưng xét từ một phương diện khác, thì chư vị chưa thực sự lý giải Pháp. Tôi nói với mọi người, chư vị phải tu luyện phù hợp ở mức độ tối đa với người thường, thông thường người ta đều không coi trọng được lời này của tôi. Mọi người thử nghĩ xem, chúng ta có 100 triệu người đang tu luyện, tương lai còn nhiều hơn nữa thì sao? Ai ai cũng không làm gì nữa, thì xã hội phải làm sao? Vậy thì người trong xã hội nhìn nhận Đại Pháp như thế nào? Đây chẳng phải là bội họa Đại Pháp sao? Đương nhiên rồi, đạt đến trạng thái trong cảnh giới cao đó, cái đó thì tôi không nói tới nữa, điều giảng ra là những điều mang tính phổ biến hiện nay. Chúng ta chưa đạt được trạng thái đó, chư vị cố ý muốn thế nào đó, điều này thì không đúng. Còn về lúc bình thường chư vị gặp phải vấn đề gì, chư vị đối đãi như thế nào, đó là những sự việc trong tu luyện của chư vị, vấn đề cụ thể tôi cũng không giải đáp cho chư vị. Chư vị đối đãi như thế nào, chư vị đề cao như thế nào đó là vấn đề của bản thân.

Đệ tử: Thầy nói rằng: đăc đưọc Pháp Luân là bằng như đă tu thành một nửa rồi, có một số học viên lý giải tu thành một nửa là đă thành công một nửa.

Sư phụ: Chuyện tu luyện, vì sao người Trung Quốc ngày nay lại có tư duy như thế này? Chính là từ cổ chí kim vẫn luôn đào tạo phương thức tư duy của chư vị khiến chư vị có thể dùng tư tưởng tư duy như thế mới có thể lý giải Pháp. Tu, thì đă cấp cho chư vị “Chuyển Pháp Luân” rồi, cài Pháp Luân cho chư vị, Sư phụ dùng Pháp Luân lớn làm thuần khiết mọi thứ của chư vị, thực sự đă giải quyết một nửa vấn đề trong tu luyện của chư vị, ấy là vô cùng xác thực. Nhưng không chỉ là những thứ đó, bởi vì bản thân Đại Pháp này uy lực của Ông quá lớn, cho nên khiến người ấy tu luyện còn nhanh hơn nữa. Còn nói Sư phụ cũng đă cài Pháp Luân cho mình rồi, mình vậy là thành công một nửa rồi, hôm nay không tu nữa, mình cũng đă thành công một nửa rồi, không phải là khái niệm đó.

Đệ tử: Ngài nói có một lần cùng với bốn, năm vị Đại Giác Giả, Đại Đạo cao tăng, con ngộ không đưọc vì sao lại giảng những điều này?

Sư phụ: Là trong tư tưởng con người của chư vị có chướng ngại, Pháp không thể căn cứ theo những điều trong tâm chư vị thấy hay mà giảng đâu! Ngộ không đưọc thuyết minh rằng chướng ngại do chấp trước trong tâm là lớn, chư vị không cần hữu ý đào sâu vào câu chữ, đối với từng câu, từng hàng chữ chư vị đều hữu ý đào sâu xem nó là ý nghĩa gì, vậy thì đă sai lầm chông chăt sai lầm rồi. Từ trước giờ tôi bảo mọi người khi đưọc “Chuyển Pháp Luân” phải xem một lượt đến hết, nhưng chư vị ắt phải biết rằng chư vị đă đưọc cái gì. Tới khi

chư vị nên ngộ được tầng nào, thì Phật Đạo Thần sẽ lập tức điểm hóa cho chư vị, chư vị sẽ lập tức minh bạch ý nghĩa của câu ấy. Không nên để chư vị ngộ được, thì sẽ không điểm cho chư vị, tự chư vị đào sâu thế nào cũng không thể đào ra được. Chư vị nói tôi chính là muốn từ bên trong chữ đó minh bạch cái Lý trong cảnh giới cao như thế, thì chư vị chính là gượng ép. Tu tại tự kỷ, công tại Sư phụ, tự mình nghĩ biện pháp nào thì chư vị cũng không thể lên trời được, chính là ý nghĩa này. Trong “Chuyển Pháp Luân” có mấy phần, có người cảm thấy không muốn đọc, chỉ muốn đọc phần giảng về tâm tính. Tôi nói cho chư vị biết rằng, điều tôi giảng mặc dù chư vị thấy có một số chỗ là giảng công năng, hoặc là giảng về những thứ khác, đó đều là xuyên suốt những Lý khác nhau trong đó, xuyên suốt những yêu cầu [và] trạng thái tu luyện khác nhau trong đó, chư vị đều phải đọc một cách liền mạch. Mỗi lần chư vị đọc đều không thể để sót một phần một chữ, chư vị ắt phải đọc như vậy. Trình tự sắp xếp của Nó đối với việc người ta tu luyện đều có tác dụng cực kỳ nghiêm ngặt chặt chẽ.

Tôi giảng đoạn Pháp ấy, cũng không phải là giảng một cách tùy tiện, hoặc kể một câu chuyện cho chư vị. Trên bề mặt là tôi nói cho mọi người biết trạng thái tĩnh lại được trong cảnh giới đó là như thế nào, cảm giác khi tôi và họ kết nối lại, bởi vì tôi vẫn còn có những sự tình trong người thường cần phải làm, có thân thể người thường ở đây, muốn độ chư vị, nếu không cái tĩnh của họ không nhất định là tĩnh trong cảnh giới của tôi. Nếu là chư vị, một người hết sức bình thường mà kết nối với họ, lập tức tư tưởng của chư vị sẽ không còn gì cả, tất cả tư tưởng của người thường đều bị diệt

tận. Tư tưởng của họ có uy lực lớn nhường ấy. Chư vị có thể trong chớp mắt đạt được yêu cầu của cảnh giới rất cao, nhưng đó không phải là chư vị tu được. Trong [đoạn] ấy có nội hàm rất thâm sâu, không được dùng cách nghĩ của con người để đo lường Pháp.

Đệ tử: Hai chủng vật chất rất vi quan trong vũ trụ có khác biệt gì với đặc tính Chân-Thiện-Nhẫn? Vì sao càng xuống phía dưới thì hai chủng vật chất càng đối lập?

Sư phụ: Kỳ thực chư vị dùng tư tưởng của con người mà hỏi những điều này quả thực là bất kính, nếu chư vị có thể giống như Thần, thì tuyệt đối sẽ không dám hỏi câu hỏi này. Đó là Đại Pháp vũ trụ khai sáng cho sinh mệnh, hai chủng vật chất ấy cũng là Đại Pháp tạo ra, tôi chỉ có thể nói với chư vị như vậy. Cuộc sống của một sinh mệnh trong một hoàn cảnh nên là đa sắc màu. Hãy nói về con người nhé, con người nếu không có thú vui của con người, thì con người sẽ sống rất vô vị, không có ý nghĩa gì, chính là cảm giác này. Vậy tóm lại là phải để sinh mệnh sống có ý nghĩa, Đại Pháp có thể khai sáng cho sinh mệnh tại các tầng thứ khác nhau xã hội phồn vinh, đây không phải là điều con người nghĩ là đương nhiên. Tôi chỉ giảng một cách rất đơn giản về sự tồn tại của hai chủng vật chất đã tạo thành tương sinh tương khắc và âm dương, giảng về nguồn gốc của tương sinh tương khắc và âm dương mới nhắc tới hai chủng vật chất này. Nhưng những nhân tố phức tạp trong vũ trụ quá nhiều rồi, không có quan hệ trực tiếp với tu luyện hiện nay của chư vị thì tôi không giảng. Tôi chọn những điều khái quát mà có thể khiến chư vị ngộ được Pháp lý, có thể đề cao lên mà giảng. Biết quá nhiều thì chư vị

sẽ mãi quanh quẩn trong cái tư tưởng đó, sẽ ảnh hưởng đến tu luyện của chư vị.

Đệ tử: Có rất nhiều học viên cuối tuần đều tới một công viên tu luyện, chi bằng phân tán tới các công viên luyện công thì càng trợ giúp cho việc hồng Pháp?

Sư phụ: Đây đều là những sự việc cụ thể chư vị nên làm thế nào. Chư vị cảm thấy mọi người tụ họp lại nhiều người luyện công thì trường sẽ lớn, có thể ảnh hưởng sẽ lớn. Mọi người hãy nhìn thấy, ồ, luyện Pháp Luân Công có nhiều người như vậy! Năng lượng thật là lớn! Chúng ta cũng tới luyện theo. Thế thì cũng có người lại nghĩ: Người tại địa phương này đã biết, người tại địa phương khác không biết, mọi người chia nhau tới các nơi khác, cũng sẽ dẫn động dẫn động người tại địa phương đó để họ tới đắc Pháp. Đây đều là những việc cụ thể của chư vị, muốn làm thế nào thì chư vị tự mình làm, những sự tình này không thể bảo tôi đưa ra quy định cho chư vị. Những địa khu khác nhau, tình huống khác nhau, lại có những trạng thái nhận thức về Pháp ở những tầng thứ khác nhau, đây cũng là một phần trong tu luyện của bản thân chư vị. Chư vị nghiên cứu xem làm thế nào, cảm thấy làm thế nào tốt thì làm thế này.

Đệ tử: Có người cho rằng hồng Pháp chính là luyện công và có sách Đại Pháp, luyện công tập thể quy mô lớn hoặc phát băng hình giảng Pháp là không cần thiết.

Sư phụ: Những chuyện này cụ thể làm thế nào là chuyện của chư vị, điều đó là chuyện giống với tu luyện của chư vị. Bảo cho mọi người biết, xem băng hình, học Pháp tập thể, luyện công tập thể và Pháp hội chúng ta mở ra hôm nay thế này, đó là hình thức tu luyện Đại

Pháp duy nhất mà tôi lưu lại cho chư vị. Những thứ khác đều là loi lỏng, ngay cả bao gồm việc chư vị có tới hay không thì cũng không có người điểm danh chư vị kêu chư vị đến, đều là mọi người tự nguyện tới. Tu luyện chính là cần dựa vào cái tâm đó của tự mình, chư vị không muốn tới, chư vị không muốn tu, thì tùy bản thân chư vị.

Đệ tử: Học viên người da trắng rất nhiệt tình phục vụ khu dân cư, cho rằng [đó] là biểu hiện của từ bi, là biểu hiện của việc làm người tốt.

Sư phụ: Điều này chỉ có thể là cái sở thích của người thường, nhưng tôi [cũng] không phản đối. Bởi vì tôi cũng yêu cầu người ta trong mỗi trạng thái đều phải là một người tốt. Chẳng qua nếu đặt những chuyện này vào vị trí còn quan trọng hơn cả học Pháp, tu luyện, thì tôi nói rằng vậy là sai. Chấp trước vào bất cứ chuyện gì cũng đều có thể là một chấp trước. Nhưng mà ngược lại trong bất kỳ hoàn cảnh nào chư vị cũng đều thực thi không tốt, vậy thì chư vị lại không đủ tiêu chuẩn của một người tu luyện. Cũng tức là nói, khi chư vị không ngừng tinh tấn trong Pháp, sẽ giải quyết [được] những vấn đề này, chư vị sẽ biết phải làm như thế nào.

Đệ tử: Mùa đông vẫn cứ kiên trì luyện công ngoài trời, phương pháp tiêu nghiệp đó có thể thay thế cho tiêu nghiệp khi ngồi bàn không?

Sư phụ: Không có thuyết nào như vậy. Tự mình muốn tìm cho mình một biện pháp giải quyết khó khăn, muốn đi một con đường tu luyện có thể không phải chịu khổ, chịu khổ đơn giản một chút, điều này thì không được. Nhưng tôi nghĩ, tu luyện chính là đề cao,

sẽ không dừng mãi trong một trạng thái. Sợ xếp bằng chẳng phải cũng là một cái tâm sao?

Đệ tử: Cho dù phó ý thức tu thành giác giả, chủ ý thức có thể vẫn nhập lục đạo, dường như họ là những cá thể khác nhau?

Sư phụ: Vấn đề này tôi đã nói rất rõ ràng rồi, trong thế gian đối với chư vị mà nói thì chủ ý thức và phó ý thức của chư vị đều là chư vị, chư vị không thừa nhận bất cứ cái nào cũng không được, nó đều gọi bằng tên của chư vị, đều cùng với chư vị làm những việc giống nhau, đều chi phối đại não của chư vị, đều là chư vị. Nhưng khi người ta thực sự làm chủ, khi chư vị thật sự thanh tịnh nhất, thì tất cả ý thức của chư vị là do chủ nguyên thần của chư vị chi phối. Vì sao vậy? Bởi vì khi phó nguyên thần tu luyện viên mãn thì chư vị không biết. Nó giống với chư vị, hình dáng cũng giống, tu thành rồi thì rời đi, nhưng chư vị vẫn phải nhập lục đạo như nhau. Chủ ý thức của chư vị nếu tu thành thì chư vị sẽ biết, ái chà, tôi tu thành rồi tôi sắp viên mãn rồi. Nhưng phó ý thức nó lại là một bộ phận của chư vị, cho nên chư vị tu thì nó cũng tu theo, chư vị viên mãn thì nó cũng viên mãn theo. Chính là mối quan hệ như vậy.

Đệ tử: Trước kia con là thầy thuốc, có hiểu một chút về thủ pháp xoa bóp, hiện nay con còn có thể tình nguyện giúp họ xoa bóp không?

Sư phụ: Ở đây chư vị nhấn mạnh là xoa bóp tình nguyện không lấy tiền, có phải là làm việc tốt không? Tôi nói với mọi người, tu luyện là việc rất nghiêm túc, tôi không ngừng tịnh hóa thân thể cho chư vị, chư vị không thể cứ tiếp tục bị ô nhiễm, chính là ý nghĩa này.

Bởi vì sự tiếp xúc giữa da, nhục thể của con người sẽ khiến các trường câu thông với nhau. Vì sao khi mọi người tại điểm luyện công tập thể thì năng lượng rất lớn? Bởi vì tất cả các trường của chư vị, những trường tốt như vậy câu thông với nhau, thì tiến bộ rất mau, mọi người cảm thấy rất dễ chịu. Vậy thì người thường họ không tu luyện, trường mà thân thể họ mang theo toàn là nghiệp lực. Tôi giảng như vậy, rất nhiều người sẽ nói: ái chà, phải chăng người nhà tôi tôi cũng không ở cùng họ nữa?! Chư vị là người tu luyện, tôi đều đã giải quyết vấn đề này cho chư vị rồi, cho nên chư vị hoàn toàn không cần suy nghĩ, cũng không cần hữu ý mà sợ thứ gì cả. Chính là nói rằng, chư vị hữu ý mà làm gì đó, điều đó bằng như chư vị muốn tiếp nhận thứ gì đó một cách hữu ý. Khi chư vị xoa bóp cho họ chư vị có suy nghĩ: Tôi phải làm cho họ khỏi bệnh. Bởi vì chư vị không phải là dùng thủ pháp trị liệu hiện đại, không phải là dùng thuốc khám bệnh cho họ, chư vị là dùng thân thể của chư vị để khám bệnh cho họ, vậy thì rất có thể sẽ mang tới ô nhiễm cho chư vị, chính là ý nghĩa này. Còn nói về việc chúng ta có học viên vì cuộc sống, chính là một bác sỹ xoa bóp, trong tình huống quả thực không thể tìm được nghề nghiệp khác, thì tôi cũng sẽ phong bế thân thể của chư vị lại giúp chư vị giải quyết vấn đề cuộc sống. Nhưng nếu chư vị không phải làm nghề này, thì tốt nhất chư vị đừng làm. Chính là ý nghĩa này. Còn về châm cứu, tôi là bác sỹ cho người ta uống thuốc, châm cứu, điều này thì không ảnh hưởng, đó là kỹ thuật.

Đệ tử: Trong gia tộc có người từng bị bệnh tâm thần, nhưng bản thân họ lại không bị bệnh tâm thần, thì họ có thể luyện công không?

Sư phụ: Tôi giảng rằng, không hẳn là trong gia tộc chư vị có người mắc bệnh tâm thần thì chư vị cũng sẽ mắc bệnh tâm thần, có đúng là cần nhìn nhận như vậy không? Xét từ hai phương diện. Cũng chính là nói, người rất lý trí, người có chủ ý thức rất mạnh luyện công thì không vấn đề gì. Nếu trong nhà có tiền sử bệnh tâm thần, vậy thì chư vị cần chú ý. Nếu chư vị bị bệnh tâm thần thì không được luyện công, bởi vì thông thường người bị bệnh tâm thần chủ ý thức của họ không tỉnh táo, chỗ này không thể trách tôi không độ chư vị. Pháp này của tôi là cấp cho chủ ý thức, là độ con người này, nhưng con người chư vị lại không tỉnh táo rõ ràng, thì chúng tôi cấp Pháp này cho ai? Khi chư vị mắc bệnh tâm thần thì là nghiệp lực, những tư tưởng bất hảo của chư vị, những sinh mệnh ngoại lai, chúng tôi có thể cấp cho nó không? Không thể, chính là nguyên nhân này. Cho nên người trong nhà có tiền sử bị bệnh tâm thần mà luyện công nhất định phải chú ý! Cảm thấy mình không thể giữ vững bản thân, thì chư vị không được tham gia. Những người bản thân họ mắc bệnh tâm thần tôi cũng không hoan nghênh chư vị tới điểm luyện công, cũng không cần tới Pháp hội nghe Pháp.

Đệ tử: Trẻ nhỏ 12 tuổi, mỗi tuần cháu tu luyện một lần, buổi tối trước khi ngủ nghe giảng Pháp, việc luyện công học Pháp của cháu thì có bình thường không?

Sư phụ: Trẻ nhỏ mà có trạng thái của trẻ nhỏ. Nếu cháu đã tiếp xúc với Pháp, cũng đang học, cũng đang luyện công, thì kỳ thực cũng là đang tu, điều này là

khẳng định. Đối với trẻ nhỏ và người lớn chúng ta có sự khác biệt rõ rệt, bởi vì trẻ nhỏ chưa có những thứ cấu thành từ những quan niệm, tư tưởng phức tạp như người lớn, chúng rất đơn giản, cho nên đắc Pháp sẽ nhanh.

Đệ tử: Khi trong đầu óc con nghĩ chuyện bất hảo, thì tại không gian khác sẽ sản sinh vật chất bất hảo, vậy thì làm thế nào?

Sư phụ: Chư vị cố gắng đừng nghĩ tới những thứ bất hảo, chư vị đang tu luyện từ từ. Có nghĩ rồi thì chư vị cũng đừng đi quản nó, cũng đừng sợ hãi. Nếu chư vị sợ hãi, “Thế này thì làm thế nào?” đây chính là chấp trước. Cho nên chúng ta cố gắng học Pháp cho nhiều, đọc sách cho nhiều, bảo trì cho mình một tâm thái thuần tịnh là khá tốt rồi. Nhưng hoàn toàn không nghĩ tới chuyện xấu thì hoàn toàn không làm được, chỉ cần trước khi chư vị chưa viên mãn thì chư vị đều không làm được. Còn nói nó sinh ra thứ gì, chư vị đã là người tu luyện, thì tôi nói cho chư vị biết, một người tu luyện thì trên thiên thượng sẽ không coi chư vị là con người, họ cho rằng chư vị là Thần, chư vị viên mãn rồi thì sẽ là Thần tại các tầng thứ khác nhau trong tương lai. Cho nên một khi chư vị siêu xuất khỏi người thường, khi trên thân chư vị mang theo thứ siêu việt người thường, đặc biệt là khi tu luyện trong Chính Pháp, không chỉ là tôi đang quản chư vị, xung quanh thân thể chư vị quả thực là có thiên long bát bộ đang hộ Pháp, chỉ là bản thân chư vị không biết. Rất nhiều người hể luyện công thì can đảm lên, vì sao? Không chỉ là do nhân tố của bản thân chư vị, bởi vì chư vị có phía mặt biết, nên cũng can đảm lên.

Đệ tử: Từ nhỏ đã vô cùng xấu hổ, là tâm chấp trước rất mạnh có phải không?

Sư phụ: Là một con người không có liêm sỉ thì tôi nói rằng họ chính là người rất xấu. Là một người tu luyện, nếu chư vị chấp trước vào những thứ này, thì chư vị chính là con người. Nhưng trong quá khứ có rất nhiều người hễ luyện công rồi, thì cũng ăn mặc tùy tiện, lôi tha lôi thôi, bẩn nhếch nhác, nếu đệ tử Đại Pháp mà như vậy, thì tôi nói rằng chư vị đã bôi nhọ Đại Pháp. Mọi người biết rằng bất cứ trường hợp nào khi tôi giảng Pháp cho chư vị, thì tôi ăn mặc nói một cách tương đối tôi cảm thấy khá là chỉnh tề, trên thực tế là tôi đang để chư vị nhìn. Thậm chí có người đang học cách tôi nói chuyện, học phương thức sinh hoạt của tôi, cho nên tôi rất chú ý những vấn đề này, không thể lưu lại cho chư vị một tác phong không tốt. Bởi vì chư vị sống trong người thường, [nên] cần phải chú ý một chút.

Tôi thấy một tình huống, là người Trung Quốc rất không chú trọng tới những thứ trên bề mặt, khá là tùy tiện, cũng giống như câu chuyện cười lần trước tôi kể, người Trung Quốc rất chú trọng nội hàm, trong đầu não có những thứ phong phú, có thân đầy tuyệt kỹ, làm đồ ăn cũng ngon, nhưng trên bề mặt họ lại lôi tha lôi thôi bẩn nhếch nhác. Còn người da trắng, cứ coi như tôi kể cho chư vị một câu chuyện cười, những thứ người da trắng làm không ngon bằng người Trung Quốc làm, nhưng con dao này, cái đĩa này bày rất chỉnh tề, ăn thứ gì, thì dùng dụng cụ nấy, uống thứ gì, thì dùng cốc nấy, rất chú trọng bề ngoài, rất lịch sự. Đây chính là sự khác biệt giữa người da trắng và người Trung Quốc. Nhưng

tôi muốn có thể dung hòa nó một chút, người Trung Quốc chú trọng văn minh một chút, người da trắng chú trọng nội hàm một chút, như thế thì sẽ tốt hơn. (*Vỗ tay*)

Người da trắng rất chú trọng những cử chỉ văn minh của họ, đây là văn hóa của họ. Đôi khi vì sao người da trắng tức giận với chur vị? Có người còn cảm thấy là tức giận một cách vô cớ với chur vị. Nếu chur vị phá hoại văn minh của họ, thì dù là chút việc nhỏ, họ sẽ thực sự rất tức giận. Rất nhiều người không chú ý tiểu tiết, như khi bước vào cửa hàng mà phía sau chúng ta còn có người đi vào, sau khi chur vị mở cửa xong thì cũng không quản gì nữa, đóng “sập” cửa lại, là chur vị đi. Nếu họ là một người da trắng, thì họ sẽ vô cùng tức giận, chur vị là đang phá hoại văn minh của họ, họ không cho rằng đây là một chuyện nhỏ. Chur vị đối với họ bằng những cử chỉ ngôn hành không lịch sự, họ sẽ rất tức giận. Chur vị sinh sống trong xã hội của người ta, nên những phương diện này phải chú ý một chút.

Đệ tử: Con là học viên tới từ Trung Quốc, lần này gặp được Sư phụ nước mắt không ngừng tuôn, không thể diễn tả được bằng lời.

Sư phụ: Chur vị xem tôi ở tại nước Mỹ, trong nửa năm nay dường như gặp đi gặp lại mọi người, rất dễ dàng. Nhưng ở Trung Quốc Đại lục có nhiều học viên như vậy lại không gặp được tôi, họ rất nhớ Sư phụ, tôi cũng nhớ họ, chính là như vậy.

Đệ tử: Mỗi tầng không gian đều có một cái tôi tồn tại, mỗi tầng không gian này có phải nằm trong tam giới không?

Sư phụ: Là như vậy, là trong tam giới. Không gian trong tam giới cũng là phức tạp nhất. Tương lai có cơ hội

tôi sẽ lại giảng cho chư vị về kết cấu của vật chất, mức độ phức tạp đó khiến người phải kinh ngạc. Nhưng lại không có ngôn ngữ có thể hình dung nó, vẽ cũng không thể vẽ ra được, cho nên đôi khi tôi giảng Pháp cho chư vị, quả thực là dùng hết ngôn ngữ của con người cũng rất khó biểu đạt được sự vĩ đại của vũ trụ.

Đệ tử: Nghe nói ngành nghiên cứu khoa học Trung Quốc phục chế gấu trúc.

Sư phụ: Chính là nhân bản, phải không? Chư vị cũng đừng quản những việc này, nhân loại đang tự hủy diệt mình. Hôm đó tôi đã giảng nhân loại nhân bản cái này, nhân bản cái khác, một khi nhân loại nhân bản con người thì chính là bắt đầu tiếp nhận người ngoài hành tinh tới thay thế con người. Chính vì con người không nhìn thấy sự tồn tại của phía Thần, [nên] con người còn cảm thấy sự truy cầu vô độ của họ, cái gọi là tìm tòi này, danh từ nghe có vẻ hay, trên thực tế là đang tự hủy diệt nhân loại, con người đang tự hủy diệt mình.

Đệ tử: Trong giới Phật giáo có một vài người công kích Đại Pháp không phải là chính Đạo.

Sư phụ: Vậy thì không cần quản nó, họ đã tới thời kỳ cuối cùng của mạt Pháp rồi. Những vấn đề này nếu chúng ta dùng cách làm của họ, họ công kích Đại Pháp, chư vị cũng phát tán tài liệu công kích họ, vậy thì chẳng phải Đại Pháp cũng giống họ sao? Đại Pháp của chúng ta là Đại Pháp của vũ trụ, chư vị chớ thấy họ đang phá hoại, thực ra họ chẳng là gì cả. Năm đó khi Thích Ca Mâu Ni xuất hiện, Bà La Môn giáo cũng làm như vậy.

Đệ tử: Dẫn hóa từ bộ phận vi quan hướng đến bộ phận hồng quan, quá trình này có phải chính là quá trình chuyển hóa bản thể không?

Sư phụ: Chư vị có thể lý giải như vậy, tu càng nhanh thì chuyển hóa càng nhanh.

Đệ tử: Vì sao ở một phạm vi nhất định trong vũ trụ trong rất nhiều rất nhiều không gian khác đồng thời có một [cá thể] người ấy [khác]?

Sư phụ: Vũ trụ này chính là một kết cấu phức tạp như vậy. Khi chư vị giáng sinh, thì từ trong rất nhiều rất nhiều không gian cũng đều có một chư vị giáng sinh. Ngoại hình đại đồng tiểu dị, làm việc đại đồng tiểu dị, cùng gọi một cái tên như chư vị, đồng thời sinh ra đồng thời chết đi, nhưng về chất lượng cuộc sống thì lại khác nhau. Có quan hệ gì với chư vị đây? Vừa rồi tôi đã giảng, đồng thời sinh ra đồng thời chết đi, ngoài đó ra thì không có những liên hệ quá lớn khác. Vừa rồi tôi giảng, mặc dù là đồng thời sinh ra, tức là họ mà đều chưa sinh, thì chư vị muốn sinh cũng không sinh được; họ đều chưa chết, mà chư vị muốn chết, cũng rất khó. Cho nên giảng việc cô hồn dã quỷ, không có cách nào chuyển sinh chính là bởi vì tất cả họ đều chưa chết, ngay cả chỉ duy nhất một cá thể mình trong đó tự sát thôi, cứ nhất định muốn chết, cho nên chết thì sẽ không có nơi mà đi, phải đợi cho tới khi những [cá thể] đang sống đều đi hết tiến trình của sinh mệnh thì mới có thể cùng nhau tìm chốn về. Còn nói về nguyên thần, vừa rồi tôi đã giảng rồi, nguyên thần đó chính là chư vị, chủ nguyên thần chính là bản thân chư vị, nguồn gốc của tư tưởng của chư vị chính là chư vị. Còn nói về nguyên anh đó chính là Phật thể do trí huệ và Pháp của chư vị trong tu luyện mà sinh thành. Bộ Pháp này của chúng ta còn có thể khiến thân thể con người phát sinh

cải biến về chất, bản thân cái thân thể này cũng có thể chuyển hóa thành Phật thể.

Đệ tử: Sư phụ nhắc tới: Có thể khi chư vị đắc Đạo, tương lai sẽ có rất nhiều người đều sẽ thụ ích.

Sư phụ: Là như vậy. Mọi người thử nghĩ xem, một người nếu tu thành Phật, thì cha mẹ, anh em, hãy nói cha mẹ họ, sinh ra một người con tốt như vậy, chẳng lẽ không có phúc phận của họ sao? Khẳng định là có. Còn về phúc phận này lớn ngần nào? Đặt họ ở đâu? Khẳng định là sẽ chiếu theo phúc phận lớn nhỏ của họ mà làm. Họ viên mãn thành Phật rồi, cha mẹ không tu mà cũng thành Phật, đó là tuyệt đối không thể, bởi vì họ không tu luyện. Phải xem xét phúc phận, tâm tính mà định, nghiệp lực lớn nhỏ cũng rất quan trọng. Vậy thì ở đây không chỉ là cha mẹ, anh em, còn bao gồm cả rất nhiều rất nhiều những con người và sinh mệnh cùng ân oán mà họ tiếp xúc tại thế gian, sinh mệnh bị chư vị giết, chư vị thành Phật rồi, những [sinh mệnh] mà chư vị giết ấy thì làm thế nào? Chư vị phải độ nó. Đương nhiên những sự tình này khi chư vị tu thành viên mãn Sư phụ sẽ làm giúp chư vị, cũng tính là chư vị độ. Bởi vì cần độ vào thế giới của chư vị, chính là giải quyết những vấn đề này cho chư vị như thế. Còn có rất nhiều rất nhiều người từng khiến chư vị thụ ích, vậy thì những người này cũng không thể không quản, những nhân tố này trên mọi phương diện. Nghĩa là tu luyện cũng không phải chuyện đơn giản, rất nhiều sự tình mà bản thân chư vị không thể hóa giải nổi các chủng các dạng quan hệ nhân duyên, những điều này đều là Sư phụ làm.

Đệ tử: Sư phụ gặp mặt bộ phận học viên các nơi, ai cũng không muốn rời lại [phía sau], thì có phải chấp trước không?

Sư phụ: Có thể ngày nay có hiện tượng như thế này. Khi tôi truyền Pháp tại Trung Quốc học viên đều biết, chư vị có thể cũng từng nghe nói rằng, buổi học ngày đầu tiên ai ai cũng đều tìm hàng ghế đầu mà ngồi, cho gần Sư phụ, để tiếp nhận được năng lượng lớn. Tới buổi học ngày thứ ba kết thúc, thì không còn ai ngồi hướng về phía trước. Mọi người đều nhường lại chỗ tốt cho những người lớn tuổi hoặc nhường cho người khác, không có ai chiếm chỗ. Cả hội trường hình thành một trạng thái hòa ái như vậy. Người ta đều có một quá trình thay đổi. Đương nhiên hôm nay rất nhiều người chúng ta gấp rút tới từ địa phương khác, hoặc rất lâu rồi không gặp tôi, mọi người muốn ngồi lên trước nhìn Thầy cho rõ, cái tâm này trái lại tôi có thể lý giải được. Còn về việc chiếm chỗ tốt, chuyện này người da trắng sẽ không làm. Xét về tổng thể, đây cũng chỉ là thứ trên bề mặt.

Đệ tử: Tâm tính của học viên cũ cao, công lực ngày càng mạnh, ngôn hành của họ ảnh hưởng rất lớn tới học viên mới, học viên mới và cũ nên tự mình giữ vững như thế nào?

Sư phụ: Học viên cũ, đại bộ phận là tu rất tốt, nhưng cũng không thể nói học viên cũ ai ai cũng đều tốt như vậy. Tôi cũng không thể nói chư vị không đủ tiêu chuẩn thì không cho chư vị tới luyện công, có thể như thế sao? Không thể. Cho nên có rất nhiều ngôn hành [của họ] có thể sẽ ảnh hưởng tới người khác, nhưng có Pháp ở đây, không phải sợ. Ngay cả một học viên mới sau khi

trải qua nhiều lần học Pháp thì cũng sẽ dùng Pháp để đối chiếu tất cả, mặc dù chư vị là học viên cũ họ cũng biết được có chỗ nào làm sai. Con người là có tư tưởng, còn có Pháp ở đây, những vấn đề này không thành vấn đề, mọi người cũng đều vượt qua như vậy. Là phụ đạo viên, là học viên cũ có thể sẽ lo lắng vấn đề này, xuất phát điểm, cách nghĩ đều là tốt, nếu chư vị nhìn thấy rồi thì nghĩ biện pháp giải quyết, cố gắng bảo mọi người chú ý. Cho nên là học viên cũ, cũng xác thực là trước mặt học viên mới chư vị cũng nên chú ý bản thân một chút, [dẫu] không suy xét bản thân ảnh hưởng như thế nào, [thì] chư vị vẫn phải suy xét ảnh hưởng đến Đại Pháp. Nơi đây là một miền tịnh thổ, tôi cũng không muốn để chư vị khi gặp phải mâu thuẫn không hướng vào nội tâm mình mà tìm, hình thành nên giống như đơn vị công tác trong xã hội thì không được.

Đệ tử: Trước khi tu luyện, một hôm buổi tối con cảm thấy rất lạnh, không thể cử động được.

Sư phụ: Trạng thái của cá nhân tôi nói rằng tốt nhất đừng đưa ra. Có nghìn vạn, ức vạn loại trạng thái ngay một cá nhân chư vị đã nhiều như vậy, tôi làm sao có thể giải đáp cho chư vị đây? Tôi nói với chư vị rằng đều là hảo sự. Hôm qua tôi đã nói một vấn đề, dù cho chư vị cảm thấy tốt hay không cảm thấy tốt, kỳ thực chư vị cũng không phân biệt được rõ. Tôi nói với chư vị một điểm, chư vị đều coi nó là hảo sự là được rồi. (*Vỗ tay*) Tôi lấy một ví dụ cho mọi người, mọi người thử nghĩ xem, đất nơi xã hội nhân loại đó là phân của sinh mệnh cao tầng, con người trong môi trường dơ bẩn như vậy, thì cũng giống như con người nhảy vào hầm phân, đều là ở trong hầm phân này mà còn [để ý] chút để chịu này

thì tốt, cái khó chịu kia không tốt, chư vị còn chú trọng những thứ này làm gì? Chư vị hãy mau chóng mà tu, gặp phải điều gì chư vị cũng cảm thấy là hảo sự, quả thật cũng là hảo sự. Chư vị không tu luyện thì chư vị tuyệt đối sẽ không có những cảm giác này, bao gồm cảm giác không dễ chịu, biến hóa tốt hơn nữa mà phản ánh ra trên thân thể chư vị thì chư vị cũng sẽ không thoải mái, bởi vì tồn tại của bất kể công và năng lượng nào cũng đều mang theo điện, sẽ phản ứng ra trên thân thể của chư vị. Công mạnh nhường ấy, chư vị vẫn còn thân thể con người, động đây một chút trong thân thể, đương nhiên là thân thể người sẽ cảm thấy không dễ chịu. Đợi tới khi chư vị tu tốt cả rồi thì sẽ không còn cảm giác đó nữa. Có người khi bay lên không trung, trong không trung có một vài trạng thái, hãy đừng quản nó, đều là hảo sự. Càng sợ hãi thì càng cho chư vị vấp ngã một vài lần, bởi vì chư vị có tâm sợ hãi cũng không đúng mà.

Đệ tử: Tồn tại vì bản thân mình lại phải vô tư vô ngã, lý giải thế nào?

Sư phụ: Mọi người thử nghĩ xem, con người là một sinh mệnh cá thể, chư vị vô tư vô ngã tới mức tu luyện của chính mình cũng không muốn tu nữa, phần bốn quy chân cũng không nữa, chư vị thực sự là vô ngã, chư vị có thể lý giải như vậy không? Cho nên việc tu của chư vị không phải là cho bản thân chư vị sao? Nhưng trong quá trình chư vị tu luyện chư vị tu tới mức bản thân càng ngày càng thiện, thiện tới mức suy nghĩ vấn đề đều là nghĩ cho người khác, tu thành một sinh mệnh vô tư. Tu cũng là bản thân chư vị tu cho bản thân chư vị, chư vị tu luyện viên mãn rồi, đồng thời chư vị lại tu thành một sinh mệnh vĩ đại lo nghĩ cho người khác, có

thể phó xuất cho người khác. Sinh mệnh cá thể vĩnh viễn vẫn phải tồn tại, mọi người tu tới cuối cùng tu đến mức không còn cá thể của chính mình nữa, điều này sao có thể được đây?! Cho nên tôi phải nói với mọi người, nếu chư vị hồi thăng, nếu chư vị viên mãn, thì nói một cách tương đối phó xuất của chư vị sẽ mang tới cho chư vị hạnh phúc vô hạn, đó chính là do chư vị phó xuất mà có được. Quay trở về cảnh giới cao hơn, tốt đẹp hơn nữa, đó là hướng thiện, là hướng lên. Có người lý giải vô vi này thành không còn bản thân nữa, không còn tồn tại tự ngã nữa, kỳ thực hoàn toàn không phải là chuyện như vậy. Vũ trụ là có tầng thứ, sinh mệnh nói một cách nghiêm khắc là có đẳng cấp, đó là cấu thành bởi quả vị và uy đức mà chư vị tu luyện chứng được.

Đệ tử: Chân cứng có phải là do nghiệp lực tạo thành không?

Sư phụ: Điều này tôi đã giảng rồi. Có người là vì có nghiệp lực mà tạo thành chân đau, có người là vì chân của họ xưa nay chưa từng uốn như vậy nên cảm thấy chân cứng, đây là trạng thái sinh lý trên bề mặt thân thể. Nhưng dù là nghiệp lực lớn cũng vậy, nhân tố về phương diện sinh lý cũng vậy, thì đều có thể song bàn. Còn nói không đau, thì cái này rất ít.

Đệ tử: Số người đắc Pháp trên toàn cầu hiện nay đã hơn 100 triệu người, việc hồng Pháp có còn quan trọng như trước kia không?

Sư phụ: Hồng Pháp đối với chư vị mà nói lại không muốn làm như vậy sao? Mọi người biết rằng, mọi người trong khi tu luyện tu Thiện, nhìn thấy người ta gặp nạn bèn muốn giúp họ đắc Pháp, đây là thứ mà chư vị sẽ dần dần có được trong khi tu luyện. Cho người khác

thứ gì cũng không tốt bằng cho người ấy Pháp. Cho họ thứ tốt hơn nữa, cho họ nhiều tiền hơn nữa, họ cũng chỉ hạnh phúc trong một đời một lúc. Còn chư vị cho họ Pháp là hạnh phúc vĩnh viễn của sinh mệnh, có thứ gì có thể tốt hơn Pháp đây? (*Võ tay*) Cho nên tôi cảm thấy giới thiệu Pháp với người khác bản thân ấy đã là hồng Pháp, chính là việc tốt. Nhưng chư vị không được cưỡng ép mà làm, họ không học, chư vị cứ nhất quyết bắt họ học, như vậy thì không được. Chư vị làm đến [đó] rồi, bảo cho họ biết có Pháp là được rồi, họ tu hay không thì là vấn đề của họ. Rất nhiều người làm rất nhiều việc hồng Pháp, dùng lượng lớn thời gian, tuyệt không thể nói rằng không có ý nghĩa. Thời gian mà chư vị bỏ lỡ sẽ được bồi bổ lại trong tu luyện cho chư vị, dù sao thì chư vị cũng là làm việc Đại Pháp, làm việc tốt. Đương nhiên có một điểm sau này chư vị cũng cần phải chú ý, chư vị không được gượng ép kéo người ta, chư vị dùng những phương thức tiện lợi bảo cho họ biết là được rồi. Biết mà không muốn học thì thôi.

Đệ tử: Trong kinh văn “Minh trí” giảng rằng nhất định phải phân rõ nghiệp tư tưởng và những niệm đầu bất hảo bình thường?

Sư phụ: Đúng vậy. Can nhiều của nghiệp tư tưởng người thường không dễ phân rõ. Người tu luyện không tinh tấn, không tìm động cơ căn bản trong tư tưởng của mình, thì cũng rất khó làm được. Có một số người vì sao nghiệp lực tư tưởng đó của họ trường kỳ không thể tiêu đi được? Chính là [vì] không đi phân rõ đâu là bản thân mình. Vì sao gọi là chư vị tu? Đầu tiên chư vị cần phải tu bỏ những tư tưởng bất hảo, chư vị có thể trừ bỏ những thứ bất hảo đó là vì chư vị không thừa nhận nó

là chur vị, đây là điều cực kỳ quan trọng. Bởi vì chur vị không thừa nhận nó là chur vị, cho nên mới có thể tiêu trừ nó. Kỳ thực, nó thực sự không phải là chur vị, nó là các chủng quan niệm hình thành hậu thiên khi chur vị làm các việc, thậm chí cấu thành nghiệp lực, chính là những thứ này. Nhưng mà con người thường coi nó là bản thân họ: Tư tưởng này của tôi thông minh, trong xã hội không ai động được tới tôi, mọi phương diện tôi đều mạnh hơn người khác. Họ liền coi những thứ hình thành hậu thiên này là họ, thậm chí còn cho rằng là tốt nhất. Con người mong muốn điều gì, thì là bản thân họ quyết định, chỉ khi chur vị không muốn thứ này thì mới có thể trừ bỏ cho chur vị được.

Vì sao người bệnh tâm thần rất khó độ? Chính là vì họ hoàn toàn không phân biệt được rõ. Có thể phân rõ nghiệp lực tư tưởng, có thể phân rõ những tư tưởng nào không phải là mình, là một học viên mới mà nói rất khó làm được [điều này], làm được quả thực cũng rất giỏi. Dùng Đại Pháp đo lường mà, tất cả những tư tưởng bất hảo kỳ thực đều không phải là chur vị. Chur vị có thể làm được điểm này thì đã phân được rõ: Ồ, tư tưởng này bất hảo, nên tiêu trừ đi, trừ bỏ nó, tôi không nên nghĩ như vậy. Điều này bản thân đã là đang tiêu đi mà. Chur vị cho rằng những người làm điều xấu kia, giết người phóng hỏa thậm chí làm chuyện đồng tính luyện ái, chur vị cho rằng họ muốn làm như vậy sao, sinh ra đã làm như vậy sao? Là vì quan niệm không đúng dẫn hình thành hậu thiên của họ càng ngày càng mạnh, càng ngày càng mạnh, phản lại quan niệm đó lại khống chế người đó, nên thành ra dạng như vậy.

Đệ tử: Giác giả độ nhân thông thường là Như Lai, làm thế nào diễn hóa công cho người tu luyện bắt đầu từ bản nguyên của vật chất?

Sư phụ: Xưa nay tôi chưa hề bảo cho chư vị như vậy. Tôi có nói Thích Ca Mâu Ni làm như vậy đâu? Như Lai Pháp không cách nào so sánh được với Đại Pháp vũ trụ, Thần binh thường tương lai cũng không làm được đến điểm này, trong quá khứ thì cũng bất kể một vị Thần nào cũng không thể làm được. Pháp độ nhân trong quá khứ nhỏ, độ nhân là họ nhờ những Như Lai khác hoặc Thần cao hơn giúp họ làm, họ cũng phải bái Trời, tôn kính những Thần cao hơn, không giống như con người tưởng tượng là Như Lai là cao hơn Trời, không phải như vậy. Pháp nhỏ độ nhân thì trong một đời vẫn không thể độ được người đó, còn cần phải độ qua vài đời người đó mới có thể độ được thành. Nhưng Đại Pháp thì có thể. (Vỗ tay) Bởi vì Ông là Đại Pháp vũ trụ, siêu việt hết thảy các Pháp, hết thảy Pháp đều là các Đại Giác Giả tu luyện chứng ngộ ra từ trong Đại Pháp của vũ trụ. Quan hệ này tôi không biết chư vị nghe có rõ chưa? Tất cả các Giác Giả độ nhân hoặc tất cả các Như Lai trên thiên thượng cũng vậy, Phật cũng vậy, Thần cũng vậy, đặc tính thế giới của chính họ hoặc là quả vị mà họ đắc được, đều là họ chứng ngộ ra từ trong Đại Pháp vũ trụ, (vỗ tay) không phải là họ sao chép ra từ trong Đại Pháp vũ trụ, bởi vì trong quá khứ Đại Pháp của vũ trụ hoàn toàn không cho phép họ được biết. Họ chỉ biết được trong những tầng thứ khác nhau sinh mệnh phải đạt được tiêu chuẩn của những cảnh giới khác nhau, chỉ biết được điều này. Cho nên họ có thể chứng ngộ được lý giải của bản thân mình,

làm thế nào đạt được tiêu chuẩn ấy, đây chính là thứ mà họ chứng ngộ ra. Điều Phật Thích Ca Mâu Ni chứng ngộ gọi là “Giới, Định, Huệ”. Tôi đã nói rõ vấn đề này chưa? (*Võ tay*) Họ là nhờ Pháp của vũ trụ, nhờ những vị Thần cao hơn tới giúp đỡ họ, bản thân họ không thể làm được.

Ngoài ra, Phật Như Lai có những vị cũng khác, ngay như Phật Thích Ca Mâu Ni cũng không như chư vị tướng tượng là một vị Như Lai thông thường. Trong cảnh giới này Ông là Như Lai, kỳ thực Ông còn có tình huống vi quan hơn, mà những vị Phật khác không biết được. Ông đến từ tầng thứ rất cao. Ông đã chứng ngộ được Tứ Đại “Địa Thủy Hỏa Phong”. Có người trong số chư vị có thể cũng đã nhìn thấy danh từ này trong kinh sách, tầng thứ đó đã là rất cao rồi, đã vượt rất xa thiên thể mà các sinh mệnh thông thường tồn tại. Nghĩa là Ông đã chứng ngộ được rất cao, điều này đã nói rõ nguồn gốc của Ông rất cao. Nhưng Ông chỉ là mang Pháp lực của cảnh giới Như Lai tới độ nhân mà thôi.

Đệ tử: Một trong những nguyên nhân xã hội nhân loại biến dị có phải là vì đại bộ phận những tế bào phân tử của người thường đã bị người ngoài hành tinh cải biến?

Sư phụ: Sinh mệnh và vật chất nhân thể mà con người nói đến, tức là cấu thành của cái thân thể này, sự biến dị của tư tưởng có thể cải biến hành vi và phương thức sinh hoạt của con người, hơn nữa phương thức sinh hoạt lại có thể cải biến thành phần lập tử của thân thể người. Chúng biến dị này nếu là bị động, là bị một chủng sinh vật nào đó thao túng, thì đối với con người mà nói là quá đáng sợ. Cũng giống như vì sao con người

có thể hình thành quan niệm hậu thiên? Mà quan niệm này ngược lại lại có thể khống chế con người? Nếu chư vị không trừ bỏ nó đi, thì trong đời này nó sẽ trở thành một phần của chư vị, thậm chí thành một phần chi phối chư vị. Cũng chính là nói, bộ văn hóa mà người ngoài hành tinh cưỡng chế cấp cho con người trái đất thì trong tư tưởng chư vị hoàn toàn đã hình thành một bộ phương thức sinh hoạt và nhận thức thế giới vật chất, đã chính là như vậy rồi. Vậy thì nó có cái thứ đó rồi mới có thể phát triển thành một thân thể như vậy. Chiếc xe hơi này lái như thế nào? Chư vị phải dùng phương thức của nó. Cái máy đó chế tạo như thế nào? Thứ mà nó tạo ra chư vị làm thế nào để điều khiển nó đây? Một loạt những thứ này xuyên suốt hết thảy phương thức sinh hoạt của con người, hình thành một thân thể như thế này, hình thành một tư tưởng như thế này, hình thành những thứ này. Lần trước tôi đã giảng, tất cả những người thao tác máy tính, thì người ngoài hành tinh đều đã đánh số cho họ, đó là điều vô cùng xác thực. Nhưng đệ tử chúng ta thì không tồn tại vấn đề này, tôi đều đã thanh trừ nó rồi. Hơn nữa người ngoài hành tinh đang trong thanh trừ cuối cùng. Nhưng vẫn còn ẩn nấp, đã rất ít thấy rồi, trong quá khứ chúng ẩn vào một không gian siêu vật chất để thao túng con người. Lần trước tôi đã giảng siêu vật chất, ẩn vào đó, rất khó phát giác được. Con người chỉ cho rằng phân tử hiện hữu là thứ vật chất nhất, kỳ thực còn có thứ vật chất hơn cả phân tử, nó ẩn ở đó thao túng con người. Không gian đó chúng tôi đã làm qua rồi, ở đó đều đã thanh trừ sạch sẽ rồi.

Đệ tử: Xuất thế gian pháp chẳng phải chính là quả vị La Hán sao? Vậy vì sao còn làm chúng sinh?

Sư phụ: Chư vị vẫn còn chưa đọc kỹ Pháp, còn chưa lý giải thấu đáo. Có người họ đang tu luyện, họ chưa tu thành, chỉ có thể đạt được tầng thứ nào đó trong tam giới thì sẽ sinh tồn trong tầng thứ đó trong tam giới. Người trên thiên thượng, thiên nhân, đối với con người mà nói thì cũng là Thần. Nếu người này đã xuất khỏi tam giới, đạt được quả vị đầu tiên chính là La Hán. Còn có một loại tình huống đặc thù, chính là người này họ không tu luyện, họ cũng đạt được tiêu chuẩn rất tốt rồi. Nhưng họ không có quả vị, rất có thể họ có duyên với vị Phật này, hoặc là có duyên với người trong số chư vị đang ngồi đây mà tương lai tu thành Phật, thì cũng có thể trở thành chúng sinh trong thế giới của chư vị, chính là bách tính trong thế giới của chư vị. Thế giới của Phật không phải đều là Phật và Bồ Tát, [mà] là một thế giới phồn vinh. Phật là Pháp Vương, là thiện. Chính là loại tình huống như vậy. Chư vị muốn dùng tư tưởng của con người để hiểu được những sự tình trên thiên thượng, thì chư vị vĩnh viễn không thể hiểu được, trong đầu óc chư vị đầy những cái đó, thì chư vị không cách nào tu. Tôi đã giảng cho mọi người thiên thể lớn nhường ấy mà nó chỉ là một hạt bụi, vậy vũ trụ phức tạp tới mức không cách nào hình dung nó, không cách nào nói ra được. Chư vị nhìn thấy người da trắng, người da vàng, người da đen trên trái đất, các nhân chủng có sự khác biệt nhất định. Các loại nhân chủng trong thiên thể thì thật là nhiều, các chủng các dạng, còn có cả [da] hoa, nghĩa là vũ trụ này rộng lớn phức tạp phi thường.

Đệ tử: Nghiệp lực của nhân loại càng tích càng nhiều, vì sao thọ mệnh bình quân vẫn đang tăng lên?

Sư phụ: Mọi người có thể quan sát thấy thọ mệnh của con người hiện nay dài hơn so với thọ mệnh của con người ban đầu. Đại Pháp hồng truyền, người ta đã vội tới đời này bản thân [điều đó] đã là tạo hóa của họ. (Vỗ tay) Người mà tôi sẽ độ, vậy thì khẳng định là tôi sẽ cấp cho tất cả mọi người một cơ hội, tới cùng một đời khi Đại Pháp hồng truyền, gặp được Đại Pháp này cũng không dễ, cấp cho người ta một cơ hội. Nhưng, tu hay không lại là vấn đề của bản thân người ta. Đại Pháp còn có rất nhiều nơi còn chưa hồng truyền tới, còn để họ kéo dài sinh mệnh để tương lai nghe được Pháp, lúc đó xem cái tâm của họ động như thế nào, cho nên bảo cho con người biết tới Pháp là điều chủ yếu, là điều rất chủ yếu. Ý tôi nói chính là khi chư vị hồng Pháp bảo cho con người biết Pháp, họ tu hay không là vấn đề của cá nhân họ. Nói như chư vị tới đời này rồi, chư vị gặp được, chư vị nghe được Phật Pháp chư vị không quản, không tu, không học, thì đó là điều tiếc nuối của chư vị! Vấn đề chư vị hỏi vừa rồi chính là vì sao nghiệp lực lớn như vậy, mà sinh mệnh vẫn chưa bị tiêu giảm, vẫn còn kéo dài? Chính là nguyên nhân này.

Đệ tử: Trong nhà học viên cũ vẫn để những tượng như Quan Âm đã được khai quang bằng tượng của Sư phụ thì có đúng không?

Sư phụ: Bởi vì họ đều là những vị Thần vĩ đại, điều này thì không hề gì, đã khai quang thì chư vị muốn để thì để. Nhưng tu môn nào thì trong tâm chư vị cần phải biết. Chư vị muốn kính ai, trong tâm bản thân chư vị cần phải biết.

Đệ tử: Có thể lý giải là chúng con đều đang sống trong thân thể của Thầy không?

Sư phụ: Điều này chư vị cũng có thể lý giải như vậy. (Vỗ tay) Kỳ thực tôi nói cho mọi người biết, người đang trong tu luyện, thân thể của chư vị đều đang không ngừng gia tăng thể tích. Con người đã rút xuống không gian này, nếu quay trở về, nếu tu trở về, thì thân thể phải cải biến. Bắt đầu cải biến từ tối vi quan, họ phải phù hợp với tiêu chuẩn của tầng thứ vi quan đó của vũ trụ, trở về trong vi quan nhất. Vậy thì thể tích thân thể của họ phải phù hợp với trạng thái vốn có của không gian đó, cho nên sẽ trở nên lớn. Càng vi quan thì thể tích càng lớn. Mỗi một người tu luyện đều sẽ có sự biến hóa như vậy, người thường không thấy được chư vị, không cho nhìn. Có rất nhiều học viên nhìn thấy nói rằng thân thể đằng sau thân của Thầy tầng tầng không đếm xuể, thân thể của Thầy sao mà tầng tầng tầng tầng, tầng này lại lớn hơn tầng kia, có [cái] lớn tới mức nhìn không thấy biên, che phủ hết thấy. Vậy thì che phủ trái đất thì chư vị nói xem chư vị chẳng phải đang ở nơi trái đất này hay sao? Chính là ý nghĩa này. (Vỗ tay)

Đệ tử: Chúng ta là tu chủ nguyên thần, vì sao cứ cách một thời gian thì lại trở nên e sợ, kỳ lạ với mọi thứ xung quanh?

Sư phụ: Cảm giác này cũng có thể có tình huống như thế này. Nếu một bộ phận nào đó trong tư tưởng của chư vị trải qua thanh tẩy, hoặc là cải biến phương thức tư duy của chư vị, cũng sẽ dẫn đến tình huống này. Bất kể thế nào chư vị cứ biết rằng chư vị đang ở đây, là chư vị, thì không vấn đề gì.

Đệ tử: Con cảm thấy “Chuyển Pháp Luân” đã giảng rất rõ ràng rồi, không cần thiết phải thảo luận giao lưu tâm đắc với người khác.

Sư phụ: Đó cũng là trạng thái tu luyện của bản thân chư vị. Điều này cũng không thể áp đặt cho người khác được, cũng không thể nói chư vị sai, mỗi người đều có những trạng thái khác nhau. Học viên mới cũng không ngừng bước vào, chư vị phải có một miền tịnh thổ.

Đệ tử: Có thể nói rơi rớt trong người thường càng sâu mà có thể quay trở về, thì uy đức sau khi tu thành của họ càng lớn không?

Sư phụ: Không phải là chuyện như vậy. Mà là rơi rớt càng sâu thì càng không có hy vọng, nếu không phải là Đại Pháp hồng truyền thì đã xong rồi.

Đệ tử: Chuyện sư phụ tiêu nghiệp cho đệ tử, vì sao trong tu luyện tôn giáo đều [nói] không thật minh xác lắm?

Sư phụ: Không vì sao cả. Vì sao điều mà Giê-su giảng và điều mà Thích Ca Mâu Ni giảng không giống nhau? Vì sao mỗi người cứ phải giống nhau? Thích Ca Mâu Ni là đã từng giảng vấn đề tiêu nghiệp, không phải là chưa từng giảng; trong Phật giáo hiện đại cũng giảng tiêu nghiệp. Thích Ca Mâu Ni trong 49 năm giảng Pháp đã giảng rất nhiều thứ, người ta không lý giải được nên không kế thừa lại. Người đời sau chọn những thứ thuận theo tâm mình mà đọc, cũng giống như có học viên chọn Pháp để đọc, cảm thấy bài này tốt, tôi chỉ xem bài này. Họ chỉ lý giải được điều này, thì họ bèn kế thừa lại; điều họ không lý giải được, điều không phù hợp với quan niệm của họ thì họ không kế thừa lại. Năm đó khi Thích Ca Mâu Ni truyền Pháp là không có

văn tự, 500 năm sau mới bắt đầu chỉnh lý những lời Thích Ca Mâu Ni từng giảng. Trong 500 năm truyền miệng ấy thì có biết bao nhiêu sai sót chứ?! Trong Phật giáo là có giảng tiêu nghiệp, chư vị không hiểu. Giê-su bị đóng đinh trên thập tự giá, Cơ Đốc giáo chẳng phải nói Giê-su đang chuộc tội thay cho con người hay sao?

Đệ tử: Từ “đồng tu” được một bộ phận học viên dùng để xưng hô với học viên khác, Thầy cũng chưa từng nhắc tới từ này, con cảm thấy không thỏa đáng. Trong Phật giáo có cách gọi như vậy.

Sư phụ: Đây là một danh từ mà thế nhân gọi ra, cũng không phải là từ chỉ có trong Phật giáo, không phải là từ chuyên dùng của nó. Kỳ thực từ chuyên dùng của họ hoàn toàn không gọi là đồng tu, cũng là mấy năm nay sau này người ta đặt ra một danh từ như vậy. Còn nói về chúng ta dùng từ nào thì cũng không vấn đề gì. Trên hình thức bề mặt Đại Pháp không giảng điều này, tu luyện phù hợp với người thường ở mức tối đa. Trước kia có người hỏi tôi gọi là gì thì được? Tôi nói rằng gọi là Trương Lão Tam, Lý Lão Tứ {ông nọ bà kia} đều được. Chúng ta cứ quy định ra một vài danh từ đặc biệt, thì người ta quả thực sẽ cho rằng chúng ta là tôn giáo. Chúng ta thuận theo hình thức về phương diện này của người thường một chút thì tốt hơn.

Đệ tử: Nhìn nhận thế nào về vấn đề con người tự mình phong bế chính mình?

Sư phụ: Vấn đề này rất rộng, mọi phương diện của nhân loại đều tồn tại vấn đề này. Tôi lấy một ví dụ đơn giản. Ví như chư vị nói pháp luật hiện nay. Mọi người biết rằng thời cổ đại là không có pháp luật, bởi vì nhân tâm đều khá thiện lương, chư vị không cần dùng tới

nhieu luật pháp như vậy để quy phạm họ, họ tự mình đã biết phải làm thế nào, làm được rất tốt. Hiện nay là nhân tâm đều không được nữa rồi, đều trở nên bất hảo, mới chế định ra nhiều pháp luật như thế để quản người ta, đem người ta quản cả lại giống như quản động vật vậy. Nó là cái lồng vô hình. Nhưng mà, người ta vẫn đang trở nên bất hảo. Pháp luật này còn không ngừng chế định, cuối cùng chế định tới mức độ nào? Pháp luật nhiều rồi người ta phạm tội mà tự họ cũng không biết, quá nhiều không thể nhớ được. Vậy thì thậm chí tới cuối cùng người ta hể động một cái, chur vị hể bước ra khỏi cửa thì đã phạm pháp, có phải sẽ tới mức độ này không? Nhân loại chính là đang không ngừng phong bế chính mình, không chỉ là pháp luật mà rất nhiều phương diện tất cả mọi phương diện đều đang phong bế chính mình, cuối cùng người phong bế cũng không còn cách nào nữa, pháp luật mà người ta chế định ra ngược lại sẽ bắt đầu trị người. Người chế định pháp luật đều muốn trị người khác, bởi vì họ mang tâm người thường nhìn người khác không quen mắt, tâm tật đố muốn trị người khác. Họ không nghĩ rằng họ cũng là một phần tử trong con người, cái pháp luật này cũng sẽ quản họ. Cuối cùng phong bế con người tới mức một chút nơi để hít thở cũng không còn, cũng chính là không còn chiêu gì nữa, lúc đó con người sống thế nào đây? Cho nên giải quyết vấn đề căn bản của con người không phải là pháp luật mà là nhân tâm. (*Vỗ tay*)

Quốc gia nào cũng phải đau đầu với những nhân tố gây nhiễu loạn xã hội, những nhân tố gây bất ổn định, như vấn đề trị an xã hội, không có cách nào có thể trị được. Họ đều muốn chế định pháp luật nhằm vào

những hiện tượng bất hảo này để trị nó. Pháp luật càng ngày càng nhiều, nhưng khi pháp luật không nhìn thấy thì ai làm chuyện xấu vẫn sẽ làm, kỳ thực trong sổ họ không ai tìm được nguyên nhân căn bản: chính là trị nhân tâm, để nhân tâm hướng thiện. Nhân tâm trở nên tốt rồi, thì cũng không cần nhiều pháp luật như vậy, không có cảnh sát con người vẫn không phạm pháp, con người ước thúc bản thân con người rằng tôi không làm việc xấu, nếu cảnh sát cũng không còn tác dụng nữa, chư vị xem xã hội đó là một xã hội như thế nào, có phải như vậy không? Các vị mà cảnh sát nhiều thì tương lai mỗi người trông chừng một người, nhân tâm của họ vẫn không tốt như thường và vẫn muốn làm chuyện xấu. Cảnh sát cũng là người mà, bản thân cảnh sát cũng có người làm chuyện xấu, thì mọi người làm thế nào? Quan tòa kia cũng là người thường chứ, quan tòa kia cũng có người làm việc xấu thì xem ai quản?

Tôi chính là nói rằng, giải quyết vấn đề căn bản của con người không phải là chế định ra bao nhiêu pháp luật, không phải là làm thế nào để hạn chế con người, ước chế con người, quản con người, mà là làm thế nào khởi được thiện tâm của con người, khiến xã hội nhân loại thực sự trở nên cao thượng. Bất kể chế ước nào đối với con người từ bên ngoài đều không thể chế ước được, cũng tức là nó không trị được cái gốc.

Tôi biết tất cả mọi chuyện của nhân loại. Đương nhiên những chuyện này mặc dù tôi đã giảng ra, nhưng hiện nay tôi không muốn làm gì với nhân loại, không quản. Những chuyện về chính trị tôi cũng không can thiệp, đối với thứ mà người ta gọi là chính trị thì hoàn toàn tôi không hề thích, không nghe cũng không hỏi.

Nhưng những sự tình của nhân loại tôi đều có thể nói rõ ràng, trước mắt tôi chỉ là chịu trách nhiệm với học viên tu luyện. Nhưng mà, sau khi có nhiều người hơn tu luyện tốt rồi, lực lượng chính lớn mạnh này, sẽ khiến xã hội phát sinh một số cải biến, nhân tâm hướng thiện xã hội an định đây là điều khẳng định. Nhưng không phải là tôi hữu ý muốn làm, đây là tác dụng phụ mang theo khi truyền Đại Pháp.

Đệ tử: Thầy nói, Pháp Luân Công trong đời này chỉ có một mình cá nhân Ngài đang truyền, người khác họ đều không dám xuống truyền.

Sư phụ: Đúng vậy. Tôi chính là của Thế giới Pháp Luân, Thế giới Pháp Luân là do tôi tạo nên. (Vỗ tay) Truyền Đại Pháp chỉ có tôi đang truyền, kỳ thực cũng không có một ai khác, khái niệm chư vị tương tượng là không có.

Đệ tử: Chúng con thường cảm giác thấy cách nghĩ vừa mới xuất hiện thì lập tức phát hiện là không còn đúng nữa.

Sư phụ: Vậy thì tốt. Bản thân chư vị mặc dù chủ ý thức chưa mạnh như bậc Giác Giả, nhưng mỗi lần hể xuất hiện niệm đầu không đúng thì lập tức tóm vững được nó, biết nó là không đúng, là bởi vì bộ phận tư tưởng tu tốt của chư vị đã rất mạnh rồi, nó đã phát huy tác dụng rồi. Tư tưởng bất hảo đó hể xuất hiện lập tức đã ý thức được và tóm vững nó rồi.

Đệ tử: “Liên” đại biểu cho điều gì? Đại biểu cho người tu luyện từ trong bùn mà không bị ô nhiễm phải không?

Sư phụ: Liên hoa này nó không sinh ra tại không gian của con người. Người ta cho rằng hoa sen đó giống như Liên hoa, nhưng không phải là Liên hoa. Liên hoa

là sinh ra trong thế giới Phật, liên hoa trong thế giới Phật lại cũng không được coi là một loài hoa, mà được coi là quả vị và uy đức của Phật. Liên hoa không phải là hoa trong khái niệm của con người, nhưng có thể coi như hoa. Hiện nay trong Phật giáo dùng hoa sen để ví với sự thánh khiết, mọc từ bùn mà không bị nhiễm, mọc ra từ trong bùn, nhưng không bị ô nhiễm, sạch sẽ, thánh khiết như vậy. Trở thành một kiểu ví von, nhưng nó tuyệt đối không phải là liên hoa của Phật.

Đệ tử: Trong quá trình tu luyện làm thế nào có thể cảm thụ được tiến triển và đột phá về tầng thứ? Thân thể của con thường cảm thấy có sự lặn đi lặn lại.

Sư phụ: Đó đều là điều tự nhiên. Chư vị nói rằng bản thân chư vị có thể cảm thấy được tu luyện lên tới tầng thứ nào rồi? Điều này thì không được, điều này nói thế nào nhỉ, nhiều người như vậy, hơn nữa giảng cho từng người tình huống chi tiết, một là không thể, hai là sẽ vì thế mà chấp trước vào những thứ trên hình thức, không thể dụng tâm vào những điều trên đây. Chúng ta là đệ tử Đại Pháp, hãy tuân theo Đại Pháp mà tu, chỉ có như vậy mới là nhanh nhất.

Đệ tử: Cá tính và căn cơ của con người có quan hệ gì?

Sư phụ: Nếu chư vị là hậu thiên dưỡng thành lập dị, thì đó không phải là cá tính, đó là chấp trước của chư vị, là thứ hậu thiên hình thành. Nói như có người xác thực là có đặc điểm của bản thân mình, người này họ hành động nhanh, có người thì cứ chậm chạp, hoặc là giữa đôi bên có sự khác biệt về bản tính, đây là thứ vốn có của họ. Còn thứ hình thành hậu thiên, như làm chuyện gì đó biểu hiện ra tôi là thích như vậy, tôi là như vậy, tôi là hay làm như vậy, tôi là làm như vậy.

Coi những chấp trước, những tật xấu này là cá tính và tính cách của mình, điều này thì không đúng, những thứ này đều phải trừ bỏ đi.

Đệ tử: Khái niệm vũ trụ, thiên thể, thời không nên lý giải như thế nào?

Sư phụ: Khái niệm vũ trụ, thiên thể, thời không, cần giảng từ ba chữ này. Bởi vì ngôn ngữ của nhân loại cực kỳ hữu hạn. Mọi người thông thường cho rằng vũ trụ này, tức là con mắt nhìn thấy và con người có thể tưởng tượng được chính là vũ trụ. Tôi đã giảng cho chư vị khái niệm về bao nhiêu tầng vũ trụ bao nhiêu tầng vũ trụ, tiếp tục giảng lên trên thì vẫn còn có khái niệm tầng thứ siêu việt vũ trụ, tôi bèn gọi nó là thiên thể. Đây là danh từ và khái niệm nhận thức mà tôi giảng ra cho chư vị, hơn nữa thiên thể mà con người nói và thiên thể mà tôi nói cũng không phải là cùng một thứ. Vậy thì những vũ trụ khác nhau trong thiên thể này lại tồn tại không gian khác nhau, vậy thì những không gian khác nhau đó đương nhiên bên trong nó cũng có thời gian của mình, đó chính là thời không của nó. Không gian với những thời gian khác nhau tồn tại, thì gọi là những thời không khác nhau. Đây là khái niệm nhận thức trên bề mặt.

Đệ tử: Đại Pháp hồng dương trong xã hội chính là Pháp lý của vũ trụ tái hiện tại nhân gian, lý giải như vậy có đúng không?

Sư phụ: Đúng vậy, nhưng không hoàn toàn chuẩn xác. Bởi vì Pháp lý lớn như vậy tại nhân gian không phải là tái hiện, mà là từ khi khai thiên tịch địa chưa từng có, là lần đầu [từ khi] khai thiên tịch địa của vũ trụ. (Vỗ tay)

Đệ tử: Người Mỹ khi bắt đầu học công thì rất hy vọng khẩu lệnh trong băng âm nhạc có thể phối thêm tiếng phiên dịch lồng tiếng bằng tiếng Anh.

Sư phụ: Việc phiên dịch này đều đang làm. Trong băng luyện công thêm vào phiên dịch những từ khẩu lệnh, tôi cảm thấy không tốt. Giống như từ “Phật” này, trong quá khứ người phương Tây hoàn toàn không biết danh từ Phật này nghĩa là gì, nhưng hiện nay mọi người đều biết. Chính là có những thứ không thể dịch được, nhưng những giải thích trong băng luyện công thì có thể dịch. Những từ như “kết ấn”, “hợp thập” v.v., chữ vị hễ dịch ra thì nó không còn như vậy nữa, nó sẽ mất đi nguyên nghĩa của nó, cho nên những danh từ này không được dịch.

Đệ tử: Làm thế nào có thể giúp những người tự tâm sinh ma bước vào Đại Đạo tu luyện?

Sư phụ: Đầu tiên tôi nói họ không thể là học viên tốt, bởi vì học viên tu luyện tốt tuyệt sẽ không có chuyện như vậy. Cái tâm kiên định với Đại Pháp như bàn thạch của họ, đừng nói cái đó có thể can nhiễu họ, những con ma kia nhìn thấy đều phải sợ hãi. (Vỗ tay) Nó động tới họ thì cũng tương đương với trứng gà đụng phải hòn đá, hoàn toàn không dám đụng tới họ. Cho nên vẫn là trong tư tưởng của những người này có tồn tại vấn đề, đặc biệt là có những thứ ngoại lai lợi dụng chấp trước trong tư tưởng họ, dùng giả tướng can nhiễu, trăm phần trăm là những thứ trong quá khứ của họ chưa buông bỏ, chữ vị hãy kiểm tra nguyên nhân của họ. Họ không cầu thứ đó, thì thứ đó tuyệt đối không dám tới. Bất kể là sinh mệnh trong quá khứ của vũ trụ và tất cả những sinh mệnh đã được chúng tôi chính lại

hiện nay đều đang nhìn, chư vị chỉ có tâm bất chính thì mới có thể chiêu mời những thứ tà đó. Tâm chính thì ai cũng không dám tới, [nếu] thực sự có thể tới, thì chúng Thần cũng đều không cho phép. Còn nói về việc làm thế nào để điều chỉnh họ? Bảo họ minh bạch, chỉ cần buông bỏ tâm xuống học Pháp cho nhiều. Một khi tự tâm sinh ma thì rất khó tự ngộ, người khác càng nói họ lại càng cố, họ cũng không muốn minh bạch, vậy thì cũng không còn cách nào, tùy họ đi thôi. Không ai quản họ nữa, không cấp thị trường cho họ, như thế không có con người này vậy. Đợi họ cảm thấy không có ý nghĩa gì, có lẽ sẽ bình tĩnh lại. Nhưng với [người] tạo thành phá hoại lớn cho Đại Pháp, vĩnh viễn sẽ không có cơ hội đắc Pháp nữa, hơn nữa tương lai nhất định còn phải bồi thường tội ác đó. Là do nguyên nhân bản thân họ tạo thành, chứ không phải là không từ bi với họ. Pháp về phương diện này tôi đã giảng đi giảng lại.

Đệ tử: Con rất minh bạch rằng bản thân đang không ngừng vượt quan, nhưng từ trước tới giờ không hề cảm thấy thân thể có biến hóa đặc biệt nào.

Sư phụ: Chúng ta có rất nhiều học viên đã chịu khổ rất nhiều, quả thực là phó xuất và chịu khổ lớn hơn người khác. Tại đây có hai nguyên nhân tạo thành. Một là nghiệp lực tạo thành trước kia quả thực là quá lớn, hoặc đã làm việc xấu hơn nữa. Chư vị nói rằng đời này chư vị không biết, chư vị không hoàn trả những việc này, làm sao có thể được. Chư vị đã tu Đại Pháp rồi, thì tôi sẽ quản chư vị. Tôi vẫn cần phải để chư vị tu luyện đề cao, tôi vẫn phải để chư vị viên mãn, tôi lại không thể bảo cho chư vị rằng chư vị từng làm những chuyện như thế, nhưng chư vị lại hỏi con sao lại thế này sao lại

thế kia (đương nhiên không phải là tôi nói học viên nêu ra câu hỏi này. Tôi chỉ lấy ví dụ một chuyện như vậy). Vậy thì chư vị nói xem nên làm thế nào đây? Tôi nhìn thấy chư vị chịu khổ, khó chịu, tôi quả thực cũng lo lắng cho chư vị. Nhưng giảng một cách tương đối, thứ tiêu đi cũng đã khá nhiều rồi. Thứ mà Sư phụ tiêu trừ cho chư vị gánh chịu thay cho chư vị bên đó cũng đã khá nhiều rồi, tiếp tục lấy xuống nữa thì cũng không được, không được phép nữa. Vậy thì làm thế nào? Thứ còn lại thì cần phải chịu khổ nhiều hơn một chút.

Còn có [trường hợp] vì có những người lại chấp trước vào thứ của mình mà không buông, chư vị cứ không chịu buông, mà che giấu rất sâu, thậm chí chư vị đã ý thức được rồi cũng không muốn buông, hễ động chạm tới chỗ đó thì lập tức né tránh đi, không muốn nghĩ tiếp. Bởi vì chư vị không muốn buông bỏ, không muốn buông bỏ chư vị lại muốn tu luyện, tôi thấy chư vị cũng là một khối nguyên liệu, có thể tu luyện, vậy thì tôi cũng cần phải để chư vị minh bạch. Chư vị cứ đắm chìm trong trạng thái đó, thì nạn cũng sẽ lớn. Vậy thì làm thế nào? Không còn cách nào khác. Đây là một loại tình huống, chính là tự mình cố ý tìm [rắc rối] đến cho mình.

Còn nữa, chính là những biến đổi về thân thể của mọi người trong tu luyện không phải là từng người đều minh hiển như người khác, cũng có người chính là cảm giác không minh hiển, có thể nào thì chư vị cũng không cảm nhận được, có người như vậy. Nói như thế này nhé, dù cho chư vị tại vi quan có xảy ra những biến đổi trời long đất lở lớn như thế nào, thì thân thể bề mặt của chư vị, bị hậu thiên làm cho hoàn toàn không

còn mẫn cảm nữa, đã mù mị, hoàn hoàn không cảm thụ được. Loại tình huống này cũng có. Nhưng thân thể bề mặt dù cho trở nên không tốt thế nào, không cảm giác được, thì cũng không ảnh hưởng chư vị tu, tiến độ cũng sẽ không bị rút lại so với người khác, tới khi viên mãn cuối cùng, trở lực trên bề mặt thì không đáng là gì cả, công hễ tới thì trong chớp mắt là xong chuyện, nhưng nó có thể khiến chư vị thành ra không mẫn cảm.

Đệ tử: Sư phụ giảng về xã hội biến dị và nhân loại biến dị, có thể giảng thêm một bước nữa cho đệ tử không?

Sư phụ: Mọi người biết rằng, dù là người phương Đông hay người phương Tây, vào thời cổ đại, con người thời đó, tư tưởng của họ, hành vi con người cùng phương thức tồn tại xã hội cũng hoàn toàn khác với hiện nay, Thần đều cho rằng đó là cuộc sống con người. Nhưng nó cũng có một quá trình phát triển. Mọi người biết rằng Trung Quốc đã trải qua rất nhiều triều đại, trang phục mặc dù có sự thay đổi, mỗi triều đại cũng đều khác nhau, nhưng mà quan niệm con người, tư tưởng làm người của họ, tất cả mọi việc họ làm trong xã hội, đó là cuộc sống chân chính của con người. Còn hiện nay thì sao, xã hội này dường như rất phát đạt, [nhưng] đều là khoa học hiện nay mang tới.

Vậy thì vì sao Thần cho phép xã hội nhân loại biến dị? Hễ giảng tới vấn đề này thì sẽ liên quan tới [vấn đề] hết sức lớn, tôi lại không muốn giảng. Nhưng cũng có thể khái quát đơn giản vài câu. Tức là, trong vũ trụ này có thể lực cũ. Thế lực cũ này nó cũng không phải là ma, nó chính là sinh mệnh sản sinh ra sau khi lệch rời khỏi Pháp trong những năm tháng đằng đằng, nó

hoàn toàn không biết rằng vũ trụ đã không còn tốt nữa. Chính là sinh mệnh loại này, nhằm duy hộ hết thảy mọi thứ này của bản thân chúng, mà cản trở sinh mệnh đắc Pháp, cản trở Chính Pháp, đã hình thành nên một thế lực cực ác. Nhưng chúng không phải là ma, nhưng lại làm những chuyện mà ma cũng không theo kịp, chúng giả vờ là vì tốt cho con người, nhưng sự phá hoại của nó lại là thật.

Trên bề mặt là hình tượng của Thần, kỳ thực nó không phải là sinh mệnh thiện, cái thế lực này trong khi tôi truyền Đại Pháp này hôm nay, đã khởi tác dụng cản trở nghiêm trọng. Một khi công của tôi động chạm tới chúng, kỳ thực chúng cũng không là gì cả. Khi chúng minh bạch ra, chúng sẽ phát hiện bản thân đang bị tiêu hủy một cách triệt để, chúng sẽ không thể thoát khỏi hồi kết bị Chính Pháp thanh trừ. Chuyện này chính là một quá trình như vậy. Nói chung vấn đề này hễ giảng thì sẽ giảng rất lớn, vấn đề liên quan đến là quá lớn. Nghĩa là, thế lực cũ này, thời gian tồn tại [của nó] cũng đã tương đối lâu rồi, cho nên chúng không tin là sinh mệnh đã lệch rời khỏi Pháp, cũng không tin vũ trụ có biến hóa gì.

Vậy thì tôi làm chuyện này từ trên xuống dưới đều biết, những thần tối cao kia bèn muốn phối hợp, chúng đã làm một loạt các an bài một cách hệ thống, chúng cho rằng làm như vậy mới là tốt nhất đối với tôi. Tầng thứ khác nhau xuyên suốt xuống dưới đều có một an bài như vậy, nhưng chúng không nghĩ tới rằng tiêu chuẩn của chúng, an bài của chúng lại trở thành chướng ngại cho tôi làm sự tình này. Thậm chí xã hội nhân loại từ cổ chí kim chúng cũng một mạch an bài nhân loại ngày nay

sẽ đắc Pháp như thế nào, chúng muốn mượn thân thể của con người và tư tưởng của con người để lưu lại trí tuệ của người ngoài hành tinh. Chính sự việc đó cũng tạo ra một phiền toái, một khó khăn cho tôi khi chính Pháp độ nhân tại tầng thứ thấp nhất. Cho nên mọi thứ chúng làm là muốn tốt cho sự việc này, trên thực tế đều đang khởi tác dụng cản trở. Nhưng mà, phá hoại lớn nhất đối với nhân loại là khởi [tác dụng] ngăn cản con người đắc Pháp. Đặc biệt là cái khoa học này biểu hiện ra là không tin vào Thần, và phủ định tư tưởng cùng hành vi truyền thống của con người chân chính. Những sự việc này đối với việc con người đắc Pháp đều là cản trở. Vậy thì là người ngoài hành tinh mà nói nó không phải là Thần, nó cũng không biết những thần đó an bài như vậy. Chỉ là thần thao túng cho mở ra cánh cửa này, đưa nó vào trong. Những người ngoài hành tinh này lại đạt được rồi, nhân thể chúng sớm đã muốn có. Làm thế nào cũng không có ai quản, [chúng] nghĩ mọi cách để đắc được thân người, chiếm hữu một số nơi của nhân loại, cho nên hễ giảng ra là một số việc phức tạp phi thường. Vừa nãy mới giảng như vậy, đã liên quan đến vấn đề rất lớn. Đây chính là vì sao lại xuất hiện xã hội biến dị, xuất hiện trạng thái nhân loại như ngày nay.

Có học viên nói: Bất kể hiện nay có bao nhiêu đệ tử, tương lai Thầy chỉ có thể dẫn dắt vài đệ tử viên mãn. Tại các địa khu khác nhau tôi đều từng nghe có người nói như vậy, đó là phá hoại Đại Pháp một cách nghiêm trọng. Vậy thì hôm nay tôi còn ở đây giảng Pháp gì nữa? Tôi chỉ cần gọi riêng vài người tới dạy là xong mà, còn phổ độ chúng sinh gì đây? Nhưng chúng ta có người lại có thể tin theo, vậy thì chư vị nói xem chư vị học

Pháp như thế nào? Đây là một vấn đề. Còn có người nói: Thầy sẽ gắn lên thân của học viên nào đó để giảng nói, điểm hóa cho người khác, nói cho người khác gì đó. Đó là tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy. Tôi sẽ thường xuyên dùng miệng của người khác, miệng của người nhà chư vị, thậm chí dù cho là miệng của ai đó, tôi cũng đều có thể mượn miệng của họ để nói cho chư vị mấy câu, điểm hóa một chút cho chư vị, điều này thì có. Gắn lên thân ai đó, ai mà giỏi như vậy? Hoàn toàn không có loại sự việc này. Người nói ra lời này chính là có vấn đề rồi, đảm bảo là tự họ có vấn đề rồi, đó chính là [việc mà] phụ thể làm.

Đệ tử: Khi con hồng Pháp cho người thường, trước tiên yêu cầu [họ] xem ba lượt “Chuyển Pháp Luân”, muốn học rồi, thì mới tiếp tục dạy động tác.

Sư phụ: Không được làm thành tuyệt đối như vậy. Bởi vì những người nhập môn vẫn luôn có nhân tố thể này hoặc thể khác, cho nên cũng có thể dạy họ luyện công, dần dần nhận thức cũng khả dĩ; hoặc cho họ một cuốn sách, xem thấy hay rồi họ muốn học thì đều được, không có [cách làm] tuyệt đối, không được quy phạm hóa nó. Có người xem sách một lượt đã cảm thấy hay, sốt sắng mong muốn luyện công. Chư vị nói: không được, bạn vẫn phải đọc [sách]. Làm như vậy thì không được.

Đệ tử: Có học viên nói: Người mới tới không được xem sách trước, phải suy xét, phải ngộ, phải suy nghĩ.

Sư phụ: Ngộ cũng vậy, suy xét cũng vậy, suy nghĩ cũng vậy, trong tình huống còn chưa đắc Pháp, chư vị bảo họ suy nghĩ gì, ngộ gì thì cũng không ngộ ra được, phải không? Đều phải đọc sách cho nhiều, đọc sách cho

hiều, trong quá trình tu luyện chư vị phản ánh ra một vài trạng thái, chư vị có thể đối đãi một cách chính xác, đó chính là chính ngộ. Ngộ là gì? Chính là ngộ cái đó, đây chính là chính ngộ. Vậy thì suy xét, suy nghĩ, chư vị suy nghĩ điều gì chứ? Tất cả mọi tư tưởng phản ánh ra chư vị cũng còn thực sự phải qua gạn lọc, thứ nào là của mình, thứ nào là tư tưởng bất hảo. Tư tưởng xấu còn không được để nó nghĩ. Thậm chí là suy xét thì cũng không cần cố ý suy xét điều gì. Mọi người nhận thức Pháp này đều có một quá trình như thế này: cầm sách lên xem liền cảm thấy hay. Vì sao cảm thấy hay? Chư vị có lý trí, có tư tưởng, trong xã hội của người thường có thực tiễn, chư vị mới biết Pháp là tốt. Hễ xem là biết, nhưng rốt cuộc đó [chỉ] là cảm tính. Thông qua việc chư vị không ngừng đọc sách, càng ngày càng minh bạch được giá trị của Nó, đó là thăng lên thành lý tính. Vậy thì chư vị còn suy xét điều gì? Giả dụ nếu chư vị nghĩ như thế này: bài Pháp hôm nay học có đúng không, bài này giảng có đạo lý hay không, vậy thì chư vị đã ngộ sai lệch rồi. Làm như vậy là tuyệt đối sai rồi.

Đệ tử: Do hồng Pháp không đủ, tới nay những người tu luyện chân chính là nhân viên ở giai tầng cao trong giới khoa học kỹ thuật không nhiều, chúng con nên làm thế nào?

Sư phụ: Chư vị đừng quản nó là ban ngành gì, giai tầng xã hội gì, Đại Pháp truyền ra nhắm vào nhân tâm, nhắm vào cá nhân, không nhắm vào tập thể. Ví như nói tôi có quyền lực, tôi bảo mọi người đều tới học, không học không được. Nhưng ai là người thực lòng đây? Họ tới là do chư vị ép buộc, do ra lệnh mà tới, hoặc do nể nang mà tới, không phải là tới vì để đắc Pháp. Cần

phải bản thân họ thực sự tới học mới được. Cho nên bất luận chức vị cao bao nhiêu, quyền thế lớn đến mấy, chúng tôi đều nhìn vào nhân tâm của họ, ai cũng không thể đại biểu cho người khác. Vậy thì chúng ta nói có người của một số ban ngành sau khi đắc Pháp, có thể về [phương diện] hồng dương Đại Pháp chúng ta, về phương diện chứng thực tính khoa học của Đại Pháp, có thể sẽ có lợi, tôi không phản đối cách nghĩ này của mọi người. Muốn duy hộ Đại Pháp, làm công tác Đại Pháp điều này rất tốt. Nhưng mà, thông thường cũng không giống như chức vị tưởng tượng vậy đâu. Cần phải bản thân họ muốn đắc hay không, họ muốn đắc thì mới được, họ không muốn đắc thì cũng không được, nhưng thiếu mất ai thì Đại Pháp cũng không sợ. Có học viên rất lo lắng, nói tại điểm luyện công của chúng con, không dám bảo học viên phải làm thế nào, hễ nói phải làm thế nào, thì học viên sẽ không luyện nữa, lại bỏ đi. Tôi nói có thể trong tình huống lý giải Đại Pháp không sâu thì còn được, nếu học viên này đã học một thời gian mà vẫn như vậy, vậy thì đi là đi thôi. Chúng ta cần là người tu luyện, không cần những người khuấy nước mò cá, không cần những người tới cho đủ số. Trong 100 người có 99 người không thật lòng họ đi cả, chỉ còn lại một người thật lòng, thì đó đã là thành tích của chức vị rồi. Có một người đắc độ đã là xuất sắc rồi, nhưng sẽ không như thế, ngày nay rất cuộc đã có nhiều người như thế đang tu luyện Đại Pháp rồi.

Đệ tử: Khi vượt quan, có lúc cảm thấy bản thân mình đã ngộ ra, tâm bỗng chốc nhẹ nhõm, nhưng sau đó phát hiện lại có quan giống như vậy tới.

Sư phụ: Vừa rồi có học viên hỏi tôi, nói thông chu thiên, rằng trạng thái này trước kia đã từng có, vì sao hiện nay lại lặp lại? Tôi nói cho mọi người biết, mọi người trong tu luyện nhằm thích ứng ở mức tối đa với trạng thái của xã hội người thường, phần tu tốt của chư vị sẽ cách khai cho chư vị từ vi quan. Bộ phận chưa thực thi tốt nó cũng như vậy có thể đang tồn tại vấn đề giống như thế, còn cần tu [tiếp] như thế, tu xong rồi thì lại cách khai. Lấy ví dụ này nhé, trong mỗi tầng thân thể của chư vị đều có cơ chế, trong thân thể tại rất nhiều tầng thứ của chư vị có thể cũng có tư tưởng bất hảo. Chính như nói một tư tưởng bất hảo, thì nó có thể là do thứ rất nông ở bề mặt nhất cấu thành, cũng có thể là do một vài vật chất vi quan hơn cấu thành, vậy thì có tư tưởng xấu mà có thể là từ vi quan cho tới bề mặt đều có sự tồn tại của nó. Cho nên mặt này của chư vị đã đạt tiêu chuẩn rồi, đã thanh lý đi một tầng rồi, cách khai rồi, vậy thì tầng tiếp theo vẫn còn, vẫn phải lặp đi lặp lại trừ bỏ thứ đó trong khi chư vị tu luyện.

Có người nói con cũng cảm thấy con tu rất tốt, trong một khoảng thời gian thì rất tốt, nhưng vì sao hiện nay lại nảy ra những tư tưởng bất hảo? Là vì bộ phận tu tốt đó của chư vị đã cách khai rồi, bộ phận tu chưa tốt vẫn còn phải tiếp tục tu, nhưng mà, nó sẽ ngày càng yếu. Đôi khi nảy ra tư tưởng vô cùng xấu, tôi biết. Chư vị không phải lo lắng, khi vật chất càng vi quan thì năng lượng của nó càng lớn, cũng tức là, lực lượng của nó càng lớn thì tác dụng xấu mà nó khởi lên cũng càng lớn, nó có thể khống chế con người. Còn tại bề mặt nhất, vật chất càng ở bề mặt thì năng lượng cũng càng nhỏ, càng nhỏ thì cũng càng không có năng lực,

nhưng càng nhỏ càng bề mặt thì cũng càng xấu. Vậy thì khi càng xấu càng thấp, nó cũng sẽ càng không có năng lượng, nó là mối quan hệ như thế. Cho nên mặc dù chư vị đã tiêu giảm đi rất nhiều thứ bất hảo, nó đã trở nên rất yếu, nhưng nó rất có thể lại biểu hiện càng xấu hơn. Chư vị không phải lo lắng những thứ này, chư vị đã tu tới bước này rồi, đã khiến cho trong tư tưởng của chư vị hề có niệm đầu bất hảo xuất hiện là chư vị lập tức có thể ý thức được. Điều này vào thời kỳ đầu là rất khó làm được. Tư tưởng xấu đang dần dần trừ bỏ từng tầng từng tầng. Nhưng chư vị phải nghe cho mình bạch đó. Chư vị nghĩ: Ồ, hóa ra là chuyện như vậy, tư tưởng xấu đó lại xuất hiện thì ta không cần phải quản nó nữa. Vậy thì nếu chư vị không ước thúc bản thân bài trừ nó, thì lại thành ra chư vị không tu luyện rồi. Chính là quan hệ như vậy. Chư vị phân rõ nó, chư vị ước chế nó, bản thân chư vị có thể biết tu chính mình, ước chế tư tưởng bất hảo, thì là chư vị là đang tu luyện, chính là đang không ngừng tiêu giảm, không ngừng tiêu giảm, phần đủ tiêu chuẩn sẽ càng ngày càng nhiều, hoàn toàn đủ tiêu chuẩn thì chính là viên mãn, chính là một quá trình như vậy.

Đệ tử: Đệ tử Bắc Mỹ tận dụng rất nhiều cơ hội hồng Pháp cho người Mỹ, nhưng người Mỹ đả Pháp thật sự thì vẫn rất ít.

Sư phụ: Thế lực cũ trong vũ trụ, nó có một bộ an bài, an bài của nó cản trở nghiêm trọng đến việc tôi muốn làm hôm nay.

Không ai trong số chúng biết tôi từ đâu đến. Trước kia tôi đã từng giảng cho chư vị một đạo lý, ví dụ nói về Thần, bất luận vị Thần này ở vị trí nào, họ cũng đều

không biết được cao hơn họ còn có Thần hay không. Hơn nữa sự tồn tại của Thần và sự tồn tại của con người thì khác nhau. Hôm nay tôi nói cho chư vị biết, tôi nói trên trời có trời, về đạo lý chư vị đều tin, nhưng tư duy của chư vị và Thần khác nhau. Chư vị đều là từ trong Đại Pháp mà nhận thức, Thần cảm thấy thứ gì cũng đều nhìn thấy rồi, thứ gì cũng đều sáng tỏ rồi, chư vị lại nói phía trên vẫn còn, thì họ không tin, thực sự không tin, đó là do quả vị của họ quyết định, tầng thứ quyết định, cũng là điều mà trí huệ của họ chứng ngộ đến. Trong những tầng thứ bên dưới hoặc đồng đẳng với họ, thì liếc mắt là thấy rõ ràng, muốn làm gì thì làm đấy. Đối với tất cả mọi sinh mệnh phía dưới họ mà nói thì họ đều là vĩ đại tuyệt đối. Đối với tôi, chúng đều có thể nhìn thấy hình tượng hiển hiện, phương thức hiển hiện của tôi trong tầng thứ của chúng, nhưng chúng đều không thấy được hình thức tồn tại cao hơn chúng của tôi, cho nên chúng mới dám khởi tác dụng của chúng.

Chúng cho rằng tôi cũng là ở chỗ của chúng: tôi chính là an bài như vậy, sẽ có lợi cho ông. Kỳ thực chúng không biết rằng tôi có việc cần làm tại tầng cao hơn. Từng tầng từng tầng chúng đều làm như vậy, tầng này nghĩ như vậy, tầng kia cũng nghĩ như vậy, chúng đều nghĩ như vậy, cho nên chúng đã an bài trở lực từng tầng từng tầng. Vấn đề hồng Pháp ban đầu bản thân tôi muốn trong quá trình tôi Chính Pháp sẽ để 200 triệu người đắc Pháp, bởi vì toàn thế giới có hơn bảy tỷ người, con số 200 triệu người này cũng là rất nhỏ mà? Nhưng chúng chỉ cho hạn chế ở 100 triệu người, cố thủ những thứ biến dị của chúng mà không buông. Mỗi khi tôi phá bỏ một tầng, chúng vẫn còn an bài ở cao hơn

một tầng, tôi cần phải tầng tầng tầng tầng xung phá chúng ra, tôi mới có thể không chịu hạn chế của bộ an bài này của chúng, cho nên an bài của chúng đã hình thành trở lực hết sức lớn khi tôi chính Pháp.

Đệ tử: Có rất nhiều người đang tìm kiếm một động lực tu luyện, ví như kiến lập quan niệm trở về nhà, chẳng hay có phải là tu một cách vô vi thì tốt hơn?

Sư phụ: Kiến lập một loại tín tâm, một động lực, hoặc là mong muốn đi tới đâu, làm một động lực thúc đẩy tu luyện, về nguyên tắc thì không sai. Nhưng tôi cảm thấy vẫn là hữu lậu, bởi vì chư vị vẫn còn đang tu vì thứ gì đó. Đương nhiên, muốn tu luyện quay trở về hoặc đạt tới trạng thái nào đó, tôi nghĩ chư vị chỉ cần xác định mục tiêu hoặc xác định một chính niệm thì không cần suy nghĩ thêm nữa, sau khi có cách nghĩ như vậy rồi thì chỉ lo mà tu, những thứ khác thì không cần quản. Chư vị cứ mãi nghĩ như thế để làm một động lực thúc đẩy chư vị, sau khi tới một tầng thứ nhất định, thì yêu cầu đối với chư vị cao hơn rồi, tới lúc đó, tôi nghĩ nó lại không nhất định là động lực, dường như là một chướng chấp trước. Nhưng thời kỳ đầu thì không vấn đề gì. Tôi đã giảng về Phật Như Lai giảng từ bi, nhưng Thần ở tầng tương đối cao mà nhìn thì, từ bi gì nhỉ, từ bi là gì, họ lại không hiểu. Không phải là họ không hiểu, điều gì họ cũng hiểu, họ cho rằng từ bi của chư vị ấy là chấp trước. Lý này là thăng hoa, Pháp cũng là không ngừng thăng hoa, sinh mệnh tại các tầng thứ khác nhau đều có yêu cầu đối với họ tại các cảnh giới ở tầng thứ khác nhau.

Đệ tử: Mỗi lần tham dự Pháp hội đều cảm thấy sự thúc đẩy rất lớn, nhưng sau khi trở về nhà thời gian lâu rồi lại phát hiện không còn tinh tấn nữa.

Sư phụ: Hôm qua tôi cũng đang giảng vấn đề này cho các học viên, mọi người cũng đều có cái cảm thụ này, chư vị nghe Thầy giảng trong môi trường Đại Pháp thì đều biết được quả thực là nên tinh tấn. Nhưng rốt cuộc chư vị là tu luyện trong xã hội người thường, mọi thứ tiếp xúc đều là lợi ích trong người thường, mọi việc đều có quan hệ tới vấn đề lợi ích cá nhân của chư vị, vậy thì bầu không khí mà toàn bộ xã hội phát tán ra đều là vì điều này mà sống. Trong môi trường như vậy một cách vô thức chư vị lại cảm thấy hết thảy điều này đều là như vậy, sẽ khiến chư vị không thể tinh tấn, đây là một trong những nguyên nhân quan trọng [khiến] không thể tinh tấn. Nhưng giảng ngược lại, chính vì môi trường này có thể khiến người ta buông lợi, môi trường này có thể khiến người ta trở nên xấu đi, môi trường này phức tạp không dễ tu luyện, nếu chư vị bước ra từ trong đó, thì chư vị mới là vĩ đại, chư vị mới có thể lên cao như vậy, chư vị mới có thể quay trở về, chư vị mới có thể khiến người ta nói chư vị thật xuất sắc, có phải là như vậy không? Cho nên chúng ta dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, trong hoàn cảnh hiện nay, nếu muốn bản thân mình có thể khiến mình không ngừng tinh tấn, tôi nghĩ cứ đọc sách cho nhiều, đọc sách cho nhiều.

Đệ tử: Càng vi quan thì tầng thứ càng cao, hôm qua Thầy giảng trời tại các tầng thứ khác nhau thì hướng vi quan đi xuống.

Sư phụ: Không có trên và dưới như trong tưởng tượng của chư vị, trái đất là tròn, phía dưới cũng là

trên. Trái đất vốn là hình tròn, con người lúc thì đảo ngược xuống, lúc lại thẳng đứng lên, không có cái quan niệm trên dưới đó của con người, bốn mặt tám hướng xung quanh đều là trên. Tôi giảng đi hướng lên trên, kỳ thực cũng có thể lý giải là đi vào trong vi quan, nói một cách chính xác lên trời chính là đi vào trong vi quan.

Đệ tử: Trong “Chuyển Pháp Luân” Thầy dùng năm ánh sáng để hình dung thời gian, mà trong vật lý học năm ánh sáng là chỉ cự ly?

Sư phụ: Lúc tôi giảng về thiên thể đã dùng cự ly của khái niệm thời không để giảng thời gian cần thiết. Tại tầng thứ đồng đẳng có thể giảng cự ly. Cự ly từ hồng quan tới vi quan đó tùy theo sự sai khác về không gian và thời gian mà phát sinh thay đổi. Chính như nhân loại thì cũng không có một khái niệm và danh từ thống nhất cho cự ly của không gian và thời gian bất biến. Làm sự việc này là tôi phá bỏ hết thấy thời gian mà làm, đó là cách làm của tôi. Nhưng mà, bất kể sinh mệnh nào chỉ cần ở trong môi trường nào thì sẽ bị thời gian của môi trường đó chế ước, cho nên khi giảng về kết cấu thiên thể thì khái niệm cự ly là không tách rời với thời gian và tốc độ. Trong cùng một cảnh giới tồn tại những thế giới khác nhau, hoặc những laps tử khác nhau trong cùng một tầng thứ, giữa chúng có thể dùng cự ly để đo lường là vì trong cùng một tầng thứ chúng có một thời gian và cự ly thống nhất. Hơn nữa quá trình xuyên việt từ vi quan tới hồng quan là không có thời gian thống nhất và cự ly thống nhất. Mọi thứ trong vũ trụ đều do Đại Pháp khai sáng cho chúng sinh, bao gồm văn hóa của chúng sinh tại các tầng thứ khác nhau, trong Chính Pháp không chỉ là quy chính lại cái bất chính, đồng thời

cũng là đang khai sáng nền văn hóa của nhân loại mới mà quá khứ thiếu sót. Tôi nghĩ rằng tôi đã nói rõ ràng rồi. (Vỗ tay)

Đệ tử: Mỗi lần vượt quan về tình trong tâm cứ luôn có một cảm giác trăm mối khó buông, con có phải là loại người mà không muốn cải biến [cái] bản chất nhất?

Sư phụ: Khi chư vị coi tình là lý tính của bản thân mình hoặc là một thứ gì đó như một bộ phận của thân thể chư vị thì là sai rồi. Nhưng nếu chư vị cố ý cứ nhất quyết buông bỏ mà vẫn chưa có thể đạt đến được bước đó, thì chư vị lại là gượng ép. Thông qua quá trình không ngừng tu luyện, đọc sách, luyện công dần dần sẽ đạt được thật sự có thể từ trong Pháp mà nhận thức Pháp. Chư vị sẽ có yêu cầu cao với bản thân mình, gắng hết mức ức chế những tư tưởng bất hảo kia, những thứ mà chư vị chấp trước, chư vị gắng hết mức coi nhẹ nó, bài trừ nó. Chư vị có thể đạt được dù chỉ trong một giây bộ phận kia có thể đạt tiêu chuẩn, thì sẽ khiến nó định lại. Chính là không ngừng, không ngừng đột phá lên bề mặt như vậy. Cuối cùng toàn bộ đều đã đột phá xong, khi tầng cuối cùng bị phá mở ra chư vị sẽ phát hiện chư vị hoàn toàn không phải là cái tư tưởng, cách nghĩ ban đầu đó, phương thức tư duy của chư vị đều đã khác với ban đầu rồi, đó chính là chư vị thật sự, là bản tính thật sự. Mà hiện nay tất cả tất cả những gì mà chư vị nghĩ đến và không thể buông bỏ được, đều là quan niệm hậu thiên hình thành đang ràng buộc chư vị.

Ngoài quan niệm này ra, con người tại không gian này còn có một môi trường đặc định chính là tình, trong tam giới đều bị ngâm bởi tình. Chư vị đều không thể rời khỏi cái tình này, chư vị chính là ở trong đó. Trên thực

tế điều chư vị phải làm được chính là làm thế nào thoát khỏi cái tình này. Mặc dù tôi đã giảng rất minh xác, thời gian tu luyện ngắn thì không thể làm được, học viên cũ trước khi viên mãn cũng rất khó hoàn toàn làm được. Trong tu luyện nghiêm khắc yêu cầu bản thân, trừ bỏ đi những thứ bất hảo kia. Trong tu luyện Đại Pháp có thể cải biến tất cả. Chư vị không ngừng đọc sách, vậy thì lúc bình thường chư vị lại gắng hết mức yêu cầu bản thân như một người luyện công, thì có thể khiến chư vị phát sinh hết thảy cải biến, bởi vì Đại Pháp đang dung luyện chư vị.

Đệ tử: Có một địa khu muốn một tháng mở một lần hội giao lưu quy mô lớn, hiện giờ đã mở được ba lần rồi, con cảm thấy quá nhiều.

Sư phụ: Quá là nhiều, không cần mở dày như vậy. Giống như pháp hội quy mô lớn này của chúng ta, tôi nghĩ rằng mỗi năm một lần hoặc hai lần cũng đủ, làm nhiều thì dễ ảnh hưởng tới tu luyện của mọi người. Bởi vì tu luyện là điều quan trọng số một, việc hồng Pháp của chư vị cũng là vì để bảo cho người ta đắc Pháp, vì để mọi người thực sự có thể đề cao, tăng cường tín tâm tu luyện mới làm việc hồng Pháp này, nhưng cũng không thể chạy theo hình thức.

Đệ tử: Hôm qua Sư phụ nói: “Tôi vốn định là 200 triệu người”, có phải là triển vọng hồng Pháp của chúng con sẽ là 200 triệu người?

Sư phụ: Tất cả những gì cản trở Chính Pháp đều đang trong thanh lý cuối cùng rồi. Nhưng thời gian chuẩn bị tu luyện cho con người đã mất đi quá nhiều, không thể vãn hồi lại nữa. Thêm 100 triệu người nữa, đảm bảo cũng sẽ không giống như chư vị, sẽ không thể

đuổi kịp, theo kịp chư vị. Nhưng mà, có phải là chúng ta sẽ không làm việc hồng Pháp nữa không? Vẫn phải làm, bởi vì nhân loại còn có bước tiếp theo phải làm, vẫn còn rất nhiều người chưa tu, chưa học, cần phải khiến những người không biết Pháp biết đến Pháp.

Đệ tử: Tới những địa khu đường xá xa xôi hồng Pháp, con lo lắng rằng vì vậy mà sẽ can nhiễu tới trình tự tu luyện Sư phụ an bài cho đệ tử?

Sư phụ: Sẽ không như vậy. Nếu là địa khu rất xa xôi không có người biết tới Pháp, chư vị đi hồng Pháp không có sai, cũng sẽ không vì vậy mà bỏ lỡ tu luyện, vừa làm việc hồng Pháp bản thân vừa không ngừng đọc sách luyện công, điều này bản thân chính là đang tu luyện.

Đệ tử: Tầng thứ mà cái “tu” có thể xuyên suốt là cao ngần nào? Chúng con làm sao có thể đột phá tầng thứ đó?

Sư phụ: Sinh mệnh sở dĩ có thể lệch rời khỏi Pháp, sinh mệnh có thể từ tầng thứ cao rớt xuống, chính là vì họ có cái tư tâm này. Nguyên nhân nhân loại có tư tâm là do trong tư tưởng của con người có rất nhiều những quan niệm bất hảo hình thành hậu thiên mà ra, trên thực tế là ô nhiễm về tư tưởng. Vậy thì Thần ở tầng thứ cao hơn nữa thì họ càng thuần khiết hơn, càng thánh khiết hơn. Nếu như họ có những thứ không nên có, thế tức là họ không thuần tịnh. Không có khái niệm và hình thức về tầng thứ như chư vị nhận định kia.

Đệ tử: Thầy nói chúng con không những có thể quay trở về nơi ban đầu sản sinh ra sinh mệnh của chúng con, mà còn có thể cao hơn.

Sư phụ: Có lẽ sẽ có, nhưng thực tế thì quá khó. Có một điểm, chỉ cần chư vị tiếp tục tu, bao gồm những người đắc Pháp, thì một người tôi cũng đều không muốn bị rớt lại. (*Võ tay*) Tôi nhất định sẽ nghĩ cách để chư vị quay trở lại nơi ban đầu sinh ra chư vị. (*Võ tay*) Còn về việc đi tới nơi cao hơn, chuyện này thì có thể phải xem bản thân chư vị. Điều này cũng có [trường hợp] đặc thù, cực kỳ đặc thù. Kỳ thực chư vị đang dùng tư tưởng của con người mà nghĩ. Trong sinh mệnh của chư vị, điều chủ yếu nhất chính là trở về nơi ban đầu của chư vị, đó là tâm nguyện lớn nhất, nguyện vọng tốt đẹp nhất của chư vị. Sinh mệnh lại không phải là [quan trọng] ở chỗ họ ở vị trí cao ngần nào, mà là họ có thể đắc được những gì bản thân họ đáng được đắc, thì đã thỏa mãn rồi, chính là hạnh phúc, nhưng dùng ngôn ngữ của con người mà giảng nghe có vẻ rất thô tục. Người ta đều có một nguyện vọng khám phá mọi thứ không ngừng nghỉ, cái tâm này thì lại không tốt. Thần không có cái tâm này. Vũ trụ đối với chúng sinh mà nói là vô biên vô tế, không cách nào nhìn được tới đấy, cho nên hết thảy [cứ] muốn biết được cao hơn nữa là một thứ đáng sợ không ngừng nghỉ, thế thì không được.

Trong tu luyện quá khứ xác thực cũng có người tu rất cao, nhưng cái khổ ấy phải chịu là rất lớn! Tôi lấy ví dụ cho chư vị. Khi tôi đang làm việc này, dốc toàn lực không ngừng đột phá về vi quan mà chính Pháp, tôi là làm từ dưới lên trên. Cứ như vậy tôi đã làm được đến nơi như thế nào? Chính là đã làm đến chỗ mà vượt rất xa nơi có thân thể người. Nơi đó toàn bộ đều là vật chất, phủ khắp những sinh mệnh tồn tại dưới dạng vật chất.

Trong một thời kỳ lịch sử đặc thù vũ trụ [xảy ra] biến động lớn có vài vị thần như thế, đã bị cuốn vào trong tầng thứ đó, không thể xuống được, cũng đành phải ở lại nơi đó. Họ cảm thấy quá ư là không có ý nghĩa, chỉ nhất tâm muốn xuống dưới quay trở về nơi chốn ban đầu. Điều đó không giống như chư vị tướng tượng đâu, không phải nói rằng cao thì tốt. Về sau khi tôi làm tới bước ấy, tôi đã đưa họ trở về rồi, họ cảm thấy vui lắm. (Võ tay) Có những lời nghe thì có vẻ rất huyền hoặc. Hiện giờ tôi ngồi tại đây chính là hình tượng một con người đầy đủ Lý Hồng Chí. Điều tôi nói cho chư vị là Pháp lý, điều tôi giảng cho chư vị đều là sự thật. Nhưng mà, thể hiện của mọi năng lực lại không ở phía người thường này. Bởi vì tôi không cần phải sử dụng năng lực như vậy để giúp chư vị đồng hóa, thăng hoa, chư vị dùng Pháp lý của Đại Pháp là có thể viên mãn hết thảy.

Đệ tử: Con nghe nói mỗi lần đọc một lượt “Chuyển Pháp Luân” thì có thể thoát khỏi một tầng vô? (Học viên cười)

Sư phụ: Mọi người đừng cười, tôi thấy thực sự là có uy lực này. Thể hội của chư vị khi đọc xong “Chuyển Pháp Luân” lần đầu tiên, khi chư vị đọc lần thứ hai thì sẽ không có sự lặp lại. Cho nên tôi bảo mọi người phải đọc cho nhiều đọc cho nhiều. Có thể ngộ được Pháp lý cao hơn là bởi vì chư vị lại đã tiến vào một cảnh giới nữa rồi, không đạt đến cảnh giới đó thì không cho chư vị biết Lý của tầng đó.

Đệ tử: Số lần đọc Pháp và tầng thứ đạt được khi viên mãn có liên quan không?

Sư phụ: Số lần đọc Pháp sẽ gia tăng tiến trình viên mãn của chư vị. Có thể viên mãn hay không còn cần phải thêm vào tu luyện của chư vị và những phương diện khác. Kỳ thực chư vị có thể đọc sách như vậy, tôi biết rằng điều gì cũng đều có thể làm tốt.

Đệ tử: Hai người có căn cơ tương đồng ở giai tầng xã hội khác nhau, thì sau khi viên mãn họ có thể đạt được tầng thứ như nhau không?

Sư phụ: Tu luyện không nhìn vào giai tầng gì trong xã hội nhân loại, không phân giàu, nghèo, sang, hèn, đều đối xử như nhau. Nếu tới từ cùng một tầng thứ, thì một chút sai lệch cũng không có, đảm bảo là giống nhau. Nếu họ không phải là một môn, thì cũng không có vấn đề. Nếu như có người có cố chấp đặc thù gì, có thể khiến tiến trình tu luyện của chư vị tiến một bước lớn. (Vỗ tay) Nhưng mà, tôi nghĩ rằng chúng ta đừng đặt công phu vào đây: tìm một con đường tắt, quay về làm nhiều việc tốt hơn một chút. Không khéo còn phản tác dụng, không phải là mọi người muốn làm thế nào thì có thể làm được đâu.

Đệ tử: Có phụ đạo viên cá biệt không phù hợp với yêu cầu của Đại Pháp, có học viên yêu cầu thay thế, nên đối đãi như thế nào?

Sư phụ: Nếu như người này phá hoại Pháp, vậy thì nhất định phải thay thế. Kể cả không thay thế họ, tôi nghĩ rằng học viên sẽ không ai ở cùng với họ nữa, vậy thì tự nhiên họ cũng không phải là [phụ đạo viên] nữa. Nếu họ không phải là phá hoại Đại Pháp, chỉ là phương pháp công tác có vấn đề, vậy thì chúng ta hãy thiện ý bảo cho họ biết đã sai ở đâu. Họ cũng có thể nhận thức được, cũng có thể không nhận thức được, nhưng họ

cũng là người tu luyện, cuối cùng phải nhận thức được, có thể sẽ có một quá trình. Vậy thì có phải trong quá trình này chúng ta cũng trở nên vô cùng chấp trước vào sai lầm của họ, trong tâm chúng ta vẫn cứ không bỏ qua? Vậy thì chư vị lại trở nên chấp trước, chư vị lại trở thành hướng ngoại tìm. Chư vị lại không thể nghĩ xem vì sao sai sót của họ lại để chư vị nhìn thấy? Cái sai của họ, vì sao trong tâm chư vị lại khó chịu như vậy? Có phải trong đó cũng có cái sai của bản thân chư vị, vì sao lại coi việc này lớn quá như vậy? Khi gặp phải vấn đề gì về mọi phương diện đều cần phải tu chính mình, nhìn vào chính mình.

Nếu phụ đạo viên này quả thực tu rất khá, khi họ có vấn đề chư vị chỉ ra cho họ thì họ thực sự sẽ xem lại bản thân. Nếu người khác chỉ ra vấn đề cho phụ đạo viên mà họ không xem lại bản thân, vậy thì tôi nói rằng người phụ đạo viên này học Pháp rất kém, phải có sự cải thiện lớn. (*Võ tay*) Không phải bệnh vực ai, bởi vì chư vị đều đang trong tu luyện, đều có chấp trước của mình, có những thứ không thể buông bỏ. Cũng có thể chư vị đúng, cũng có thể chư vị không đúng. Cái không đúng của chư vị cũng sẽ coi cái đúng của người khác thành không đúng, cái đúng của chư vị cũng có thể coi cái không đúng của người khác thành đúng.

Mọi người đều đang tu luyện, vừa rồi mới nghe tôi nói một câu chư vị đều võ tay, tôi nói tôi cố gắng không bỏ sót một đệ tử đắc Pháp nào. Tôi đều có thể làm như vậy, chư vị vì sao không thể đối đãi với tất cả mọi người một cách thiện ý đây? (*Võ tay*) Nếu chư vị gặp phải mâu thuẫn đều có thể hướng vào nội tâm của mình mà tìm xem, [xem] có phải mình có vấn đề? Thì tôi nói rằng

chuyện gì cũng đều làm được tốt, tốc độ tu luyện ấy sẽ nhanh như bay nhanh như bay. Nhưng tôi chỉ có thể bảo với chư vị như vậy. Trong quá trình chư vị tu luyện thực tế, chư vị biết rõ là sai, mà chư vị vẫn rất khó vượt qua được, cho nên chỉ có thể nói để chư vị gắng hết mức làm tốt, tinh tấn. Mâu thuẫn là rất khó tránh khỏi, không có mâu thuẫn thì không có đề cao. Nếu phụ đạo viên đã làm tốt, học viên cũng đã làm tốt, môi trường này mọi người ai cũng không có mâu thuẫn, vậy thì ai sẽ mừng đây? Ma sẽ mừng, tôi thì không vui lòng. Bởi vì chư vị đã mất đi hoàn cảnh tu luyện rồi, chư vị đã không thể đề cao lên rồi, không đạt được mục đích quay trở về. Cho nên chư vị không được coi mâu thuẫn là không tốt.

Tôi thường giảng con người chịu khổ một chút cũng không có hại gì. Chư vị có nghĩ tới rằng mâu thuẫn đó cũng là khổ không? (*Vỗ tay*) Cho nên khoảng thời gian trước, những sự tình loại này trong đệ tử Đại Pháp Mỹ quốc chúng ta khá là nhiều. Đương nhiên rồi, dẫu sao thì chư vị cũng không đắc Pháp sớm được như học viên Trung Quốc Đại lục, mọi người nhận thức được nhanh như vậy, quá trình này đã qua đi rồi. Tôi nghĩ bắt đầu từ bây giờ, đặc biệt là khoảng thời gian gần đây đã khá tốt rồi, học viên cũ nhận thức Pháp cũng rất cao rồi, làm việc cũng đã không thiên kiến kích động như thuở ban đầu, điều này hết sức tốt. Tôi nghĩ từ nay trở đi sẽ ngày càng tốt hơn, bởi vì mọi người đang thành thực mà, nhận thức Pháp cũng càng ngày càng cao.

Có người nói: Thừa Thầy, con ngồi song bàn không đau con thật sự lo lắng, có phải là con không có nạn nữa thì tu luyện sẽ không nhanh? Người khác có thể

nhận thức được điểm này, vậy thì vì sao chư vị không thể cảm thấy vui khi mâu thuẫn tới? Ái chà, đây là cấp cơ hội cho mình đề cao. Con người khi gặp phải mâu thuẫn thường đẩy ra ngoài, đẩy cho nhau, cho nên trong tình huống không có mâu thuẫn chư vị trở nên không lo lắng, cảm thấy rất tốt, mâu thuẫn tới chư vị ngược lại lại không chịu. Bản thân mâu thuẫn chính là một bộ phận khổ tu. Có người nói con không tiếp xúc với xã hội, tuổi tác con đã cao. Tuổi tác chư vị đã cao, vì để chư vị đề cao viên mãn, sẽ để chư vị ngồi ở đầu giường cũng phải khiến chư vị nghĩ tới những chuyện khó chịu trong những năm tháng xưa cũ. Khiến chư vị ngồi tại đó mà tức giận, tức không chịu nổi, tức đến nửa ngày rồi hiểu ra: ôi chao, mình là người tu luyện không nên tức giận thế này. Cái tâm này sẽ bỏ đi cho chư vị. Nói chung là chư vị muốn thoải mái, thế thì sẽ không có cách nào đề cao, tôi cũng sẽ không thể để chư vị thoải mái. (Vỗ tay)

Trong mâu thuẫn mới có thể trừ bỏ nhân tâm, trong mâu thuẫn mới có thể biết mình sai ở đâu. Khi nảy sinh mâu thuẫn với người khác đảm bảo là tâm của chư vị đã nổi lên rồi, hết sức minh hiển. Nếu chư vị không nắm bắt được nó trong thời khắc ấy, mà còn căng với người khác, còn đi tranh cái lý của chư vị, thì quá trình chư vị chấp trước mà tranh lý ấy chính là quá trình cái tâm chấp trước đó biểu hiện mãnh liệt. Nếu như có thể đào sâu tiếp hơn nữa, xem xem nó là động cơ gì, vậy sẽ tìm được gốc của cái tâm đó. (Vỗ tay) Cho nên mọi người tu luyện cần tự giác mà tu, chư vị không thể cứ suy nghĩ [việc] để Pháp thân của tôi điểm hóa

cho chư vị, Pháp thân tuyệt đối sẽ không trực tiếp bảo chư vị làm thế nào.

Mọi người biết chẳng, điều vừa rồi tôi đã giảng cho chư vị là khi tôi chính Pháp không ngừng đột phá hướng về vi quan, vì sao có thể làm như thế? Là vì tôi đều nắm chặt bộ phận chủ yếu tại những tầng thứ khác nhau tại chỗ tôi đây, (*vỗ tay*) cho nên nó không thể chạy thoát. Đương nhiên có một vấn đề, trong quá trình tiêu hủy, khi tiêu hủy nó thành tro bụi rơi xuống (bởi vì nó không tốt mới tiêu hủy nó, còn xấu xa hơn cả ma, khi tiêu hủy, bởi vì nó chính là thứ xấu, [nên] nó sắp chết mà nó vẫn nghĩ xấu), lại chỉ chuyên rơi đúng về chỗ Bắc Kinh.

Mọi người đều biết, khí hậu của Bắc Kinh, người ta rất lo lắng. Bắc Kinh này làm sao vậy? Hai năm nay khí hậu như thế là mây mà không phải là mây, như là sương mù mà không phải là sương mù, hạt vật chất lơ lửng trong không khí lại rất lớn, mắt người đều có thể nhìn thấy. Nói rằng đó là khí thải của xe hơi, lập tức chính đống khí thải xe hơi. Tôi nghĩ điều này không hề liên quan tới xe hơi. Thứ mà xe hơi thải ra đó là khí carbon monoxit, khí carbonic, còn vật lơ lửng trong không khí chủ yếu là chất ni-tơ. Xe hơi tại nước Mỹ quả thực nhiều không kể xiết, như nước chảy trên đường, mấy chục năm rồi cũng không ô nhiễm tới mức độ đó, cho nên nó không phải là vấn đề xe hơi. Nói là ô nhiễm công nghiệp, trong khi phát triển công nghiệp của Trung Quốc mặc dù ô nhiễm khá nghiêm trọng, nhưng cũng không đạt tới mức độ đó. Đặc biệt là Bắc Kinh cũng không có nhiều công nghiệp gây ô nhiễm như vậy. Họ nói rằng là do đốt than mà ra, nhưng hiện nay đều

dùng lò sưởi, ống khói lớn cũng rất ít. Nhưng trước kia khi đốt lò nhà nhà đều có một ống khói, lúc đó cũng không ô nhiễm tới mức độ như vậy. Nếu nói nó không phải kiểu ô nhiễm đó, đương nhiên là họ sẽ không tin, tôi cũng không nhất thiết phải nói cho họ biết, con người thích nói gì thì nói đó.

Kỳ thực chính là thứ vật chất vô cùng bất hảo mà bị tiêu hủy ở vi quan đó tồn tại trong không gian không ngừng rơi xuống. Đi máy bay, sau khi từ sân bay bay lên xuyên qua 500m, bầu trời trong xanh đẹp phi thường, nhìn xuống dưới một cái, á chà, giống như một cái chần trùn kín lại. Nó từ đâu tới mà mãi không tản đi? Nó là tới từ vi quan, cho nên không thể tra rõ được nó từ đâu đến. Nó tới từ trong [lạp tử] nhỏ hơn cả lạp tử phân tử bề mặt, cho nên không tra rõ được nó từ đâu tới, cuối cùng phát hiện là chất ni-tơ, thứ chất ni-tơ này (chư vị học hóa học có thể đều biết) đó là bụi lơ lửng của vật chất hữu cơ, giống như khói từ lò thiêu người chết bay ra, kỳ thực nó chính là do sinh mệnh bất hảo ở vi quan bị tiêu hủy mà ra.

Đệ tử: Bài “Tái tạo nhân loại”, “Biến dị”, “Đối thoại với thời gian” mà Thầy viết là vào năm 1996, 1997, vì sao tới năm 1998 mới cho chúng con xem?

Sư phụ: Tôi cho chư vị xem, thời gian [nào] đưa ra cũng đều có nguyên nhân. Bởi vì khi tôi nhìn thấy sự việc xuất hiện, thì tôi sẽ viết ra. Đợi đến khi xuất hiện một cách phổ biến thì tôi lấy nó ra. (Vỗ tay)

Đệ tử: Tùy theo Thầy giảng kết cấu vũ trụ càng ngày càng lớn, tầm mắt và tấm lòng của con dường như cũng mở rộng ra theo. Thầy giảng như vậy mục đích là?

Sư phụ: Chẳng phải chư vị đã nói ra rồi sao? Kỳ thực là tôi đang khuếch đại dung lượng của chư vị, mọi thứ của chư vị cũng đều khuếch đại, tăng trưởng theo. Tôi nói thiên thể chỉ là một hạt bụi trong vũ trụ, ngay cả điều tôi giảng ra cho chư vị mà chư vị có thể lý giải, thì [cái mà] còn cao hơn thể biết bao nhiêu ức lần, triệu lần thì cũng chỉ là một hạt bụi trong vũ trụ. Ngoài tôi ra không ai biết vũ trụ cuối cùng là như thế nào. (*Võ tay*) Hơn nữa bên trong vũ trụ này cũng tương đối rộng lớn phức tạp, tư tưởng của con người không thể dung nạp nổi, không có ngôn ngữ như vậy, tôi cũng không có cách nào cho chư vị hình dung. Kỳ thực tôi giảng tới giảng lui cho chư vị, cũng đều không thoát ly khỏi một thể hệ. Cũng giống như trái đất của chúng ta là một lạp tử, nhưng tôi nói với mọi người rằng, lạp tử giống như trái đất này là phân bố khắp tất cả thiên thể vũ trụ, cũng giống như trong không khí phân tử lớn như vậy tổ hợp thành phân tử không khí, phân bố khắp mọi nơi, chư vị nói xem thiên thể kia nó lớn chừng nào?! Điều tôi giảng cho chư vị là từ trong một thể hệ mà giảng, mức độ phức tạp đó quả thực không lời nào có thể hình dung được, nhưng có vẽ cũng không thể vẽ ra được, bởi vì sự phức tạp của kết cấu giống như vô số triệu mặt lập thể đan xen vào nhau cũng không thể thể hiện được, cho nên rất khó giảng rõ cho chư vị. (*Võ tay*) Nhưng trong cuốn “Chuyển Pháp Luân”, khi tu luyện đến một tầng thứ nhất định, trong tư tưởng bản thân chư vị sẽ lĩnh hội, có thể lĩnh hội được sự rộng lớn của nó, nhưng chư vị lại không thể nói ra được. (*Võ tay*)

Đệ tử: Tình vì sao khó bỏ như vậy?

Sư phụ: Tôi nói cho chư vị biết rằng, [phần] con người, lớp vỏ ngoài này của chư vị, là sinh ra trong cái tình này, sinh ra đã ở trong cái tình này. Tế bào tổ hợp thành cái thân thể vỏ ngoài này của chư vị chính là sinh ra trong môi trường của cái tình này. Nếu chư vị thoát ly khỏi nó, thì chư vị không phải là người nữa, đó là Thần, con người chấp trước vào tình, kỳ thực là bị động, nhưng con người lại cho rằng là chủ động.

Đệ tử: Đồng tính luyện ái là tội ác, nhưng con đã rơi vào thống khổ và tuyệt vọng, con tin vào Chân-Thiện-Nhẫn, nhưng con có xứng được tu luyện không?

Sư phụ: Chịu sự chỉ dẫn của tư tưởng không đúng đắn hiện nay, chịu sự chỉ dẫn của tuyên truyền không đúng đắn hiện nay và bị môi trường này xói mòn, con người có thể sẽ phạm rất nhiều lỗi lầm, vậy thì không phải nói rằng chư vị không thể cứu được nữa. Chư vị có thể học Đại Pháp, cải chính những tư tưởng và hành vi không đúng đắn kia, cũng giống như tôi đã giảng vì sao lại đồng tính luyện ái? Kỳ thực con người chấp trước vào tình một cách bị động. Nếu khi chư vị chấp trước vào nó, nó sẽ sinh ra các chủng chấp trước trong tư tưởng của chư vị, từ đó tạo thành các chủng quan niệm thậm chí quan niệm biến dị. Đột nhiên chư vị thích một động tác hoặc hình tượng của người đó, lâu rồi chư vị sẽ chấp trước vào thích những thứ này; hoặc là chư vị sẽ thích thái độ, biểu hiện của người này, vậy thì thời gian lâu sẽ hình thành quan niệm, sẽ thích biểu hiện đó của họ. Vậy thì dần dần thứ này sẽ ngày càng mạnh, nó sẽ làm chủ tư tưởng của chư vị. Vậy thì nếu khi chư vị thích một thứ gì đó mà hình thành quan niệm, thì nó sẽ ngày càng trở nên mạnh mẽ, nếu tâm thái là biến dị,

dần dần cái tư tưởng biến dị này sẽ phát triển rộng ra trở nên càng biến dị hơn. Cho nên đồng tính luyến ái chính là một thứ biến dị trong cái tình đó, kỳ thực cũng là một chủng quan niệm được hình thành, chẳng qua là biến dị.

Mà con người lúc này đều coi những thứ này là bản thân mình, kỳ thực là thứ hình thành từ nhận thức hậu thiên không đúng đắn của bản thân mình quay trở lại nó làm chủ chư vị, chư vị lại cho rằng đó là tư tưởng của chư vị. Con người xưa nay không hề cho rằng quan niệm của mình không phải là bản thân mình, những nghiệp lực tư tưởng do bản thân hình thành đó đương nhiên chư vị cũng không biết. Bất kỳ một niệm đầu nào phản ánh ra từ nghiệp lực tư tưởng xưa nay chư vị chưa hề suy ngẫm suy ngẫm xem đó có phải là bản thân mình không, kỳ thực niệm đầu phản ánh ra trong tư tưởng nó lại không nhất định là chư vị. Nhưng những tư tưởng không đúng đắn này không phải là không thể sửa chữa được, bởi vì học Đại Pháp mà, chính là bảo con người bước trên con đường chính, thực thi tốt hơn. Tôi nghĩ rằng trong Đại Pháp thứ gì cũng có thể sửa chữa lại. Không hề gì, có thể học Pháp. Nhưng phải thực sự chịu trách nhiệm về bản thân mình, đặc biệt là phải bài xích tư tưởng kia. Nó đang hại chư vị, nó đang bảo chư vị làm những việc không phải là con người, nó đang lôi chư vị xuống địa ngục, những người mà trong tâm đã biến dị lại còn cho rằng đó là bản thân mình. Khi quan niệm đó hể nổi lên bảo chư vị thích người cùng giới, chư vị phải nhớ rằng nó không phải là chư vị, [nó] lại tới hại chư vị rồi. Nhưng vì chư vị trường kỳ thuận theo một cách bị động, hể thuận theo lại còn cảm thấy

rất tốt, thì mới thành đồng tính luyện ái. Tư tưởng này nhất định phải sửa chữa lại.

Đệ tử: Năm nay con 50 tuổi, nhưng có học viên nhìn thấy con 16, 17 tuổi, là con tại không gian khác, hay là con trong tu luyện?

Sư phụ: Vấn đề này tôi đã từng giảng. Chư vị ngồi tại đây dù lớn tuổi bao nhiêu, nó cũng không phải là tuổi tác thực chất của chư vị, không phải là tuổi tác chân thực của chư vị, đây là thể hiện ra trong thời gian, không gian này của con người. Có lẽ năm nay chư vị đã sáu, bảy mươi tuổi, nhưng nguyên thần của chư vị mới có bảy, tám tuổi; cũng có lẽ chư vị bốn, năm mươi tuổi rồi, [nhưng] nguyên thần của chư vị mới 17, 18 tuổi. Nhưng mà sau khi chư vị thông qua tu luyện, bao gồm bề mặt con người của chư vị đều sẽ chuyển hóa về trạng thái tốt nhất, trẻ trung nhất, đó là khẳng định.

Đệ tử: Con là người phương Tây, là ảo thuật gia chuyên nghiệp, con cho rằng không cần có năng lực siêu thường, ảo thuật của ảo thuật gia cũng có thể biến ra được, con tin những điều Ngài giảng là chân thực, nhưng trong tâm con vẫn rất mâu thuẫn.

Sư phụ: Ảo thuật là kỹ xảo, là dựa vào nhanh tay, hoặc là thêm vào sự che giấu của đạo cụ, nó tuyệt không thể lẫn lộn làm một với công năng. Nhưng khi kỹ xảo cá biệt của người ta luyện tập thành thực, thì cũng có thể sinh ra một trạng thái tựa như công năng. Ví dụ như chư vị nói, có người lấy mũ xuống ném qua ném lại, bên này ném qua bên kia đón lấy, ném rất nhanh, nhưng động tác tay của họ xem chừng lại không nhanh nhẹn, nhưng họ lại có thể đón được. Chính là thời gian lâu rồi thì họ cũng có thể sinh ra [khả năng] cân bằng

sự sai biệt về thời gian giống như công năng, cho nên sẽ khởi tác dụng như vậy.

Mọi người biết rằng Thái Cực Quyền chậm rãi khoan thai vậy thì làm thế nào có thể dùng vào thực chiến được? Chư vị thấy nó chậm rãi khoan thai, công năng của nó có thể cân bằng thời gian. Nó không cần dùng thời gian của không gian này, mắt chư vị xem chừng thì thấy rất chậm, nhưng trên thực tế nó đi nhanh phi thường. Chư vị có đấm nhanh đến mấy thì cũng không nhanh bằng họ, họ chậm rãi khoan thai di chuyển mà đã đánh tới chư vị rồi. Do Thái Cực Quyền không lưu lại tâm pháp, con người ngày nay đều không biết nguyên nhân thật sự của Thái Cực Quyền nằm ở đâu. Mọi người đều biết, đây là sự sai khác về thời gian, sai khác về không gian, sự sai khác này khá lớn. Người phương Đông chúng ta đã từng nghe về câu chuyện thần thoại này, gọi là Thần Túc Thông. Chư vị nhìn thấy một ông lão đang đi bộ, ông ta đi rất chậm, bước chậm rãi khoan thai, nhưng chư vị cưỡi ngựa cũng không thể đuổi kịp ông ấy. Chính là nói ông ta không vận động trong cùng một không gian. Khi ảo thuật đó đạt đến mức rất điêu luyện, tôi phát hiện rằng đôi khi họ cũng mang theo thứ ấy [nhưng] rất yếu, nhưng bản thân họ lại không phát giác ra được. Bản thân họ cũng không biết, họ cho rằng là kỹ thuật, làm lâu quen tay, có thể chính là ý nghĩa này. Nhưng công năng thì ảo thuật lại không thể làm được.

Đệ tử: Khi chúng con phiên dịch và đối chiếu với sách Đại Pháp, làm thế nào mới có thể tránh được việc thêm vào quan niệm con người của mình, thứ của con người?

Sư phụ: Ở Trung Quốc Đại lục, trước kia khi họ bắt đầu phiên dịch bản tiếng Anh, thì thường xuyên tranh luận. Vì sao lại tranh luận? Họ cứ luôn cảm thấy rằng người khác dịch không tốt, người khác lại cảm thấy họ dịch không tốt, là bởi vì hai người không ở cùng một cảnh giới, không ở cùng một tầng thứ, ngộ được mà miệng không thể nói ra, chỉ cảm thấy họ không đúng. Vậy thì họ hể nói ra, bản thân họ cũng cảm thấy không đúng, người khác cũng cảm thấy không đúng. Vì sao vậy? Lý tại cao tầng chỉ có thể tâm lĩnh chứ không thể biểu đạt bằng lời. Tôi đã sớm giảng câu này, chính là nói nếu chư vị muốn từ trong cuốn “Chuyển Pháp Luân” này mà viết ra cái Lý tại cao tầng, thì điều đó tuyệt đối không cho phép, chư vị cũng không thể viết ra. Bởi vì Lý tại cao tầng không thể hiển thị cho con người, không thể triển hiện tại nhân gian, chỉ có thể trong quá trình tu luyện là chư vị có thể nhìn thấy được, người tu luyện có thể biết, người khác thì lại không thể biết, chính là đạo lý này. Cho nên nếu muốn phiên dịch sách, thì chỉ có thể đem nghĩa văn tự bề mặt nhất của từ này dịch ra là được rồi. Ngữ nghĩa bề mặt chư vị dịch chuẩn rồi, vậy thì nội hàm đằng sau đó tôi thêm Nó vào thì tự nhiên sẽ là Pháp, sẽ khởi tác dụng. Việc phiên dịch chính là như vậy.

Thông thường chư vị cứ nghĩ là bạn sai, tôi đúng, mà tranh luận, trên thực tế bản thân mình nói ra thì cũng phát hiện rằng điều bản thân mình nói cũng không đúng, tức là chư vị chỉ có thể tâm lĩnh mà không thể biểu đạt thành lời. Lý ngộ được tại cao tầng, không thể dùng ngôn ngữ của con người mà viết ra được. Cho nên nếu muốn viết thì từ vựng của văn tự bề mặt dịch

chuẩn xác là được rồi, gắng hết mức tìm từ vựng chuẩn xác mà dịch Nó ra, thì sẽ không dễ thêm vào những quan niệm cá nhân.

Đệ tử: Nhiều lần con nhìn thấy Pháp Luân vừa sáng lại vừa trắng, ở giữa là phù hiệu chữ 卍 màu đỏ, đây có phải là con đã bị sai lệch không?

Sư phụ: Không phải. Màu sắc mà chư vị nhìn thấy là do nguyên nhân ở thiên mục của chư vị mà ra, không có bị sai lệch. Pháp Luân này là hình ảnh thu nhỏ của vũ trụ, trong vũ trụ Nó có mấy loại màu sắc biến hóa, đỏ cam vàng lục lam chàm tím hữu sắc vô sắc, rất nhiều màu sắc, không chỉ một loại màu sắc này. Chúng tôi cảm thấy màu sắc này tươi sáng hơn một chút liền lấy làm biểu tượng của Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta. Ngoài màu vàng kim của phù hiệu chữ 卍 không đổi, màu sắc của thái cực không đổi ra, thì những màu sắc khác đều có thể biến đổi. Hơn nữa, cấu thành màu sắc của vật chất tồn tại trong không gian khác đó không giống với màu sắc trong không gian nhân loại này là do phân tử cấu thành. Màu sắc của không gian đó là do tạp tử vật chất vi tế hơn cấu thành, cho nên nhìn thì màu sắc ánh sáng của nó tinh tế đẹp dễ phi thường.

Qua hai ngày Pháp hội này, đặc biệt là phát biểu của các học viên vào chiều hôm qua, rất nhiều học viên xúc động sâu sắc. Pháp hội cấp cho chư vị một cơ hội tìm ra khoảng cách trong tu luyện, cung cấp một cơ hội tăng cường tín tâm tu luyện của chư vị. Cho nên trong lần Pháp hội này những gì mọi người có thể đắc được, có thể nhận thức được, mọi người trong tu luyện từ nay về sau, đều phải xâu chuỗi nó vào, thực sự khiến

bản thân mau chóng đề cao lên, mau chóng tinh tấn lên, đây mới là điều quan trọng nhất.

Bản thân Pháp hội không phải là mục đích, mục đích là bảo mọi người biết làm thế nào có thể đề cao lên trên tốt hơn nữa. Tôi cũng biết rằng nhận thức của mọi người về Pháp càng ngày càng cao, rất nhiều sự việc đã không cần tôi phải giảng, bao gồm cả những vấn đề tôi trả lời hôm nay, có rất nhiều sự việc mà mọi người đều đã minh bạch.

Pháp hội lần này vốn là buổi chia sẻ mang tính khu vực tại địa khu miền Tây Mỹ quốc, nay lại thành có tính chất rộng rãi. Dù [mọi người] đến từ đâu, thì cũng hãy mang tâm đắc của Pháp hội lần này trở về, ít nhất bản thân chư vị cũng nên có sự đề cao thông qua Pháp hội lần này, mới không uổng phí chuyến đi xa xôi nghìn dặm của chư vị. (Vỗ tay)

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp tới từ khắp các địa khu và các nước đại diện cho đệ tử ở địa khu và quốc gia của mình vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Tôi cảm ơn mọi người. (Vỗ tay)

Tôi cũng không muốn giảng thêm nữa, hy vọng mọi người không ngừng tinh tấn, nhận thức cao hơn nữa, đột phá tầng thứ nhanh hơn nữa, mau chóng viên mãn, khai công khai ngộ. (Vỗ tay)

.....

Ghi chú:

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.falundafa.org/chibig5/uswest.htm](http://big5.falundafa.org/chibig5/uswest.htm)

Dịch ngày: 17-10-2016; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

